

Autoare: REBECCA STRATTON

Titlu original: *THE BRIDE OF ROMANO*

Titlu românesc: MIREASA LUI ROMANO

Traducator: Mihnea Columbeanu

Data finalizarii traducerii: 16 septembrie 2003

Storm Gavin isi savura cu placere vacanta in sudul Italiei, fara a se grabi deloc sa se intoarca acasa - asa ca a fost de doua ori mai incântata când l-a cunoscut pe fermecatorul Paolo Veronese, care i-a oferit o slujba de guvernanta pentru micul Gino. Iar daca gândul de a-l vedea mai des pe incântatorul Paolo contribuia la atractie, ce era rau in asta? Dar Paolo, dupa cum si-a dat seama curând Storm, oricât de fermecator, era un barbat de categorie usoara - cel puțin in comparatie cu severul tutore al lui Gino, Alexei Romano. Cu toate acestea, Storm a constatat in curând ca se gândea tot mai mult la Alexei si tot mai puțin la Paolo. Daca pâna la urma avea sa se incurce cu Alexei, urma sa fie complet compromisa, stia - si totusi...

Va aflatii aici ca sa aveti grija de Gino, nu pentru a-l distra pe Paolo pâna-n zorii zilei!

Storm isi simtea inima batând nebuneste, sub imperiul furiei si al frustrarii. De ce credea intotdeauna tot ce putea fi mai rau despre ea?

- Nu aveti nici un drept sa spuneti asta, *Signor Romano!*

Isi inclesta strâns pumnii pe lângă trup, privindu-l sfidator, cu ochii stralucitori ca doua smaralde.

Spre surprinderea ei, Alexei n-o puse la punct imediat, ci doar ramase privind-o, incordat, in alerta, cu un muschi mic palpitându-i la baza gâtului.

- Mereu ma sfidati, mereu ma contraziceti, spuse el incet, intr-un târziu. N-o sa va invatati niciodata minte, *signorina?*

- Ce sa invat, ca va considerati stapân pe trupul si pe sufletul meu fiindca lucrez pentru dumneavoastra, *signore?*

Storm isi repezi barbia inainte, suficient de furioasa ca sa nu-i mai pese.

- Nu sunteti stapân pe viata mea, *Signor Romano!* Nimeni nu este!

- Ceea ce e pacat, poate...!

Ochii lui albastri, observa Storm cu o tresarire, nu mai erau reci, ci umbriti de o emotie pe care i-o trada si usoara raguseala a glasului. Parea sa fie incordat din tot trupul, iar când se misca pe neasteptate, Storm avu un moment de teama.

Instinctiv, facu un pas inapoi, cu mâna stânga inca pe bratul drept, desi acum o treceau caldurile. Un

moment, ochii lui Alexei o sfredelira arzator, ca si cum miscarea ei instinctiva l-ar fi infuriat si mai tare, apoi zâmbi. Un surâs mic, strâns si fara umor, care n-o linistea cu nimic.

- Ma judecati dupa standardele lui Paolo, *signorina*?

Storm clatina din cap, un moment nestiind ce sa spuna sau sa faca, apoi isi dadu seama dintr-o data la ce se referea si clatina iar din cap, mai vehement.

- A, nu, *Signor Romano*, stiu ca nu va intereseaza altceva decât fabrica dumneavoastra! Nu m-as astepta sa va comportati la fel ca Paolo!

Abia avu timp sa-i observe scapararea de furie din ochi, inainte ca Alexei sa se repeada la ea dintr-o data si s-o strânga la piept, cu bratele incordate si tari ca doua cercuri de otel, atât de puternic, încât Storm ii simti bataile regulate ale inimii. Gura-i era dura, nemliosa si patimasa, iar Storm ar fi tipat, daca ar fi putut.

Alexei nu-i lua in seama eforturile ineficiente, ci o strânse si mai tare lângă trupul lui suplu si musculos, parca anume ca s-o doara, pâna când Storm se opri in sfârșit, apăsându-si doar mâinile pe pieptul lui si lasându-se in voia haosului emotional care-i facea capul sa se invârtasca, umplând-o atât cu teama, cât si cu insufletire.

Când ii dadu drumul in sfârșit, Storm nu statu sa se intrebe de simtea, nici ce avea sa faca in continuare, ci o lua la fuga cât putea de repede, iesind din camera si urcând fara sa se opreasca scara larga de marmura. In tacerea camerei ei, statu câteva secunde cu spatele rezemat de usa, respirând zgomotos si haotic, cu o

mâna la cap si picioarele slabite, tremuratoare.

De ce fugise? Cauta un raspuns, in timp ce se indrepta spre patul acoperit cu dantela, unde-si scoase pantofii si-i arunca pe covor. Niciodata nu fugise de Paolo când o sarutase - dar, in fond, asa ceva era mai mult sau mai putin de asteptat din partea lui Paolo. Alexei Romano era cu totul altceva.

Li spusese ca nu s-ar fi asteptat la un asemenea comportament din partea lui, insinuând ca era incapabil de asa ceva, si se parea ca-l nemulumise mai mult decât s-ar fi asteptat. N-ar fi fugit, era sigura, daca ar fi sarutat-o in acelasi spirit ca Paolo. Dar pe el il indemnase furia, nu afectiunea sau admiratia, ca pe Paolo, iar Storm se simtea agresata in chip ciudat, atât fizic cât si sufleteste.

Toate personajele din aceasta carte exista numai in imaginatia autoarei, si nu au nici cea mai mica legatura cu unele persoane care ar putea sa poarte aceleasi nume. Ele nu sunt inspirate nici macar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, si toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

Barbatii bruneti, conchise Storm fara ezitare, ar trebui sa poarte intotdeauna camasi orbitor de albe, mai ales când sunt atât de înalti, zvelti si atragatori ca omul de pe chei. Il privea de câteva minute, de când îi atrasese atentia. Nu ostentativ, desigur, ci de la adapostul unei perechi de ochelari de soare.

Era exact asa cum si-i imagineaza englezii pe italienii tipici. Cu pielea maslinie, parul negru si un soi de incredere in sine indolenta care frizeaza aroganta. In timpul celor trei zile de când se afla in Bellabaia, vazuse sute de oameni; barbati, femei si copii, toti cu aceeasi coloratie, zâmbitori si binevoitori, dar nici unul nu-i atrasese atentia la fel ca barbatul acesta.

Era foarte aratos, de atâta lucru isi putea da seama, chiar de la distanta unde se afla banca de piatra pe care statea asezata. Înalt si îngust in solduri, purta camasa aceea orbitor de alba cu gulerul descheiat larg, lasând sa i se vada culoarea auriu-închisa a gâtului si a pieptului.

Îinea de mâna un baietel, un copil scund si cam trist la fata, desi într-un fel foarte asemanator cu el. Baiatul parea sa aiba vreo cinci ani si era aproape dureros de slab, in pofida bronzului sanatos al pielii.

Pe moment, copilul era absorbit de activitatile pescarilor locali, care-si pregateau navoadele pentru iesirea de seara, si parea gata sa stea acolo o vesnicie. Barbatul, insa, se apleca dupa câteva clipe si-i spuse

ceva - ca era timpul sa plece, probabil, judecând dupa vehementa cu care scutura din cap baiatul. Barbatul ii vorbi din nou, iar Storm, care se pricepea la copii, atât englezi cât si italieni, zâmbi in sinea ei, imaginându-si conflictul de vointe dintre cei doi.

Problema fu rezolvata peste un moment, când barbatul ridica baiatul pe umeri, tinându-l strâns de bratele subtiri. Storm auzi râsete si, in timp ce porneau pe chei spre ea, isi spuse ca formau o pereche foarte atragatoare - barbatul atât de inalt si aratos, si copilul care râdea pe umerii lui.

Desi nu era frumos, baiatul avea un anumit farmec trist, mult mai atragator decât simpla dragalassenie. Pe fundalul micului golf, cu apele incredibil de albastre scânteind ca aurul sub soare, barcutele de pescari se leganau usor, iar cheiul scurt de piatra se arcuia dupa forma golfului, taiat din stânca abrupta care se inalta in capat, pentru a se indulci spre vârful inverzit.

Aratau atât de firesc, cumva, barbatul si baiatul, atât de integrati in peisaj, printre ceilalti oameni cu fete bronzate si vesele, încât Storm simti in inima o bucurie ciudata si neasteptata la vederea acelei imagini. In ultimele trei zile avusese atâtea de vazut, iar barbatul si copilul isi adusesera si ei contributia la bucuria ei.

Bellabaia era o localitate mica si frumoasa, ca o carte postala ilustrata, cu falezele inaltându-se lângă chei si nisipurile vulcanice de culoare inchisa. Peretii abrupti, taiati de catre acei oameni veseli si sânguinciosi sub forma unor terase ca niste rafturi fertile pe care cultivau portocali, lamâi si migdali, meri si peri. Mirosul

lamâilor se simtea peste tot, invadându-i chiar și dormitorul, în vila de pe panta, unde vântul blând aducea tot felul de arome și sunete.

Era un paradis pe care nu l-ar fi descoperit niciodată dacă nu i-l recomandă o prietenă. Storm se hotărâse să-și petreacă o vacanță în străinătate înainte de a-și căuta un post nou și, cum Italia o atrasese întotdeauna, recomandarea orașului Bellabaia fusese absolut binevenită. Locuia la aceeași vila unde stătuse prietenă ei și până acum îi plăcuse fiecare clipă.

Fiind guvernanta, se înțelegea bine cu majoritatea copiilor, iar imaginea băietelului așezat pe umerii bărbatului o făcu să zâmbească, în timp ce se apropiau de ea. Râsul lor era contagios și, când ajunseră în dreptul ei, o priviră amândoi cu un fel de complicitate prietenoasă, invitând-o să facă haz împreună cu ei. În ochii copilului se citea curiozitatea neînhibată a celor foarte mici, iar într-ai bărbatului, admirația nedisimilată la adresa ei ca femeie.

Storm era o fată la care majoritatea bărbatilor se uitau lung, chiar și în Anglia, și de când venise la Bellabaia se obișnuise să fie privită de ochii întunecoși și expresivi ai populației de sex masculin.

Parul ei auriu-închis, desigur, o făcea să atragă atenția într-o regiune unde cele mai multe femei erau brunete cu ochi negri, căci în Bellabaia veneau puțin turiști, iar fata ei mică și ovală era mai mult decât dragută. Chiar și cu ochii mari și verzi ascunși după ochelarii de soare, rămânea fără îndoială o fată foarte atragătoare, iar temperamentul latin nu întârzia să

aprecieze acest lucru.

Totusi, oricât era de obisnuita cu admiratia barbatilor, privirea lunga a celui de acum o facu sa simta un fior de emotie scurt si neasteptat in regiunea inimii.

Trupul ei scund si zvelt era avantajat de rochia galbena decoltata, fara mâneci, iar barbatul observase pesemne totul, judecând dupa atentia cu care o studia, admirând fiecare detaliu, de la crestetul blond pâna la picioarele suple, vizibile mai jos de rochia care-i ajungea pâna deasupra genunchiului.

Storm se simti dator sa salute si, privind copilul, zâmbi din nou.

- Buna ziua, spuse ea.

Cel care-i raspunse fu, inasa, barbatul, intr-o engleza excelenta.

Capul lui cu par negru se inclina politicos, dând de inteles ca daca nu avea copilul pe umeri ar fi facut chiar si o plecaciune.

- Buna ziua, *signorina!*

Avea un glas cald, de o profunzime placuta - exact genul de glas pe care si-l imaginase Storm.

- Savurati stralucirea soarelui?

Storm dadu din cap afirmativ.

- Cu multa placere, va multumesc.

Simti din nou o emotie inexplicabila, când intâlni privirea indrazneata a acelor ochi negri. In timp ce-l studia, o cuprinse un straniu sentiment de anticipare.

- Ati venit in vacanta?

Parea hotarât sa prelungeasca discutia, iar Storm isi aminti tot ce auzise despre barbatii cu sânge latin.

Pâna si copilul o privea cu curiozitate, o expresie nepotrivita pentru trasaturile lui de elf. Probabil ca facea o greseala angajându-se asa in conversatie cu ei, dar nu mai gasea nici un motiv ca sa refuze.

- Pentru câtva timp, spuse ea. Momentan nu am nici o slujba, asa ca am profitat de ocazie ca sa vad o parte din Italia.

Privi in jurul ei, zâmbind.

- E foarte frumos aici.

- Foarte frumos!

Expresia ochilor lui ii atribuia mai degraba ei adjectivul, decât privelistii din jur.

- Trebuie sa-mi permiteti sa va arat mai mult din regiunea noastra, cât timp va aflati aici, *signorina*.

Ridica discret o sprânceana neagra.

- Sunteti singura?

Intrebându-se daca era prudent sa recunoasca, Storm dadu din cap.

- Da, locuiesc mai sus, la Villa Lucia.

- O, dar ce noroc! exclama el, ridicând o mână. {titi, noi stam la Villa Romano.

Parea sa se astepte ca Storm s-o recunoasca.

- S-ar putea spune ca suntem aproape... cum se zice? Vecini, *si*, vecini. Permeteti-mi sa fac prezentarile, *signorina*.

Arunca o privire scurta spre baiat:

- El este Gino Targhese, iar eu sunt Paolo Giovanni Oliviero Veronese.

Facuse prezentarile cu gesturi aproape teatrale, care adusera un zâmbet pe buzele lui Storm. Crezuse

ca baiatul era fiul lui, dar se vedea ca se inselase, daca ar fi fost sa se ia dupa nume.

Inima-i batea cu repeziciune intre coaste - o reactie atât de neobisnuita pentru temperamentul ei de obicei calm si rece, încât o lua complet prin surprindere. Era posibil ca decorul idilic din Bellabaia sa fi avut o influenta, dar barbatul acela o afecta in modul cel mai extraordinar. Paolo Veronese ii lua mâna intinsa, tinându-i-o intr-a lui doar atâta timp cât ingaduia buna cuviinta, dar reusi totusi sa-i strânga degetele scurt, in timp ce-si inclina usor capul.

- Eu sunt Storm Gavin.

Pulsul ei facea niste pozne ciudate si inexplicabile, ca raspuns la acel gest marunt dar plin de subintelesuri.

- Storm?

Paolo Veronese ii rostea numele cu o pronuntie pe care Storm n-o mai auzise niciodata. O privi intrebator.

- Foarte neobisnuit, nu-i asa, *signorina*?

- Neobisnuit, intr-adevar.

Storm facu o mutra amarâta, amintindu-si de câte ori i se ceruse sa-si explice ciudatul nume.

- Dar, intelegeti, m-am nascut in timpul unei furtuni foarte puternice, cu tunete si trasnete.

- A, *si! Una tempesta!*

Ochii lui negri o priveau intr-un fel care facea ca prin minte sa i se invârteasca tot felul de idei nastrusnice.

- A foarte frumos, declara el incet. Aproape demn de propria dumneavoastra frumusete, *signorina!*

Storm nu era sigura daca sa raspunda sau nu la lucirea din ochii lui, asa ca nu facu decât sa zâmbeasca.

Era clar ca Paolo Veronese nu avea nevoie de incurajari de la nimeni - dar era cel mai atragator barbat pe care-l vazuse vreodata, iar Storm putea foarte usor sa se faca total de râs, daca nu avea mare grija.

Baiatul, Gino, spuse ceva in italiana, iar Paolo Veronese clatina din cap, cu un zâmbet de scuza spre Storm.

- Va rog sa ma scuzati, *signorina*, s-ar cuveni sa vorbim englezeste.

- Dar de ce? intreba Storm cu un zâmbet. Nu ma deranjeaza deloc.

Veronese facu o mutra abatuta, cu sprâncenele inaltate.

- O, dar pe Alexei l-ar deranja. Când suntem in compania unor englezi, prefera sa vorbim tot timpul in engleza, mai ales Gino. E spre binele lui, intelegeti, pentru când va fi mai mare. Alexei insusi o vorbeste la perfectie si doreste ca Gino sa fie la fel de perfect.

Storm dadu din cap, ca si cum i-ar fi fost foarte clar despre ce era vorba, dar Paolo Veronese, care nu voise decât s-o impresioneze, ii explica:

- *Signor Alexei Romano este tutorele lui Gino, signorina!*

Cumva, numele de Romano i se parea cunoscut, dar abia peste câteva clipe isi aminti ca-si auzise gazda de la vila mentionându-l in legatura cu o firma de electronice din Napoli. Parea sa-si mai aminteasca si ca se comentase faptul ca era unul dintre cei mai bogati oameni din Italia. Probabil ca Paolo Veronese era un angajat al lui, eventual unul mai privilegiat, din moment

ce i se incredintase ingrijirea baiatului.

- Ei, inteleg ideea, desigur, spuse zâmbind Storm. Cunoasterea limbilor straine este intotdeauna avantajoasa, dar baietelul acesta e inca destul de mic pentru a fi poliglot!

Expresivele ridicari din umeri latine erau enorm de elocvente.

- Din pacate, spuse Veronese, Alexei nu intelege intotdeauna, iar Gino e uneori...

Ridica iar din umeri.

- Când nu-i vin in minte cuvintele englezesti, le foloseste pe cele italienesti.

- Dar ce altceva ar putea fi mai firesc? comenta Storm intelegatoare, iar in ochii intunecosi si lichizi ai italianului se zari o lucire calda.

- Sunteti foarte *simpatica, signorina*, dar...

Din nou, umerii aceia graitori spusera mai mult decât ar fi putut cuvintele.

- Din pacate, uneori Alexei isi pierde rabdarea.

- O, dar e nedrept! protesta fara ezitare Storm, luând partea copilului, ca intotdeauna. Cred ca e un om ingrozitor de nesuferit!

Vorbise fara sa gândeasca si dintr-o data isi dadu seama ca discuta cun un om complet necunoscut despre seful lui. Totusi, Paolo Veronese nu arata decât o stânjeneala vaga.

- Va rog, nu va lasati indusa in eroare, *signorina!* }in foarte mult unul la altul, dar Alexei este... ferm, intelegeti?

- Cred ca da.

Storm considera totusi ca un om care-si pierdea rabdarea cu un prichindel trist ca Gino Targhese numai fiindca uneori vorbea iar in limba lui natala nu putea fi decât un nesuferit, si-si dorea sa fi stat de vorba cinci minute cu individul acela. I-ar fi spuse in fata ce parere avea despre el.

Ochii negri ai lui Paolo Veronese o priveau din nou cu o admiratie fatisa, in timp ce-i zâmbea cu caldura.

- {i cât timp veti sta in Bellabaia, *signorina*? intreba el cu glas scazut, iar Storm isi simti inima facând iar rumbe. Era ridicol ca rosea ca o scolarita numai fiindca un barbat strain o privea cu niste ochi care o duceau cu gândul la tot soiul de lucruri incredibile si-i vorbea cu un glas care-i provoca fiori de placere.

- A, numai doua saptamâni, raspunse ea cu regret. Apoi, va trebui sa plec si sa-mi gasesc o noua slujba. Sunt guvernanta, adauga ea, prevazând intrebarea urmatoare.

- Chiar așa?

Din cine stie ce motiv, Paolo Veronese parea peste masura de încântat, iar ochii lui negri straluceau.

- Dar aceasta este *molto bene, signorina!*

Entuziasmul lui o nedumerea, dar Storm nu facu decât sa dea din cap, zâmbind.

- Asa cred, spuse ea. Imi place meseria asta.

- *Bene!*

Veronese se uita la ceas si facu o mutra nemultumita.

- Cred ca e timpul sa mergem, *signorina*, dar daca se poate, as dori sa va mai revad. *Si?*

- Mi-ar face mare placere.

Storm le zâmbi amândurora.

- La revedere, *Signor Veronese*.

Scoase o exclamatie involuntara, când mâna stânga ii fu ridicata, iar buzele calde ale lui Veronese ii apasara degetele.

- *Adio, signorina*. Ne vom mai revedea!

Dupa plecarea lor, Storm ramase un timp sa priveasca activitatile de pe chei, unde pescarii lucrau turuind intruna. Briza usoara dinspre mare racorea si improspata aerul.

Majoritatea cladirilor erau casute ale familiilor de pescari sau ale muncitorilor de pe plantatii, insa existau si una sau doua vile mai mari, ca aceea unde locuia si ea, cocotate mai sus printre terasele fertile. Erau accesibile numai cu piciorul, pe drumuri inguste care urcau ca niste serpi de praf printre copaci si tufisuri, de la soseaua spre Napoli accesibila numai de pe chei, sau pe cararile si mai abrupte, protejate de ziduri joase, unde erau taiate trepte.

Li privi din nou pe cei doi, in timp ce incepeau sa urce pe una dintre carari. O vila alba se inalta destul de sus, profilându-se stralucitoare pe copacii terasei, ca o jucarie de copil. Mimoze galbene si geranii stacojii puneau pete vii de culoare in gradinile din jurul vilei, ca pentru a tine la distanta culturile mai banale.

Dupa ce se mai uita o data la ceas, Storm se ridica alene in picioare. Cuvinte vesele si strigate de "*Buon giorno, signorina!*", o urmara in lungul cheiului, insotite de priviri prietenoase dar si curioase. Li trecu prin minte

ca s-ar fi putut ca scurta ei conversatie cu Paolo Veronese sa-i fi intrigat pe localnici.

Cu cât urca mai sus pe cararea cu trepte, cu atât domnea o liniste mai adâncă, iar mirosul lamâilor incepea sa-i gâdile narile. Jos, portul cu barci saltând pe valuri, inconjurat de case, arata ca într-o ilustrata, iar când Storm se opri la jumătatea drumului, un glas de tenor, nu tocmai perfect, incepu sa intoneze acordurile unui cântec italianesc de dragoste.

In oricare alt loc, o asemenea situatie i s-ar fi parut lui Storm artificiala si contrafacuta, dar aici, in Bellabaia, parea absolut fireasca, desi totul ii amintea de ambianta unui film de la Hollywood. Sunetul glasului care cânta, frumusetea pura a scenei din jur, o facura dintr-o data sa râda cu o bucurie neinhibata si urca in fuga câteva trepte, fara sa ia in seama efortul.

* * *

A doua zi dimineata, proprietarul vilei raspunse la telefon, in timp ce Storm isi lua micul dejun, apoi o chema in hol, privind-o curios, cu o mâna peste receptor.

- Va cauta cineva din partea lui *Signor* Alexei Romano, *signorina*.

Storm lua receptorul cu un fior neasteptat de teama, întrebându-se despre ce putea fi vorba.

- Alo, raspunse ea prudenta, Storm Gavin la telefon.

Glasul de la celalalt capat al firului vorbea excelent engleza, dar avea un timbru mai putin seducator decât

cel al lui Paolo Veronese.

- Vorbesc din partea lui *Signor* Romano, o informa omul parând, la fel ca Paolo Veronese, sa se astepte ca Storm sa fie impresionata de acel nume. Sunt secretarul lui.

- *Signor* Romano?

Dintr-o data, ii trecu prin minte ca probabil marele om auzise despre întâlnirea ei cu Paolo Veronese si Gino, si voia s-o puna la punct sever.

Intrebându-l pe proprietar, aflase ca Alexei Romano nu numai ca era patronul celei mai mari companii de produse electronice din Italia, ci mai era si ultimul descendent al unei stravechi familii aristocratice. Numele lui mai avea si altceva familiar, dar pe moment nu-si putea aminti ce anume. Dar, cu siguranta, nimeni nu putea fi atât de absurd încât sa aiba obiectii fata de o întâlnire absolut normala, chiar daca era un magnat al afacerilor si un aristocrat.

- *Signor* Romano doreste sa va vorbeasca, *Signorina* Gavin, o informa secretarul. Daca sunteti atât de amabila sa veniti la Villa Romano astazi, la orele zece si treizeci dimineata.

Nu era o rugaminte, isi dadu seama Storm cu o furie neasteptata, ci mai degraba un ordin, si simti tentatia sa trânteasca telefonul. Dar apoi isi aminti cum, in ajun, isi dorise sa stea cinci minute singura cu Alexei Romano, ca sa-i poata spune ce parere avea despre el. Iar acum se parea ca nu numai ca era brutal cu copiii mici, dar le mai si dadea ordine strainilor, asteptându-se sa-i fie indeplinite.

- Mai întâi, as dori sa stiu de ce mi se cere sa-l vizitez pe *Signor* Romano, ii spuse ea secretarului, putându-si imagina expresia lui socata, in timpul tacerii care urma. De ce vrea sa ma vada.

- *Signor* Romano m-a instruit sa va dau telefon, o informa batos secretarul. Fara indoiala, motivele lui vor fi expuse clar când veti sosi, *signorina*.

Fara indoiala, isi spuse Storm, cu mintea in plin tumult, dar n-avea de gând sa se lase silita sa indeplineasca un ordin fara discutie.

- Nu sunt deloc sigura ca inteleg, ii spuse ea rece omului de la telefon. Oricum, daca descopar ca nu am alt program la orele zece si jumatate, in dimineata asta, voi veni. Daca nu, va rog sa-i prezentati lui *Signor* Romano scuzele mele. La revedere.

Inchise in graba si se intoarse spre proprietarul vilei, care intrase in hol la timp ca sa-i auda ultimele cuvinte. Chipul lui oaches si prietenos arata uluit de-a binelea, iar Storm se intreba cum Dumnezeu putea Alexei Romano sa aiba un asemenea efect asupra oamenilor.

Era curioasa sa vada ce fel de om era acela care teroriza baieteii si le dadea ordine unor persoane complet straine, prin secretarul lui. Probabil ca era vreun batrân artagos care nu stia ce sa faca cu toti banii pe care-i avea si-i placea sa-i faca pe toti sa tresara ori de câte ori pocnea el din bici. Ei bine, avea sa se duca, numai din curiozitate - dar atunci când voia ea.

* * *

Storm isi termina micul dejun si se imbraca pe indelete, luându-si o rochie simpla de nylon verde deschis, cu mâneci lungi si guler stil camasa, care-i lasa pielea usor bronzata sa se intrezareasca ispititor pâna deasupra primului nasture.

In timp ce pornea, ii trecu un moment prin minte ca prezenta ei neinsotita avea sa-i creeze o impresie gresita unui italian conservator si autocratic, dar nu avea pe cine sa cheme cu ea si, oricum, parerea lui n-o interesa câtusi de putin.

Cu aproape o ora întârziere, ajunse la Villa Romano. Ar fi vrut sa se simta mai putin nervoasa, dar era hotarâta sa se tina tare, orice s-ar fi întâmplat si indiferent din ce motive Alexei Romano ii ordonase sa se prezinte la raport. Totusi, mâinile ii tremurau de-a binelea când coti pe aleea marginita cu copaci din fata vechii vile.

Vila era destul de frumoasa, cu peretii albi patati de umbrele copacilor din jur, care raspândeau atât miresme imbatatoare, cât si binevenita racoare. Gradina era o bogatie de culori, trunchiurile negre si drepte ale chiparosilor contrastând cu stacojiul si rozul geraniilor, glabenul viu al mimozelor si nenumaratele nuante ale trandafirilor.

O veranda lunga strabatea casa pe toata latimea, având pardoseala pe jumatate acoperita cu urne de piatra pline cu flori ce inmiresmau aerul cald si neclintit. Usa statea intredeschisa, iar Storm ezita o clipa, cu inima batându-i din nou cu putere, când intinse mâna spre cordonul soneriei.

Omul care-i raspunse parea s-o astepte, desi chipul lui negricios si cam acru nu trada nici o emotie, când o pofti înăuntru si o conduse prin antreu.

Holul fu o revelatie pentru Storm, de o frumusetate neasteptata. Era incapator si racoros, având peretii acoperiti cu cele mai superbe fresce, lucrate maiestru, in culori pastelate. Scene cu zei si zeite intr-un peisaj bucolic si mai fermecator decât cel de afara. Nimfe zvelte si tineri neverosimil de frumoși care-i aminteau incomod de Paolo Veronese, privind-o cu ochi negri si limpezi, din paradisul lor pictural.

Palmieri in jardiniere se inaltau pâna-n tavan, iar dusumeaua de sub picioarele ei era pardosita cu mozaicuri in culori discrete. La dreapta, o minunata scara de marmura se arcuia in sus, spre o galerie care disparea intr-o parte si-n cealalta, in umbra racoroasa. Lui Storm i-ar fi putut fi iertata impresia ca dintr-o data se intorsese inapoi in timp, cu vreo doua-trei sute de ani.

Valetul inainta maiestuos prin hol, iar Storm fu introdusa intr-o incapere enorma, cu plafon inalt, la fel de luminoasa si racoroasa ca holul. Pe pereti erau agatate portrete ale unor barbati oachesi, cu aspect aristocratic, si femei cu expresii vag ostile, unele foarte frumoase, in pofida expresiilor lor descurajatoare.

Fu poftita sa se aseze, intr-o engleza mult mai imperfecta decât cea in care i se vorbise pâna atunci, iar usile duble inalte se inchisera in urma ei. Ramasa singura, doar cu ticaitul sonor al unei pendule ca sa-i tina de urât, privi in jur cu curiozitate.

Vila era mult mai mare decât paruse vazuta de pe

chei, incomparabil mai mare decât Villa Lucia, așa cum era și de așteptat. Ar fi fost firesc să admire frumoasa consolă de marmură albă și numeroasele *objets d'art* scumpe, dar asculta încontinuu dacă nu se apropiau pași, și rămase pe scaunul unde se așezase, lângă fereastră.

După aproape zece minute de când sosisese, Storm continua să aștepte. Era tot mai enervată de tratamentul necavaleresc pe care-l primea, dar nu-i era greu să ghicească faptul că *Signor* Alexei Romano intenționa să-i dea o lecție de punctualitate. Îl făcuse să-o aștepte, așa că acum era lăsată să aștepte la rândul ei.

Totuși, întrucât se afla acolo la inițiativa lui, Storm nu avea nici un motiv pentru a accepta așa ceva, și într-un târziu se ridica în picioare, cu ochii verzi scaparându-i de furie. Dacă *Signor* Romano dorea atât de mult să-o vada, n-avea decât să vină și să-o găsească. N-avea de gând să-l mai aștepte.

Capitolul 2

Storm ajunse la usile duble si pusese deja mâinile pe mânerele de alama ornamentate, când acestea se rasucira dintr-o data, scapându-i din strânsoare, si fu nevoita sa faca un pas grabit inapoi pentru a n-o lovi usile.

Omul care aparut in fata ei, presupuse ea dupa ce-i arunca o privire surprinsa, trebuia sa fie secretarul cu care vorbise la telefon - si se intreba vag daca toti angajatii lui Romano erau atât de atragatori.

Acest barbat era si mai inalt decât Paolo Veronese, dar mai putin aratos. Totusi, emana un magnetism feroce, aproape animalic, care o izbi ca un soc fizic. Arata mult mai putin tipic italian, având trasaturile parca modelate din bronz. O barbie patrata, cu o brazda adâncă, si pometi inalti, cu aspect slavon, care sporeau dramatismul unui chip in acelasi timp descurajator si incredibil de atragator. Gura-i era lata si dreapta, cu buzele strânse, parca de furie.

Parul aproape negru ii crestea des si robust, fiind destul de lung la ceafa, cu o suvita bogata cazându-i si peste fruntea inalta. Avea o postura mândra si aroganta si emana incredere in sine, dar fara indoiala, cea mai socanta trasatura a lui erau ochii.

Daca Paolo Veronese avusese ochii negri firesti pentru un italian, ai acestui barbat erau de un albastru deschis, aproape ca gheata. Un asemenea contrast pe chipul lui bronzat atragea imediat atentia, iar Storm

banuia ca era pe deplin constient de efectul lor, caci un colt al gurii late i se arcui scurt si pe neasteptate, parca zâmbind in sinea lui.

N-ar fi crezut ca terenul din jurul localitatii Bellabaia era potrivit pentru calarie, desi in Napoli exista un hipodrom, dar se vedea clar ca acest om calarise, sau cel putin era echipat pentru echitatie.

Purta pantaloni bej vârâti in cizmele cafenii lustruite si o camasa alba de matase fina, pe sub care se observa ca nu mai avea nimic. Arunca din mers cravasa intr-un fotoliu si o privi pe Storm cu o curiozitate nedisimulata.

- Domnisoara Gavin?

Nu era omul de la telefon, Storm intelesese deja acest lucru. Glasul ii era mai profund, cu rezonanta mai puternica, si dadea impresia ca n-ar fi servit pe nimeni, in nici o calitate.

Storm dadu din cap, nesigura, cu inima batându-i mai sovaitor, caci incepuse sa-i banuiasca identitatea.

- Sunt Storm Gavin, confirma ea.

Barbatul arunca o privire scurta in jur.

- Ati venit singura?

- Da, *signore*.

Ochii lui albastri o masurara rapid, glacial, facând-o sa se inroseasca in obraji, iar in ochii verzi i se aprinse o luminita beligeranta. Considera ca suferise deja o umilinta suficienta din vina acelui om, fiind lasata sa astepte, fara ca acum s-o mai priveasca si ca pe un animal de vânzare.

- Il cunoasteti pe varul meu, cred.

Deci, Paolo Veronese era varul lui, iar Storm nu se mai indoia ca-l avea in fata pe reabilul Alexei Romano, marele om insusi. Nu era batrânul ciufut pe care si-l imaginase, ci un adversar mult mai formidabil.

- Daca va referiti la *Signor Veronese*, spuse ea, straduindu-se sa vorbeasca pe un ton cât mai calm si arogant, da, ne-am cunoscut ieri.

Dar hotarârea de a-si pastra calmul pierdea rapid teren in fata efectului straniu de tulburator pe care il avea acest om asupra simturilor ei. Acum isi putea da seama usor cum impunea respect si supunere, nu numai subalternilor si familiei, ci si strainilor. Nu era de mirare ca secretarul fusese atât de socat de tonul ei indiferent.

- Ieri dupa-amiaza stateam pe chei, când *Signor Veronese* si baietelul au trecut pe lângă mine, il informa ea. Am schimbat câteva cuvinte.

- Ceea ce, pentru Paolo, a fost o invitatie suficienta! Privirea lui rece si estimativa o masura din nou.

- Sunteti o tânara foarte frumoasa.

In cuvintele lui nu se simtea nici o intentie de a o flata sau a-i face complimente, exprimând doar o simpla constatare, iar acest lucru o nemultumi pe Storm. Se vedea clar ce insinua si o infuria sa vada ca era judecata atât de gresit.

- Cred ca eu am fost cea care a vorbit mai întâi, îi spuse ea crispata. Fara nici un motiv ascuns, ci numai fiindca baietelul mi-a râs, iar noi englezii, avem obiceiul de a fi politici si prietenosi.

Coltul gurii lui tresari din nou, tradând o unda de

amuzament.

- Dar varul meu atât a asteptat ca sa va cunoasca mai bine, nu am nici o indoiala, comenta el incet, in engleza lui impecabila. Intentionati sa va mai vedeti cu Paolo, domnisoara Gavin?

Storm fierbea de furie, dar simtea si o emotie ciudata, ca si cum Alexei Romano i-ar fi prezentat o provocare careia nu era in stare sa-i reziste. Nu avea nici un drept s-o chestioneze in legatura cu intalnirea cu Paolo Veronese, indiferent daca era varul lui sau nu, iar Storm n-avea intentia sa treaca peste asta cu una, cu doua.

- Asta depinde de *Signor Veronese* si de mine, cu siguranta, raspunse ea ferma.

- Nu tocmai!

Glasul lui calm dobândise un tais de otel pe masura sclipirii din ochi.

- Paolo nu-i complet natâng!

- Vreti sa spuneti ca l-ati...

Storm il privi lung, cu o scânteiere periculoasa in ochii ei verzi.

- Daca varul dumneavoastra prefera sa va lase sa-l... amenintati, *signore*, presupun ca asta e treaba lui, dar eu, una, ma simt ofensata de atitudinea dumneavoastra, si daca asta a fost tot ce aveati sa-mi spuneti, am sa...

- Nu e tot, o intrerupse el cam brutal. Nu caut decât sa ma conving daca sunteti ceea ce i-ati spus varului meu, domnisoara Gavin, sau daca nu sunteti decât una dintre tipicele lui... *fantòcci!*

Din tonul lui se intelegea clar ce insemna acel cuvânt, iar Storm isi inclesta strâns pumnii peste catarama posetei. Tremura ca o frunza si niciodata in viata ei nu se mai simtise atât de furioasa si neajutorata.

- Nu vad cu ce v-ar putea privi asta pe dumneavoastra, replica ea cu voce mica si crispata, dar sunt guvernanta, asa cum i-am spus lui *Signor Veronese*. Iar acum, *signore*, plec. Refuz sa mai stau aici un singur minut si sa va ascult insultele. Nu aveti absolut nici un drept sa-mi vorbiti in felul acesta si va cer sa-mi prezentati scuze!

Atmosfera dintre ei era incordata ca pielea de pe o toba, iar ochii lui albastri o sfredelira cu o expresie care-i dadea senzatii de foc si gheata, trimitându-i fiori prin tot trupul.

- Ati venit aici in dimineata asta singura, *signorina*, si se pare ca ati vorbit prima oara cu varul meu ieri, fiind tot singura. Aveam dreptul sa presupun ceea ce am presupus. O fata italianca ar fi fost mult mai atenta cu reputatia ei.

- Eu nu sunt o fata italianca! riposta rapid Storm. {i, in situatia de fata, nu pot decât sa multumesc cerului pentru asta! {i inca mai consider ca-mi datorati scuze pentru ceea ce mi-ati spus!

Un moment, privirea lui inghetata mai continua s-o strapunga, apoi gura crispata paru sa i se destinda usor, foarte scurt, ca si cum i-ar fi acceptat fara tragere de inima dreptul de a i se prezenta scuze.

- Foarte bine, *signorina*, se pare ca v-am judecat gresit si, poate, am fost prea aspru. Am impresia ca

afirmatia dumneavoastra ca sunteti guvernanta este adevarata, de fapt.

- Nu-mi dau seama de ce v-ati fi indoit, raspunde Storm. Se simtea cumplit de zguduita de evenimentele din ultimele câteva minute si se intreba daca scapase vreodata cineva nevatamat dintr-o ciocnire cu acel om.

- Il cunosc pe varul meu, domnisoara Gavin, spuse el calm. {i e clar ca nu sunteti numai foarte atragatoare, ci si obisnuita sa va plimbati singura. E o combinatie pe care Paolo ar gasi-o irezistibila.

- M-ati luat drept o... o fata iesita la agatat? sugera ea, intrebându-se daca-i intelegea termenul colocvial.

- A fost o presupunere fireasca, *signorina*.

Dintr-o data, Alexei Romano isi duse o mâna la ceafa, rasfirându-si absent parul des, iar cu cealalta ii indica un fotoliu. Dupa o scurta ezitare, Storm se aseza din nou, intr-o pozitie foarte decenta, cu ambele picioare pe podea, nu picior peste picior, cum ar fi stat in mod normal.

Alexei Romano ramase in picioare, iar Storm presupuse ca voia s-o domine in continuare.

- Când am intrat, va pregateati sa plecati? intreba el incet.

Scoase o tigara dintr-o tabachera de pe masa, iar flacara brichetei ii reliefa o secunda trasaturile limpezi, facându-l sa arate mai mult decât oricând ca o sculptura de bronz. In timp ce expira incet fumul pe nari, arata ciudat de primitiv si incomparabil de tulburator, facând s-o treaca un fior involuntar pe sira spinarii.

Storm observa ca nu-i oferise si ei o tigara si-si

dadu seama ca era un om caruia ii displacea sa vada femeile fumând.

- Plecam deoarece consideram ca asteptasem destul, ii spuse ea.

O sprânceană satenă se arcui repede, în timp ce ochii albaștri se îngustau în spatele fumului de țigară.

- Chiar dacă ați găsit de cuviință să întârziati cu o oră la întâlnire?

Storm simți că rosea din nou, și ridica sfidător barbia.

- Nu sunt obișnuită să mi se ordone ore pentru întâlniri pe care nu le-am cerut eu, la fel cum nu-s obișnuită nici să fiu lăsată așteptând, *Signor Romano*.

El privi ferm, cu o lucire sfidătoare în ochii ei verzi.

- Spresupun că *sunteti* într-adevăr *Signor Romano*?

Numele lui îi săcâia iar memoria, în timp ce încerca să-și amintească unde-l mai auzise.

Alexei Romano înclină capul, fără să pară impresionat de eforturile ei de a-l pune la punct.

- De obicei nu e nevoie să mă prezint, domnișoara Gavin. Sunt Alexei Romano.

Acea încredere în sine, își dadu ea seama, era de nezdruncinat, dar o mică scânteie de îndârjire o făcu să afecteze un calm pe care era departe de a-l simți, în timp ce Alexei Romano o privea de sus cu ochii aceia reci ca gheața.

- Am încercat să mă gândesc unde v-am mai auzit numele, *Signor Romano*, spuse ea cu o voce slabă, ușor sufocată.

Un moment, Alexei Romano nu spuse nimic,

privind-o doar fix prin norul de fum albastrui, cu picioarele puțin departate și trasaturile lui oachese, cu aspect slavon, cufundate în umbra.

- Deci, spuse el într-un târziu, nu-mi știți numele, și totuși ați venit aici să mă vedeți, singura.

- Faptul că am venit nu avea nici o legătură cu dumneavoastră, se grăbi Storm să protesteze. Am făcut-o fiindcă sunteți tutorele băietelului. Părea atât de... atât de trist, încât am fost... mișcată.

- {i ați vrut să-l vedeți cu ochii dumneavoastră pe monstrul care-l maltratează și-l face să arate atât de trist, da?

În ochii lui se zărea iar o lucire de gheață, iar Storm era sigură că nu-i convenea să fie acuzat de maltratarea băiatului.

- N-am spus asta, obiecta ea - fără prea multă convingere, căci văzu clar că Alexei Romano n-o credea.

În sfârșit, își aminti de ce i se păruse numele familiar când îl auzise prima oară. În cursul anului trecut, citise într-un ziar britanic despre un industrial milionar care murise într-un accident de mașină, lăsându-i vastă sa avere moștenire unui băietel. Numele acelui om fusese Romano, era sigură, dar acest băiat se numea Targhese, după cum spusese Paolo Veronese.

- Gino este copilul răposatului meu frate, domnișoara Gavin.

Glasul lui Alexei Romano o readuse la realitate și ridică grabită privirea spre chipul lui umbrit. Eu sunt tutorele lui, întrucât i-a murit și mama, și fac pentru el tot

ce pot.

- O, nici nu ma indoiesc, *Signor Romano!*

Dintr-o data, era foarte sigura. Indiferent ce opinie avea despre el in legatura cu felul cum parea sa-i conduca pe toti cu o manusa de fier, simtea intr-adevar ca afectiunea pentru micul Gino era sincera. Probabil ca deosebirea de nume se datora unor imprejurari pe care un om ca Alexei Romano nici nu s-ar fi gândit sa le mentioneze.

- S-a întâmplat ceva, domnisoara Gavin?

Glasul ii era taios de nervozitate, iar Storm il vazut privind-o patrunzator, aproape ca si cum i-ar fi putut citi gândurile.

- Veti constata, domnisoara Gavin, ca infatisarea melancolica si cu ochi mari poate fi inselatoare. Lui Gino ii este dor de tatal lui, nu pot sa neg, dar daca l-ati fi cunoscut pe varul meu, Paolo, in urma cu douazeci de ani, ati fi vazut un copil foarte asemanator cu Gino, cel de acum.

- A, inteleg!

li era usor sa accepte acel lucru dar, desi o preocupa binele lui Gino, la fel ca al tuturor copiilor, incepea sa se intrebe când avea de gând Alexei Romano sa aduca vorba despre scopul vizitei ei.

- {i totusi, va impresioneaza, nu-i asa? intreba el incet, iar Storm il privi cu o expresie de repros.

- Ma rog, parintii *lui* au murit in acel accident de masina, spuse ea. Iar o asemenea pierdere n-o poate compensa nici cea mai mare avere din lume.

Alexei Romano isi ingusta ochii, dând din cap incet.

- Deci... *stiate* cine sunt!

- Am auzit de dumneavoastra, confirma ea. Dar nu-mi dadeam seama de unde cunosteam numele - acum mi-am amintit.

- Va multumesc!

In glasul lui profund si scazut se simtea sarcasmul, iar Storm ii zari un moment in ochi o licarire de amuzament, dar banui ca marturisirea ei ii facuse mândria sa sufere o lovitura, oricât de mica.

- A, gazda mea v-a mentionat afacerile, explica ea, dar incercam sa-mi amintesc despre accidentul de masina - stiam ca fusese implicat si un copil. Numai asta ma interesa. Industriasii milionari nu prezinta prea mult interes pentru mine, *Signor Romano*.

Alexei Romano o contempla in tacere câteva momente, timp in care Storm astepta, surprinsa ca nu se mai grabea sa plece.

- Motivul pentru care v-am chemat este acela ca sunteti guvernanta.

Storm il privi neincrezatoare, cu inima incepând sa-i bata pe neasteptate, alarmant de puternic, in timp ce intelegea implicatiile acelei afirmatii.

- Asa...?

- Paolo mi-a spus ca va cautati un post de guvernanta.

Storm dadu din cap, cu ochii tulburati si buzele usor intredeschise.

- Da, da, intr-adevar, dar...

O mâna prelunga ii inlatura explicatiile.

- Sunteti pe deplin calificata sa va ocupati de

necesitatile unui copil mic?

- Da, sunt.

Nu-i venea sa creada ca auzea bine. Ca-i propunea efectiv sa se angajeze la el, sa aiba grija de baietelul pe care-l pretuia atât de mult. O data ce se convinsese ca nu era doar una dintre cunostintele intâmplatoare ale lui Paolo, desigur, si nu putea sa-l condamne pentru asta.

li era greu sa creada ca nu-si imagina totul, ca era adevarat. Dar Alexei Romano, asa cum statea in fata ei, nu avea nimic ireal. Era un om in carne si oase, si de o masculinitate tulburatoare.

- Dar, *Signor* Romano, indrazni ea, daca e pentru Gino, el trebuie sa mearga la scoala, desigur, n-are nevoie de serviciile unei guvernante.

Ochii lui de gheata o privira din nou cu dezaprobare, dând clar de inteles ca nu-i placea sa-i fie discutate deciziile.

- Gino inca nu are cinci ani, ii spuse el. {i am sa judec *eu* când va fi gata pentru scoala, *signorina*.

- Da, da, desigur.

Nu era o situatie ideala, cu baietelul atât de aproape de vârsta scolara, dar pentru moment i-ar fi convenit destul de mult.

- Am nevoie de cineva care sa-l ingrijeasca pâna va merge la scoala, dar nu e nimic rau daca va fi primi câteva notiuni elementare la anumite materii.

- Notiuni elementare la...

Expresia severa a chipului lui cu trasaturi daltuite aspru i-o reteza scurt.

- Va rog sa ma lasati sa termin, domnisoara Gavin.

Din nou, Alexei Romano o pusese ferm la punct cu aerul lui autocratic si sigur pe sine. Sufla un fuior lung de fum printre buzele strânse, inainte de a continua:

- Varul meu mi-a spus ca Gino a parut sa va simpatizeze, in timpul scurtei dumneavoastra intâlniri, si intrucât cautati de lucru ca guvernanta, cred ca-mi puteti fi de folos.

Se apleca si strivi chistocul tigarii intr-o scrumiera de pe masa de lânga ea, iar când se retrase, dosul mâinii lui ii atinse usor genunchiul. Contactul cald, aproape senzual, o surprinse atât de mult, încât Storm se retrase instinctiv, infruntându-si emotia crescândă.

- Trebuie sa va cer un raspuns imediat, continua el. In eventualitatea ca refuzati functia, va trebui sa fac alte aranjamente.

Dupa o lunga tacere, timp in care simti ochii aceia tulburatori privind-o indeaproape, Storm trase adânc aer in piept. Dar, inainte de a apuca sa spuna ce avea de spus, glasul rece si cam nerabdator al lui Alexei Romano ii rupse iar firul gândurilor.

- Presupun ca incercati sa va hotarâti, domnisoara Gavin. Trebuie sa va reamintesc ca v-am cerut un raspuns imediat.

- Ma pregateam sa... incepu ea, insa glasul lui nervos i-o reteza din nou:

- Cu siguranta, nu e o decizie chiar atât de dificil de luat.

- Dar eu nu sunt invatatoare, *Signor* Romano!

Era hotarâta ca de asta data sa se faca auzita.

- Nu sunt calificata ca sa predau, nici chiar unor

copii mici, ca Gino. Sunt gunernanta, doica, daca doriti, dar nu invatatoare.

- Va puteti numi profesiunea cum doriti, o informa el cam repezit. Nu ma intereseaza decât capacitatea dumneavoastra de a-l ingriji pe Gino. Daca nu sunteti capabila de acest lucru, voi trage concluzia ca m-ati mintit, domnisoara Gavin.

In glasul lui rece se simtea o amenintare infioratoare, iar Storm il privi indignata, hotarâta sa-si apere facultatile profesionale.

- N-am facut asa ceva!

- Atunci, inteleg ca-mi acceptati oferta. La vârsta de cinci ani, Gino nu are nevoie de un profesor universitar!

- As... as putea sa incerc, se bâlbâi ea, cu o voce cam sufocata. Din câte l-am vazut, micul Gino imi place.

- Mai important este ca *dumneavoastra* sa-i placeti lui Gino! o informa scurt Alexei Romano. Din acest motiv va angajez. Gino v-a cunoscut, fie si in trecere, si nu-i veti fi complet straina.

Storm simti ca nu mai avea ce face. Era clar ca, atunci când Alexei Romano hotara un lucru, acesta trebuia sa se implineasca.

- Am sa-mi dau toata silinta, promise ea.

Romano dadu din cap, considerând ca totul era stabilit.

- Dar, *Signor* Romano, nu...

O noua incruntare a sprâncenelor ii condamna persistenta.

- ...nu stiu daca va dati seama, dar eu nu vorbesc deloc italiana.

- Sigur ca nu o vorbiti, altfel ati fi folosit-o, oricât de prost...

In ochii lui reci sclipi scurt o licarire de amuzament dispretuitor.

- Majoritatea oamenilor care cunosc câteva cuvinte dintr-o limba straina insista sa le foloseasca, indiferent cât de neinteligibil suna pentru localnici.

Storm ii ignora dispretul fata de simplii muritori, insistând:

- Totul e sa intelegeti ca tot ceea ce am sa-l invat pe Gino va fi in engleza.

- Evident. Doresc sa vorbeasca engleza la fel de fluent pe cât vorbește italiana. Pentru scurt timp, veti fi solutia ideala.

- Pâna incepe scoala?

- {i inca o vreme dupa aceea, probabil, o informa el. Pâna se va integra in rutina scolii. Ar suferi daca l-am lipsi dintr-o data de o persoana de care s-a atasat.

Ca de un ursulet favorit, isi spuse Storm cu o unda de isterie, intrebându-se cum Dumnezeu putuse ajunge intr-o asemenea situatie. Nu facuse decât sa schimbe câteva cuvinte cu un tânar si un baietel care treceau întâmplator pe lângă ea, iar a doua zi se confrunta cu perspectiva de a ramâne in Italia pentru o perioada nedeterminata, având in sarcina un copil care valora o avere.

- Sper... sper sa ma ridic la nivelul asteptarilor dumneavostra, *signore*, raspunse ea.

Ochii lui albastri ca gheata o priveau fix.

- {i eu sper, domnisoara Gavin. Vetii incepe mâine

dimineata si, desigur, veti primi salariul pe toata luna. Secretarul meu va pune la punct detaliile cu dumneavoastra; daca aveti nelamuiriri, va rog sa-l intrebati.

Parea pregatit sa se opreasca aici si se intoarse spre usa.

- O, dar, *Signor Romano*...!

O privi nerabdator, iar Storm avu senzatia cum facea un efort pentru a nu-i spune sa lase totul balta. Dar Gino o placuse, iar ea corespundea scopului lui de moment.

- Doriti sa lucrati pentru mine, sau nu, domnisoara Gavin?

Aproape fara sa-si dea seama, Storm dadu din cap.

- Atunci, veti face ce hotarasc eu, si *când* hotarasc. La revedere, domnisoara Gavin!

In timp ce se apleca sa-si ia cravasa pe care o aruncase in fotoliu la intrare, Storm se ridica in picioare, hotarâta.

- *Signor Romano*!

Romano se intoarse repede, cu o lucire de avertisment in ochi, lovindu-si cizma cu cravasa.

- *Signorina*?

- Nu m-ati intrebat daca pot incepe mâine dimineata, spuse ea, mult mai incet decât intentionase, si-i vazu buzele subtiindu-se amenintator.

- Mi-ati spus ca in prezent nu aveti nici o slujba, domnisoara Gavin, si cautati de lucru. V-am oferit un post; dar, daca doriti sa lucrati pentru mine, trebuie sa intelegeti clar un lucru, de la inceput. Pretind ca ordinele

mele sa fie indeplinite intocmai, fara discutie si la timp. Ati inteles?

Propiul ei temperament ameninta sa se manifeste, stricând totul, asa ca Storm isi inghiti cuvintele si, in schimb, dadu incet din cap.

- Da, *Signor* Romano.

- Bun!

Se rasuci din nou pe calcâie si iesi, inchizând ferm usile duble in urma lui, in timp ce Storm se prabusea intr-un fotoliu, cu respiratia taiata, clatinând din cap. Nu-i venea sa creada nimic din tot ceea ce se întâmplase in ultimele câteva minute.

Probabil trebuia sa se considere onorata ca fusese aleasa pentru acea slujba, dar de un lucru era sigura. Greu avea sa-i fie sa-si pastreze calmul, cu un sef atât de nesuferit de arogant ca Alexei Romano.

Capitolul 3

Storm era destul de nevroasa a doua zi dimineata, când se prezenta la Villa Romano. Se temea ca Alexei Romano sa nu se fi razgândit, expediind-o inapoi inca inainte de a fi intrat in casa.

Totusi, fu primita de acelasi valet solemn pe care-l vazuse in ajun, dar de asta data acesta ii ceru sa astepte in hol pâna-l chema pe secretarul lui *Signor* Romano, tânarul cu care vorbise Storm la telefon. Când aparu, secretarul facu o plecaciune peste mâna ei si se prezenta ca Rafael Caldorini.

Era foarte aratos, lucru la care Storm se asteptase, si-i amintea si el de acei tineri voluptuosi pictati in fresca din spatele lui. Mult mai scund decât patronul lui si decât Paolo Veronese, avea par negru cârliontat si o piele maslinie neteda. Promitea ca peste câtiva ani sa devina destul de rotofei.

- Trebuie sa va spun aranjamentele financiare facute de *Signor* Romano, *signorina*, o informa el incet.

Storm dadu din cap, usurata ca nu seful lui o întâmpinase in dimineata aceea.

- Da, desigur, *Signor* Caldorini.

Zâmbetul ei paru sa-l incurajeze, iar ochii negri ii lucira cu caldura.

- Vreti sa veniti cu mine, *per favore, signorina*?

- *Signorina* Gavin!

Glasul profund si cald al lui Paolo Veronese reverbera in holul spatios, iar Storm se intoarse spre el,

cu un zâmbet destul de prudent.

- Urmeaza sa lucrati pentru noi! Mmmuac! isi saruta el extravagant vârful degetelor. O, sunt atât de... *molto felice!*

- Va multumesc, *signore*.

- Trebuie sa va arat gradinile, ii spuse el, iar Storm il vazu pe Rafael Caldorini incrunându-se inca inainte ca ea insasi sa obiecteze.

- Dar, *signor*, interveni el incet, mi s-a spus...

- O voi aduce pe *signorina* in cabinet când terminam, Rafael, il informa Paolo Veronese pe un ton condescendent. Nu e nevoie sa astepti.

- *Si, signore*.

Inclinându-si capul brunet, Rafael Caldorini se recunoscuse invins si disparu pe scara, spre galeria umbrita de deasupra.

Paolo ii zâmbi lui Storm, încântat de micul lui triumf, dar Storm nu era la fel de multumita. Se intreba ce-ar fi spus Alexei Romano daca afla ca-i nesocotise instructiunile inca din prima zi si nu se bucura deloc.

- Nu va deranjeaza ca l-am trimis de-aici, *signorina*?

Zâmbetul lui sigur pe el insusi alunga pâna si ideea oricarei obiectii, iar Storm nu putu rezista unui asemenea farmec. Era aproape la fel de increzator in sine ca varul lui, dar mult mai putin agresiv si arogant.

Storm clatina din cap, dându-si la o parte cu o mâna parul de pe frunte.

- Sunt flatata, *Signor Veronese*, dar ar fi trebuit sa ma duc cu *Signor Caldorini*. *Signor Romano* se va supara foarte tare ca n-am facut ceea ce mi-a spus, si

inca din prima zi aici.

Paolo Veronese facu o mutra deceptionata, desfacându-si mâinile cu un gest resemnat.

- Cred ca aveti dreptate, recunosc el. dar mai întâi, *signorina...*

li lua mâinile intr-ale lui si le ridica la buze, apasându-i degetele cu gura.

- Mai întâi, va rog sa acceptati sa ma numiti Paolo, da?

- Nu... nu stiu...

Storm simti un ciocanit insistent intre coaste, ca raspuns la gestul acela atât de latin.

- Nu sunt sigura ca *Signor Romano* ar aproba.

- Ah, *assurdo!* De ce-ar avea Alexei ceva impotriva sa-mi spuneti pe nume?

- Nu prea stiu, recunosc ea.

- Atunci ma veti numi Paolo, da?

Privirea acelor ochi negri si glasul profund, persuasiv, erau irezistibile, iar Storm râse incet, involuntar provocator.

- Bine, am sa-ti spun Paolo!

- *Bene! Bellissima!*

Paolo ii saruta din nou degetele, cu ardoare.

- {i acum... mergem sa vedem gradinile, da?

- N-as crede, raspunse Storm, fara sa-si poata stapâni un zâmbet la vederea dezamagirii sincere din ochii lui. Sunt sigura ca sunt multe de vazut, si...

- {i-am sa vi le-arat, hmm? Nu numai gradinile, ci totul! Regiunea, orasul - ah, *bellissima Napoli!*

li saruta iar vârfurile degetelor, zâmbindu-i atât de

convingator, încât Storm se simți datoră să răspundă:

- Mi-ar placea să vad tot ce e de văzut, și aș dori să mi le arăți, Paolo, dar nu sunt sigură cât timp voi avea.

Un moment, Paolo nu făcu decât să-o privească în tăcere, apoi se aplecă dintr-o dată înainte și o sărută ușor dar ferm pe gura, făcând-o să scoată un ușor strigat de surprindere.

- Storm, *cara mia*, îți faci prea multe griji din cauza lui Alexei, cred. Nu ți-am obținut acest post ca să-ți petreci fiecare minut din zi și din noapte cu Gino. *Capisci?*

Îi studie lung fața și silueta, apoi zâmbi.

- Ești mult prea frumoasă, *cara*, ca să te irosești cu un *bambino!*

Cuvintele acestea aveau un efect imbatator, deși Storm știa foarte bine că înțelesul lor era superficial, și-și putea simți bataile repezi ale inimii în timp ce căuta să rămână calmă și rațională, fără a se lăsa sedusă de farmecul lui irezistibil.

- Dar *lucrez* pentru *Signor Romano*, îi reaminti ea.

Paolo ridică din umeri, cu o nepăsare tipic latină.

- Nici chiar Alexei nu-ți pretinde să-ți petreci fiecare minut cu Gino. N-o să... cum să zic?... N-o să te manânce dacă-ți petreci puțin timp și cu mine. Ba chiar, îmi se va părea firesc, în situația care există.

În situația care există! Își influențase varul să-o angajeze, dar, așa cum spusese, până și Alexei Romano știa adevăratul motiv al recomandării, iar Storm se întreba dintr-o dată dacă acest lucru se mai întâmplase și în trecut.

- Varul... varul tau angajeaza adesea oameni la recomandarea ta? il intreba.

Paolo o privi ferm un moment, apoi ii mângâie usor obrazii cu câte un deget.

- Nu, *cara mia*. Alexei n-a fost niciodata de acord cu gusturile mele. Meriti felicitari!

Zâmbi, miscându-si hipnotic degetul pe obrazul ei.

- Cât despre restul familiei, o sa te adore.

- Restul... restul familiei?

Storm era surprinsa, cu tot felul de gânduri neasteptate trecându-i prin minte.

- Câti mai sunteti, Paolo?

Paolo ridica din umeri cu nepasare.

- Numai doi. Pe Rafael nu-l punem la socoteala, desi locuieste si el tot aici.

li duse din nou degetele la buze.

- Nu fi timida, *graziosa mia*, nimeni n-o sa te supere. Mai trebuie sa le cunosti doar pe Lisetta si pe mama mea.

Storm nu intreba cine era Lisetta, presupunând ca era o matusa sau o sora.

- Bine, ofta ea resemnata, cred c-am sa ma obisnuiesc cu toti.

- *Si*, sigur c-ai sa te obisnuiesti.

Luând-o pe nepregatita, o saruta din nou pe gura.

- {i acum, daca nu vrei sa vedem gradinile impreuna, ne vom duce sa-l gasim pe Rafael inainte de a apuca sa-i spuna lui Alexei despre mine!

O lua de mâna si o trase dupa el prin hol, spre impresionanta scara de marmura, urcând treptele late

cu pasi lungi si siguri, astfel încât Storm abia putea sa se tina dupa el.

La etaj, pardoseala era acoperita cu o mocheta pufoasa in care se afunda piciorul, iar Storm mai apuca sa observe doar ca peretii erau zugraviti in alb si impodobiti cu portrete, inainte ca pe culoar sa se deschida o usa si sa apara Rafael Caldorini.

Acesta il privi pe Paolo cu o lucire malitioasa in ochii lui negri si-si inclina scurt capul.

- *Signor Romano* va cere sa mergeti la el *immediatamente, signore*.

- *Si, si, ben inteso!*

Incruntându-se, Paolo ofta, in timp ce ridica mâna lui Storm la buze. Ii saruta usor degetele.

- Te voi revedea curând, *cara mia. Arrividerci!*

- *Signorina!*

Glasul lui Rafael Caldorini o readuse la realitate, in timp ce-l privea pe Paolo cum se indeparta grabit prin galerie. Ii adresa un zâmbet de scuza.

- Iertati-ma, *Signor Caldorini*. Sper ca nu v-a fost prea greu sa-i explicati lui *Signor Romano*... de ce nu am putut veni cu dumneavoastra de prima data.

- A, nu, *signorina*, ridica el din umeri. *Signor Romano* intelege.

Un moment, ii sustinu privirea, iar Storm simti cum i se infierbântau obrazii. Era evident ca, cel putin in ceea ce privea casa Romano, nu era decât alta dintre relatiile lui Paolo si acceptata ca atare in modul cel mai firesc.

Caldorini o conduse pâna intr-o camera folosita ca birou - lunga si racoroasa, mai putin ornamentata decât

cea de la parter in care intrase cu o zi inainte - unde se aseza si-i indica scaunul din fata lui, apoi rasfoi câteva clipe niste hârtii - probabil ca s-o impresioneze.

- Asa! {i acum, *signorina*...

Li zâmbi radios peste birou si incepu sa-i explice aranjamentele financiare stabilite de seful lui. Erau extrem de generoase, iar Storm nu avea de ce sa se plânga, dar n-o intreba nici un moment daca-i conveneau, nici daca nu cumva se razgândise in legatura cu postul. Asa ceva nici nu intra in discutie. Nimeni n-ar fi refuzat sa lucreze pentru familia Romano.

- Iar acum am sa va duc la Gino, o informa el ridicându-se, cu o scurta plecaciune. Va asteapta, *signorina*.

Se parea ca avea sa-si inceapa munca fara nici o amânare, dar Storm nu era pregatita sa se repeada, cu viteza considerata normala in casa Romano. Era clar ca cine declarase ca popoarele latine prefera principiul lui *domani* nu auzise niciodata despre Alexei Romano si angajatii lui.

I se paruse cam nepotrivit sa locuiasca in aceeasi casa cu Paolo Veronese, din motive evidente, si in timp ce-l urma pe secretar, se interesa:

- Ma intreb, *Signor* Caldorini, daca nu s-ar putea ca deocamdata sa ramân la Villa Lucia.

Caldorini se intoarse repede, privind-o nedumerit un moment, cu ochii lui negri.

- Deci, pâna la urma nu doriti sa lucrati pentru *Signor* Romano, *signorina*? intreba el.

Storm zâmbi, clatinând din cap.

- A, nu, n-am vrut sa spun asta. Dar ma gândeam ca eventual, pentru un timp, pâna ma mai obisnuiesc cu... cu toate, as putea sa mai locuiesc acolo unde stau acum, si sa vin in fiecare zi pâna aici.

Sprâncenele negre ale secretarului se imbinara a concentrare.

- Nu va pot raspunde, *signorina*, dar daca doriti, voi discuta despre asta cu *Signor Romano*.

Storm se indoia ca orice sugestie a ei ar fi avut mari sanse sa fie aprobata, dar ii zâmbi in semn de multumire.

- V-as fi foarte recunosatoare. Ma simt foarte bine acolo unde stau acum.

In mod incredibil, isi dadu seama ca Rafael Caldorini se intreba cât de recunoscatoare era cu adevarat, dar inainte de a apuca sa faca mai mult decât sa inregistreze faptul ca secretarul reprezenta inca un motiv de a nu sta acolo, acesta incepu sa dea din cap marunt si politicos.

- *Molto bene, signorina*, raspunse el incet.

Li deschise usa, aratându-i o alta, chiar vizavi pe aceeasi galerie. Intinse mâna sa ciocaneasca usor, si fara a astepta raspunsul o deschise si-i facu semn lui Storm sa intre prima.

Soarele stralucea puternic pe fereastră, dar o prelata cu dungi umbrea cea mai mare parte a camerei, acoperind micul balcon din dreptul glasvandului. Afara il vazu pe Gino, ghemuit intr-un sezlong plin cu perne vargate. Arata insingurat si cam plictisit.

Când usa se deschise, copilul ridica privirea si o lua

la fuga prin camera, cu un zâmbet curios pe chipul lui mic. Ochii sai mari se uitara de la ea la Rafael Caldorini.

- *Signorina.*

Inclina din cap, politicos.

- Bine ati venit la Villa Romano!

Storm ii zâmbi, induiosata din nou de ciudata tristete de pe chipul lui si felul grav, matur, cum o primise. Indiferent ce spunea unchiul lui despre el, ramânea convinsa ca arata astfel pentru ca era nefericit si-i era greu sa creada ca Paolo Veronese aratase vreodata chiar atât de amarât.

- Buna ziua, Gino, il saluta ea. Nu ti-a spus unchiul tau ca voi veni la tine?

- *A, si, si, eccèto...*

{i o lua de mâna, tragând-o prin camera, pâna pe balconul unde staturuse.

- *Signorina Gavin, desidero andare...*

Storm ii puse un deget peste buze, cu blândete.

- Trebuie sa vorbesti in engleza, Gino, ii spuse ea. Eu nu stiu italiana.

Cu aceeasi politete grava, capul lui brunet se inclina.

- Imi pare rau, *signorina.*

Intorcându-se, Storm il vazuu pe secretar privindu-i si-i zâmbi.

- Va multumesc, *Signor Caldorini.* Nu veti uita sa-i mentionati problema aceea lui *Signor Romano*, nu-i asa?

- *Certamente, signorina!*

Storm zâmbi din nou si imediat, când vazuu lucirea

strengareasca din ochii secretarului, isi aminti ca nu trebuia sa fie prea incurajatoare.

- Va multumesc.

Dintii lui albi stralucira scurt, intr-un zâmbet larg.

- *Grazie, signorina.*

Gino ii oferi sezlongul lui, cu un gest teatral care ar fi fost demn de Paolo Veronese când era cel mai galant, iar Storm accepta cu o usoara inclinare a capului, privind gradina din fata balconului.

Gradina era amenajata in terase, dupa panta falezei, dar florile prosperau pe solul acela negru si fertil la fel de bine ca plantele cultivate de fermieri. Câtiva copaci tineau umbra unui bazin inconjurat cu banci de piatra, ale carui ape aruncau pe tavanul camerei reflexe schimbatoare.

Peste tot cresteau din abundenta geranii si trandafiri, aglomerându-se pe lângă trepte si pe marginile bazinului. Chiparosii cu coroanele ca niste panasuri aproape negre in contrast cu stralucirea soarelui, erau inconjurati de miriade de culori. Se vedeau chiar si câteva statui de marmura alba, zeite zvelte, cu forme rotunjite si capetele inclinate pudic, partial ascunse dupa arbustii bogati de mimoze galbene.

Toata gradina plutea deasupra Mediteranei albastre ca un paradis zburator, iar Storm isi spuse ca in viata ei nu mai vazuse ceva atât de frumos. Era racoroasa, fermecatoare si foarte tentanta, intr-o zi atât de caniculara.

- *Signorina Gavin!*

Gino o tragea de brat, iar Storm se intoarse spre el,

cu un zâmbet.

- Veti sta? o intreba el.

Lasându-si geanta lângă sezlong, Storm îl cuprinse cu un brat, tragându-l lângă ea.

- Sper ca da, Gino, spuse ea. Daca ne vom intelege bine.

- {i ne vom... distra, da?

- Asa sper, confirma Storm, întrebându-se cât de mult stia si cât îi putea spune despre planurile unchiului lui. Dar trebuie sa si lucram.

Baiatul se rezema de ea, privind-o cu ochii aceia imensi si gânditori, apoi zâmbi.

- Vom merge cu barca, *si, signorina?* intreba el incet. Am un prieten cu o barca de pescuit si el spune ca într-o zi ma va lua cu barca.

Îi pareea rau sa-l dezamageasca atât de repede, dar se indoia ca Alexei Romano ar fi fost de acord ca nepotul lui sa iasa pe mare cu o barca de pescari.

- Poate, raspuse ea vag. Dar pentru moment avem altele de facut, Gino. De exemplu, stii sa numeri?

Îsi dadu seama imediat, cu un oftat scurt, ca acesta era primul obstacol. Buza de jos a baiatului se rasfrânse, iar Storm incepu sa presupuna ca, trist sau nu, Gino avea multe in comun cu autoritarul sau unchi. Îi displacea ca se procedeze altfel decât voia el.

- De ce trebuie sa invat sa numar? o intreba, iar Storm zâmbi.

- Fiindca toata lumea stie sa numere, îi explica ea cu rabdare. Vrei sa cresti si sa poti face afaceri la fel ca unchiul tau, nu-i asa?

Baiatul ridica din umeri, cu o expresie rebela in ochi.

- Mai bine merg cu barca, insista el ferm.
- Sunt sigura.

Storm era ispitita de privirea rugatoare a acelor ochi enormi, dar stia ca trebuia sa fie ferma, daca voia sa progreseze.

- Dar avem de lucru, Gino.
- {i daca eu nu *vreau* sa lucrez?

Acum ochii lui aveau o expresie provocatoare si speculativa, care-i aminti din nou de Alexei Romano, iar Storm ofta usor la gândul celor ce-o asteptau.

- Daca faci asta, unchiul tau o sa ma alunge, ii spuse ea incet, iar Gino statu un moment pe gânduri.

- *Si, molto bene*, se invoi el grav, in cele din urma. Lucrez.

Storm nu avu timp sa-l laude, caci usa se deschise, iar Gino se avânta intr-acolo, intr-un iures de brate si picioare.

- Zio Alexei, Zio Alexei! strige el, aruncându-se spre unchiul lui, iar Storm se ridica in picioare, simtindu-se ridicol de nervoasa si intrebându-se de ce avea Alexei Romano un asemenea efect asupra ei.

In dimineata asta nu mai era imbracat pentru calarie, ci purta un costum gri deschis si o camasa alba care-i accentua culoarea pielii bronzate, dar magnetismul acela irezistibil pe care-l simtise in ajun o izbi din nou ca un impact fizic, când Alexei Romano se apropie.

- *Calmo, piccolo!*

O mâna mare ciufuli parul baiatului, in timp ce-i vorbea incet, blând, in italiana.

- Domnisoara Gavin.

O privi ferm, in timp ce Storm astepta sa auda ce avea de spus, cu inima zbuciumându-i-se rapid intre coaste.

- Doriti sa modificati aranjamentele pe care le-am facut, din câte inteleg, spuse el.

- Nu, nu tocmai, raspunse Storm, scuturând din cap. De fapt, nu am aranjat nimic in legatura cu locul unde voi locui, *signore*. Cel putin, mie nu mi s-a spus nimic.

- Va displace camera de aici?

Storm clatina iar din cap.

- Nu am vazut-o, *Signor Romano*.

- Atunci, nu v-ati adus bagajele cu dumneavoastra?

Acelasi gest.

- Voi trimite pe cineva dupa ele, *signorina*.

- Dar... ma gândeam ca as putea sa mai stau un timp la Villa Lucia, indrazni ea.

- Poate va temeti pentru reputatia dumneavoastra?

Intrebarea fusese rostita cu glas scazut si taios, astfel încât Storm nu mai avu nici o indoiala despre opinia lui, nici despre rezultatul cererii.

- Nu... nega ea - si ar fi spus mai mult, dar nu mai avu prilejul.

- Nu e nevoie sa va faceti griji. In casa mai locuiesc inca doua doamne, plus servitorii.

- {tiu, dar...

- Daca nu aspectul moral va tulbura, o intrerupse el din nou, de ce doriti sa schimbati aranjamentele pe care

le-am facut? Sunteti obisnuita sa locuiti in casa familiei care va angajeaza, nu-i asa?

- Da, da, sigur ca asa este...

O nemultumea faptul ca era atât de docila, ca nu-si sustinea mai ferm opiniile.

- N-am intentionat sa creez o problema majora din asta, *Signor* Romano, m-am gândit doar...

- Indiferent ce v-ati gândit, domnisoara Gavin, nici nu intra in discutie.

Isi vâri o mână in buzunarul pantalonilor, relaxat si increzator, stapân pe situatie.

- V-am angajat pentru a avea grija de Gino tot timpul - zi si noapte.

- O, dar cu siguranta, protesta Storm, imi va ramâne putin timp si pentru mine insami!

- Evident, incuviinta el calm. Dupa ce Gino se culca, nu va mai fi multa nevoie de serviciile dumneavoastra si veti putea face, mai mult sau mai putin, tot ce doriti. Dar nu veti lipsi niciodata din vila noaptea, indiferent de motiv, e clar?

Cumva, dadea de inteles ca motivele ei de a lipsit in timpul noptii nu erau tocmai inocente, iar Storm il privi provocator, pe sub gene.

- Nu-mi place ceea ce insinuati, *signore*. Nu aveam intentia sa locuiesc *aici* si sa lipsesc toata noaptea, si ma nemultumeste sugestia ca as face-o.

Ochii lui albastri o masurara cu raceala o clipa, iar Storm se pomeni staruind cu privirea spre barbia lui ferma, puternica, brazdata adânc in mijloc. Il gasea pe Alexei Romano atât de fascinant, încât o tulbura intens.

- Presupun ca veti petrece destul de mult timp cu varul meu, când nu veti fi cu Gino, spuse el incet. Nu ma indoiesc in privinta puterii lui de convingere, domnisoara Gavin. Prin urmare, insist sa va mutati la Villa Romano si sa va intoarcati aici in fiecare seara la o ora rezonabila.

- Ca sa ma puteti supraveghea!

Replica ei furioasa fusese aproape involuntara, dar Storm se lupta cu un haos de emotii si nici nu mai stia ce sa creada. Romano ii sustinu un moment in tacere privirea, apoi ridica o sprânceana, in semn de incuviintare:

- Exact!

Storm se intoarse spre el, cu nemulțumire vizibilă, încleștându-si strâns pumnii pe lângă trup pentru a-si stapâni tremurul de furie al mâinilor.

- Imi displace sa mi se dicteze propriul meu stil de viata, *Signor* Romano, spuse ea incordata. Din câte stiu, sclavia a fost abolita, dar judecând dupa comportamentul dumneavoastra, se pare ca inca va mai credeti in Evul Mediu, având un adevarat *droit du seigneur* asupra angajatilor!

Expresia autoritara pe care Storm i-o observase la prima întâlnire nici nu se compara cu crisparea salbatica de acum a trasaturilor lui dure. Ochii albastri ca gheata i se îngustasera deasupra pomelilor înalti, taiosi ca otelul.

- Va veti prezenta scuzele, *signorina*!

{i glasul ii devenise rece ca gheata, dar nu vorbea mai tare ca de obicei, iar Storm se mira ca-si putea pastra atât de bine controlul. Ar fi refuzat, furioasa, dar

ceva anume la omul acela o umplea cu emotii pe care niciodata nu le mai cunoscuse, asa ca nu mai era sigura de propria ei vointa sau putere, si ramase tacuta.

- Foarte bine!

Gura lui se strânsese ca o liniuta dreapta.

- Cum vreti dumneavoastra, domnisoara Gavin.

Un moment, in panica, Storm se temu ca avea s-o loveasca, dar tocmai atunci interveni Gino. Chipul lui mic si slab ii privea nedumerit. Se apropie de unchiul lui si-l trase de mâneca sacoului.

- *Zio Alexei, che c'è?* intreba el.

Privirea de gheata a lui Alexei Romano nu se abatu dinspre Storm.

- *Stia calmo, Gino,* ii spuse el incet.

Gino, inasa, n-avea chef sa taca. Era curios si putin temator, si-l trase iar de mâneca, intrebând mai tare:

- *Zio, che cosa è successo?*

Trasaturile aspre ale unchiului sau se imblânzira un moment, si il privi.

- *Niente affato, piccolo,* spuse el incet, punându-i o mâna pe cap, linistitor. *Stia calmo, per favore.*

- *Signorina?*

Gino o privi pe Storm, incrunat. Probabil ca nu mai vazuse pe nimeni sfidându-l pe reductabilul sau unchi si stia prea bine care din doi avea sa invinga. Li amintea numai, dornic sa puna capat cât mai repede incidentului.

Storm continua sa ezite. Nu voia sa se dea batuta atât de curând, abandonând postul, dar nici sa-si puna cenusa-n cap n-ar fi vrut, si avea de ales. Alexei Romano o privea din nou, in asteptare, iar Storm simti

iar un fior pe sira spinarii.

- *Signorina?*

Romano repetase intrebarea lui Gino, astfel încât acum totul depindea numai de ea. Parea incredibil să se gândească, macar, să bata în retragere, dar stia că nu mai avea încotro, și trase adânc aer în piept.

- Va rog... va rog să mă scuzați, *Signor* Romano.

- *Bene!* sopti el încet.

Storm era gata să jure că în ochii ei se zărise o scurtă lucire de usurare. Acum o privea fix, mai de aproape, cu o expresie cam ciudată.

- {i eu îmi prezint scuzele, *signorina*, spuse el încet.

Fără să răspundă, Storm făcu un efort să-și potolească bataile inimii. Dacă rămânea la Villa Romano, avea de înfruntat mult mai mult decât aroganța lui, și se întreba dacă nu cumva se întinsese mai mult decât îi era plapuma.

Capitolul 4

Fu o usurare pentru Storm sa afle ca ambele femei din casa Romano erau plecate si, un timp, nu trebuia sa le intâlneasca. *Signora Veronese*, mama lui Paolo, era plecata in vizita la fiica ei maritata, iar misterioasa Lisetta avea ora la croitoareasa, in Napoli, si lipsea toata ziua.

Intrucât Paolo si Alexei Romano isi petrecura restul zilei la firma, in Napoli, Storm lua masa singura cu Gino, in sala lor de clasa improvizata, cu vedere spre gradina. Cina cu Paolo, Gino si patronul fu un adevarat calvar, in somptuoasa sufragerie a vilei, dar Storm se bucura ca era scutita macar de prezenta celor doua doamne, care probabil ar fi dezaprobat faptul ca se afla acolo.

Rafael Caldorini o informase ca avea sa traiasca in conditii similare cu ale unei membre a familiei, intrucât Gino nu era silit sa stea numai in odaile lui, astfel incât Storm era nevoita sa ia masa cu el, desi s-ar fi simtit mult mai la largul ei in compania celorlalti angajati.

Se retrase in camera ei imediat ce-l culca pe Gino, spre marea dezamagire a lui Paolo, care planuise sa-si petreaca noaptea dansând cu ea la Napoli. Storm simtea nevoia sa se linisteasca, iar Paolo nu era omul cel mai linistitor din lume.

Nu putea gasi nici un cusur camerei, care era la fel de luxoasa ca toate celelalte - luminoasa, frumos decorata si surprinzator de feminina, facând-o sa se intrebe cine locuise acolo inaintea ei.

Cine-ar fi crezut in urma cu trei saptamâni, când plecase de la doamna Marley, din Surrey, ca in curând avea sa locuiasca intr-o vila din Italia, fiind si generos platita pe deasupra? Inca-i era destul de greu sa creada si spera numai sa nu se trezeasca in curând, descoperind ca totul era doar un vis.

* * *

Gândul care-i tulbura linistea a doua zi, când se scula, era acela ca urma sa le cunoasca pe cele doua femei din casa. Ar fi fost prea optimista sa spere ca nici una dintre ele nu era o versiune cu fusta a lui Alexei Romano, si se dadu jos din pat adunându-si curajul.

Când îl vizita pe Gino, acesta îi spuse ca inca nu era gata sa se scoale, iar Storm prefera sa-l mai lase un timp, stiind deja ca baiatul nu mânca nimic dimineata. Cobori la parter sa caute niste sandvisuri si o cafea.

Tocmai ajunsese la jumatatea scarii, când auzi o usa inchizându-se undeva, apoi un glas o striga de pe galerie:

- Domnisoara Gavin!

Intorcându-se repede, vazu chipul oaches si intrebator al lui Alexei Romano si zâmbi nesigur, cu degetele încârligându-i-se instinctiv in palme la vederea lui.

- Buna dimineata, *Signor* Romano!

- Iesiti?

Storm clatina din cap, nedorind sa-i spuna ca plecase sa caute de mâncare la bucatarie, in loc de a se

aseza la masa cu el si ceilalti.

- Nu, *signore*, eu... eu doar...

- Intotdeauna luam micul dejun pe terasa. Nu stiti drumul?

De ce n-o lasa niciodata sa duca macar o fraza pâna la capat? N-ar fi avut nici un rost sa-l minta si in nici un caz nu avea intentia sa-i spuna adevarul, asa ca nu facu decât sa ridice din umeri - un gest latin pe care incepea sa-l gaseasca din ce in ce mai folositor.

- Va voi prezenta celor doua doamne, spuse el. Cred ca Paolo inca n-a coborât.

- Da... asa cred. Nici eu nu l-am vazut.

Probabil i se citea pe fata cum se simtea la gândul de a le întâlni pe cele doua femei, caci Romano o privi cu curiozitate, dar pe moment nu spuse nimic. Abia când ajunsera in hol, o apuca de brat, oprind-o cu forta, iar Storm ii vazu un usor zâmbet indulcindu-i conturul aspru al gurii.

- Acum ce va mai tulbura? intreba el.

Storm scutura din cap grabita.

- Am... am senzatia ca sunt... ca sunt dusa la abator, marturisi ea, imaginându-si iar o varianta feminina a lui Alexei Romano, care-o facea sa tremure.

- Asa...?

Degetele lui puternice o strânsera si mai tare, infigându-i-se in carne.

- Nu veti fi aruncata leilor, *signorina*. Nu mai aruncam sclavii la fiare, ca sa fie sfâsiati in bucati pentru distractia noastra. Nu va temeti.

- Sunt destul de nervoasa, *Signor Romano*, replica

Storm, cu buzele cam strânse. Nu e nevoie sa ma stresati si mai mult.

- Nici nu am de gând.

O mai privi un moment in tacere, slabind strânsoarea, apoi trasaturile lui se imblânzira din nou intr-un zâmbet de-o clipa.

- N-o sa va manânce nimeni, va promit!

- La fel mi-a promis si Paolo despre dumneavoastra! replica Storm pe negândite. {i nu sunt sigura daca pot sa va cred, pe oricare dintre dumneavoastra doi!

Ochii lui albastri o masurara o clipa, iar mâna i se strânse din nou.

- Ne puteti crede pe amândoi, cu deplina incredere, domnisoara Gavin. Dar nu-mi place ideea ca discutati despre mine cu membrii familiei, si mai ales pe un ton denigrator.

- O, dar nu am...

Cuvintele ii fura retezate brusc, când Alexei Romano ii puse pe neasteptate o mâna sub barbă, ridicându-i cam brutal fata.

- Mereu ma contraziceti, spuse el incet, parca nemulțumit si intrigat de acest lucru. Nimeni nu ma mai contrazice, *signorina*,

daca are macar putina minte. De ce tineti neaparat s-o faceti?

- Pentru ca nu cred ca vreun om are dreptul sa exercite o putere absoluta asupra altora!

Storm vorbea cu mult mai mult curaj decât simtea, si incerca sa-si elibereze cu o mâna barbia din

strânsoarea lui.

- {i va rog sa nu ma mai tineti asa, ma doare!

O clipa, pe buzele lui se zari un mic zâmbet, dupa care degetele i se strânsesera un moment si mai tare, inainte de a-i da drumul.

- S-ar putea sa va doara mult mai mult, *signorina*, murmura el incet. Sa tineti minte asta, hmm?

Storm nu raspunse, frecându-si doar usor urmele de pe piele, cu o privire prudenta si nedumerita.

- *Signor...*

- Vreti *neaparat* sa aveti ultimul cuvânt, nu-i asa?

Nu-i lasa timp sa-i mai raspunda, ci o lua din nou de brat si o conduse prin hol, sub privirile acelor facturi ale fanteziei erotice care le zâmbeau din picturile murale.

Usile duble din fata lor dadeau in camera cea mare pe care Storm o cunostea de la prima vizita, dar Romano nu intra, ci se opri din nou, cu o mâna pe mânerul auriu ornamental, privind-o ferm. Storm scoase o usoara exclamatie de surprindere, când auzi sunetul unui râs scazut si profund.

- Aratati de parca v-ati astepta sa fiti devorata, domnisoara Gavin, si va asigur ca nu se va întâmpla asa ceva.

O privi intr-un fel care-i facu inima sa bata nebuneste, apoi ii atinse usor fata, in locul unde apasarea dinainte a degetelor lui inca-i mai stârnea furnicaturi prin piele.

- Presupun ca nu va pot numi Storm, asa cum face Paolo, nu? sugera el incet.

Dar nu-i lasa timp sa raspunda, ridicând doar din

umeri si clatinând din cap.

- Veniti! Sa intram.

Tremurând, Storm trecu pragul, intrând iar in camera aceea frumoasa, cu covor moale rosu cu auriu, contrastând cu peretii albi si semineul de marmura pe care-l admirase. Fu condusa inexorabil spre glasvandul larg deschis, pâna pe terasa umbrita si racoroasa. Gradina mirosea fermecator, iar departe, jos, se zarea sclipirea marii.

Pe o masa alba din fier forjat era pus un mic dejun constând din cafea, felii de pâine si chisele de portelan fin, cu dulceata. La masa stateau deja doua femei, iar la vederea lor Storm inghiti in sec.

Una dintre ele arata exact asa cum se temuse. Cu o fata severa si neinduplecata, imbracata complet in negru, cu toata caldura de afara.

- Ea este domnisoara Gavin, matusa Sofia.

Slava Domnului ca facea prezentarile in engleza!

- Domnisoara Gavin, matusa mea, *Signora* Veronese.

Deci, aceasta era mama lui Paolo! Storm nu s-ar fi asteptat niciodata ca un tânar atât de extrovertit sa fie fiul acestei femei severe si neprietenoase.

Parul negru ii era vârstat cu argintiu si pieptanat inapoi din jurul unei fete care nu s-ar fi putut numi niciodata frumoasa, desi semana vizibil cu fizionomia lui Paolo. Gura ei cu buze strânse exprima dezaprobare - dar fata de oricine, fara a avea nimic personal cu Storm.

- *Signora*.

Mâna intinsa de Storm fu ignorata ostentativ, iar in

ochii negri si ostili i se citi suspiciunea nedisimulata ca se strecurase in vila numai pentru a fi in apropierea lui Paolo. Nici o clipa nu i-ar fi trecut prin minte ca lucrurile stateau tocmai invers.

Noroc ca femeia cealalta arata cu totul altfel. Zâmbea deja, cu o mâna supla si prelunga intinsa intr-un gest de salut, iar in ochii sireti dar prietenosi i se citea o expresie primitoare.

Avea parul atât de rosu, încât era imposibil sa fie altfel decât vopsit, dar fata, in ciuda câtorva semne de imbatrânire, ii era inca destul de fermecatoare, si lipsita de orice artificialitate.

- Lisetta!

Alexei Romano se apleca spre ea, cuprinzând-o usor pe dupa umeri, cu o afectiune care o surprinse pe Storm.

- Ea este domnisoara Gavin, Lisetta. Domnisoara Gavin, *Contessa* Luisa Berenitti.

- O, dar Alexei, *caro*, ce încântator!

Lisetta ii facu lui Alexei cu ochiul, inainte de a-i zâmbi din nou lui Storm.

- Bine ati venit in familia noastra, *Signorina* Gavin, am auzit atât de multe despre dumneavoastra! *Dio!* Dar ati cauzat atâta... *eccitamento* printre tinerii nostri! Nu-i asa, Alexei?

Vorbea gesticulând expresiv, iar ochii i se rostogoleau prin orbite, in timp ce râdea cu încântare. {i nu agreea nici vetusta culoare neagra; purta o rochie de vara verde care-i lasa goale bratele durdulii. Ii zâmbea lui Storm incurajator si cu curiozitate.

- Va place la noi, *signorina*?

Storm dadu din cap, putin cam indimitata de stilul volubil si indraznet al femeii, dar simpatizând-o totusi si multumind lui Dumnezeu ca era atât de diferita de mama lui Paolo.

- Sper ca da, *Contessa*.

- {i veti avea grija de scumpul nostru *piccolo*, *si*?

Capul cel roscat se inclina intr-o parte, privind-o intrebator.

- E un *bambino* fermecator, Gino al nostru, nu-i asa?

- E un baietel foarte scump, confirma Storm. Pâna acum, ne intelegem foarte bine.

- *Bene!* {i el o sa va adore.

Râsul ei neinhibat rasuna din nou, in timp ce Lisetta isi privea vecina cea sobra cu o lucire rautacioasa in ochi.

- La fel ca unchiul lui, *si*?

Uitând pe moment ca Gino il numea si pe Paolo "unchi", Storm se intoarse surprinsa spre Alexei Romano - si, spre nedumerirea ei, vazu ca ochii lui albastri, de obicei reci ca gheata, erau veseli si calzi.

- Gino il numeste si pe Paolo unchi, ii reaminti el incet, facând-o sa se imbujozeze. In viata ei nu se simtise mai ridicol si banuia ca, daca avea sa-l vada pe Alexei Romano râzând vreodata, n-ar fi putut-o face decât pe seama ei.

Ochii negri ai contesei nu scapasera nimic din schimbul lor de priviri si se uitara repede de la Alexei la Storm.

- O, dar sigur ca la Paolo m-am referit! *Mi dispiace, signorina!*

Indiferent daca regreta sau nu, confuzia o amuzase, iar Storm se intreba cum Dumnezeu putuse comite o greseala atât de idioata.

- O, va rog sa nu credeti... incerca ea sa explice, stiind chiar in timp ce vorbea ca o apucase pe o cale gresita. Adica... vreau sa spun... eu...

Un deget prelung ii acoperi ferm buzele si, ridicând surprinsa privirea, il vazu pe Alexei Romano clatinând incet din cap, cu acea veselie calda inca lucindu-i in ochi.

- *Quietò, po' oca!* spuse el incet, iar *Contessa* zâmbi.

- Inca nu sunteti obisnuita cu noi, *signorina*, spuse ea cu un zâmbet binevoitor. In curând ne veti accepta obiceiurile si nu veti mai fi atât de...

Incheie cu o noua ridicare din umeri.

Storm o simpatiza pe *Contessa*, desi nu stia nici acum in ce relatie se afla cu ceilalti membri ai familiei, nici macar daca era ruda cu ei. Alexei n-o prezentase altfel decât *Contessa*. Indiferent cine era, conchise Storm, avea sa-i fie o aliata de nadejde in perioadele tensionate.

* * *

Urmatoarele zile trecura pentru Storm ca un vis, desi Gino n-o mai slabea cu intrebarile necontenite despre Anglia. Ii marturisi ca voia sa se duca acolo intr-

o buna zi. Unchiul Alexei fusese si-i placuse.

Acest lucru o surprindea, caci nu-si putea imagina deloc temperamentul englezesc atragându-l pe Alexei Romano, decât daca nu cumva il judecase gresit. {tia ca Paolo nu fusese niciodata in Anglia.

Acesta aranjase sa-i arate celebrul Golf Napoli, iar Storm ofta usurata când Gino se duse la culcare fara sa faca prea mult caz, lasându-i timp sa se spele si sa se schimbe. Când iese din camera, deschise inca o data usa lui Gino si il vazu rasfoind in continuare cartea cu ilustratii pe care i-o daduse. Baiatul ii zâmbi radios, iar Storm se apropie de el, clatinând din cap mustrator.

- Va duceti cu Zio Paolo? intreba el, privindu-i cu admiratie rochia turcoaz fara mâneci, care-i facea parul sa straluceasca auriu si ochii sa para de jad. Uneori, Gino avea ceva tulburator de matur, care-i amintea de Paolo.

- Mergem doar la o plimbare, ii spuse ea. {i cred ca e timpul sa dormi, tinere.

Baiatul nu avu nici o obiectie când Storm ii lua cartea, si se ghemui ca un gnom cu ochii negri.

- Zio Paolo este...

Privirea si gesturile lui expresive aratau foarte clar ce voia sa spuna, asa cum numai ale unui latin - chiar si ale unuia atât de mic ca Gino - are fi putut:

- ...*Molto amoroso, si, signorina?*

- Gino!

In vocea ei se simtea o nota de avertisment, dar abia isi putea stapâni râsul, iar Gino isi dadu seama.

- Va place Zio Paolo, *si?* insista el.

Storm îl acoperi ferm cu patura, până sub barbă.

- Dormi! îi ordona ea.

- *Si, Signorina Gavin!*

Îi se rezema de perne, iar când Storm se întoarse din usa ca să-i mai zâmbească o dată, îi făcu cu ochiul, complice.

- *Ciao!* o saluta el încet, cu o licărire strengăreasca în ochii lui negri, deasupra paturii.

* * *

Drumul pe coasta, până la Napoli, fu minunat. Frumoasa sosea Amalfi, cu peisajele sale fermecătoare, de la Napoli până la Salerno, înconjurând peninsula Sorrento, ar fi meritat să-o ia pe drumul cel mai lung, dar în seara aceea trebuia să se multumească doar cu partea dintre Bellabaia și Napoli.

Avu mai puțin timp să admire peisajele decât ar fi vrut, căci Paolo conducea atât de repede, încât mașina se înclina la curbe. Era tentată să-i propună să meargă mai încet, dar ezită.

Livezi înmiresmate de portocali și lămâi, meri, peri și piersici, toate soiurile creșteau pe solul acela fertil. Storm observase mici acoperisuri de paie peste vârfurile copacilor și-l întreba pe Paolo la ce foloseau. Acesta râse, încântat să-și demonstreze cunoștințele.

- *Pagliarelle-le?*

Storm înclina capul într-o parte, neîncercând să repete numele.

- Asta sunt? Îi la ce se folosesc?

- Ca sa apere fructele, *cara mia*, la ce altceva? ii zâmbi el ironic. Chiar si aici putem avea vreme urâta pe neasteptate, sa stii. *Tempesta!* La fel ca tine, *bella mia*, numai ca o asemenea furtuna poate sa distruga recolta!

Storm privi spre cerul senin al serii, fiindu-i dificil sa-si imagineze o vreme altfel decât perfecta.

- Mi-e greu sa cred ca aici pot fi furtuni.

- A, dar este adevarat, *cara!* Altfel, cum sa creasca plantele? Trebuie sa mai si ploua uneori.

Rezemându-si capul de tetiera, Storm ofta cu multumire, simtindu-se mai relaxata ca oricând.

Nu peste mult, inasa, intinderile fertile incepura sa faca loc primelor semne ale industriei grele, golase si grosolane, dupa frumusetea dinainte. Rezervoarele mari si rotunde ale rafinariilor de petrol si macarelele inalte din santierele navale se profilau pe cer in locul copacilor, prezentând o cu totul alta imagine a Italiei. Vazu chiar si o fabrica de ciment, care-si depunea peste tot pulberea alba.

Aceasta era fata mai noua si mai nemiloasa a tarii, de unde-si trageau averile imense Alexei Romano si altii ca el, dar pentru Storm arata foarte putin atragator. Totusi, era interesant sa descopere ca industria era atât de dezvoltata intr-o regiune unde nu s-ar fi asteptat niciodata s-o întâlneasca.

Fu mai multumita când lasara in urma centura industrială, continuându-si drumul spre orasul propriu-zis. Vederea, de pe culmea colinei, era rapitoare si intru totul la fel de minunata pe cât se asteptase.

- E... miraculos!

Paolo intoarse scurt capul, privind-o cu un zâmbet multumit de reactia ei. Trase masina pe dreapta si frâna deasupra orasului.

- Deci, spuse el incet. Iti place Napoli, da?
- Arata superb!
- Coborâm?

Ochii lui negri erau calzi si convingatori, iar Storm se pregati sa reziste inevitabilei rugaminti.

- Am putea merge la un club de noapte, *cara mia*. Sa dansam putin, poate si o mica... *romanza, si?*

- N-as crede, Paolo.

Continua sa se gândeasca la avertismentul lui Alexei Romano, care-i spusese sa se intoarca la o ora rezonabila. Dar ezitarea din voce ii fu fatala.

Paolo se apleca si-i atinse usor obrazul, cu un deget mângâietor.

- De ce ti-e atât de frica sa vii cu mine, *bellissima?*
- Nu mi-e frica, nega Storm, zâmbind in ciuda tresaririlor inimii.
- Atunci, te temi de Alexei?

Ochii lui o provocau sa-l contrazica, iar Storm cobori repede privirea, nedorind sa insiste asupra acestui punct.

- Nu mi-e tocmai teama, spuse ea. Dar tin seama de *p-uri* si *q-uri*, Paolo.

- De...

Paolo trecu peste expresia pe care n-o intelegea, cu o inevitabila ridicare din umeri, hotarât s-o convinga.

- Lasa-l incolo pe Alexei. Vino sa dansezi cu mine, *carissima*, hmmm?

Era inevitabil, desigur, iar Storm ceda, oftând.

- Bine, Paolo. Am sa vin sa dansez.

- *Bene!*

Se apleca si o saruta usor pe gura, multumit ca reusise.

* * *

Jos, in oras, domnea o agitatie aproape coplesitoare, dar Storm fu luata de iuresul emotiei si al buneii dispozitii care-i urmareau pe strazile inguste dinspre chei.

Vedea vechiul Napoli, un oras cu cladiri ornamentale si inzorzionate, aproape sufocat sub sculpturile bogate si colanele impodobite care se inaltau deasupra strazilor, spre cerul senin. Unele erau inechite, altele se descompuneau incet, dar inca mai erau impresionante, frumoase si folosite.

Pâna si inaltele *palazzos*, cândva atât de mândre, unde locuisera bogatasii altor vremuri, adaposteau acum familii intregi in vastele lor camere de la subsol. Familii care vociferau vesel intre ele, in certuri prietenoase.

Era un labirint zgomotos, stralucitor si aglomerat de umanitate; iar Paolo parea sa-l stie ca-n palma, conducând masina pe stradute unde Storm n-ar fi indraznit niciodata sa se aventureze.

Dupa un timp, inasa, o duse intr-o zona mult mai noua, unde casele si magazinele erau moderne si mai putin impresionante. Noul Napoli, ii spuse el, iar Storm

constata ca ar fi putut sa fie oricare alt oras din lume. Totusi, nu avu mult timp sa fie dezamagita, caci Paolo coti dintr-o data intr-o parcare si, zâmbitor, o ajuta sa coboare din masina.

Clubul de noapte era pestrit si galagios, iar Storm nu se prea bucura ca ajunsese acolo, dar Paolo parea sa fie cunoscut si se simtea foarte bine, asa ca nu comenta. Nu avea de ce sa se plânga, caci Paolo era atent si galant ca intotdeauna, desi atragea privirile multor femei. Zgomotul ii dadea dureri de cap, insa cu un asemenea insotitor, n-o lasa inima sa-i ceara s-o duca acasa.

* * *

Erau pe sosea, la intoarcere, când isi dadu seama cât de târziu se facuse, si-si musca nelinistita buzele, cu gândul la Alexei Romano.

- E aproape ora doua, Paolo, spuse ea.

Paolo ridica din umeri cu nepasare.

- Ei si? Are vreo importanta, *cara*?

- Are. Am primit ordine sa ma intorc la o ora rezonabila, si sunt sigura ca, pentru *Signor Romano*, ora doua noaptea numai rezonabila nu se poate numi.

- Ordine? râse el scurt. *Madre di Dio!* Alexei poate fi... feudal de-a binelea!

- Am observat, raspunse cam abatuta Storm. I-am si spus-o o data, si era sa-mi pierd slujba.

- *Si?*

O privi scurt, cu ochii stralucindu-i in lumina lunii,

apoi ridica din umeri.

- Din cauza mamei lui rusoaice, desigur. Nu mi-o amintesc prea bine pe matusa Natasa, i-a parasit când Alexei era inca mic, dar era foarte... rusoaica! Posomorâta si severa, *capisci?*

- A, inteleg, e pe jumătate rus!

Storm dadu din cap, o data ce aflase in sfârșit explicatia despre trasaturile lui neobisnuite.

- Ma miram eu ca are ochii aceia albastri, si o structura a oaselor fetei atât de frumoasa.

Se intreba daca nu cumva vorbise cu prea multa efuziune, iar urmatoarele cuvinte ale lui Paolo i-o confirmara, declarând cu o unda de invidie:

- Asta gasesc femeile irezistibil la el.

Storm il privi surprinsa.

- Serious?

Cumva, nu si-l imaginase pe Alexei Romano afemeiat, in pofida atractiei lui incredibile.

- El nu observa, sau cel puțin asa sustine!

Paolo ridica din umeri, resemnat, iar Storm fu cât pe ce sa izbucneasca in râs.

- Ei, nu cred ca ai prea mult de ce sa te plângi in sensul asta, Paolo!

- Intr-adevar, avem si noi, in familia Romano, partea noastra de frumusetate masculina.

Vorbea fara nici o urma de falsa modestie, facând-o pe Storm sa zâmbeasca in sinea ei. Sinceritatea lui Paolo era de-a dreptul invioratoare.

- Mama mea era o Romano, desigur. Ea si tatal lui Alexei au fost sora si frate.

- Aha, inteleg...

Se gândi câteva clipe la aceasta informatie, in timp ce goneau prin noaptea luminata de luna, cu miresmele livezilor de citrice invaluindu-i imbatatoare.

- Nu semanati prea mult, nu-i asa? Tu si Alexei, vreau sa spun...

- Da, asa cred, recunosc Paolo, ridicând iar din umeri. Alexei nu se gândeste decât la afaceri - si la nepretutii lui cai de curse, desigur. E atât de innebunit dupa ei, încât ajuta chiar si la exercitiile lor, când are timp.

Asadar, astfel se explica inca un mister despre Alexei Romano, isi spuse Storm. Motivul pentru care purtase haine de calarie prima oara când il vazuse. Afla destule de multe despre patronul ei, in seara aceea. Se parea ca acel caracter complicat avea foarte multe fatete, iar majoritatea acestora o intrigau din ce in ce mai mult...

Capitolul 5

Era ora doua si un sfert, când Paolo o conduse pe Storm in vila. Se simtea ingrozitor de vinovata, desi Paolo o asigurase ca dupa standardele lui nu era foarte târziu, iar intrucât Alexei stia ca plecase cu el, nici el n-ar fi asteptat-o, cu siguranta, prea devreme.

In holul cel mare domnea tacerea, iar pantofii usori ai lui Storm fosneau pe pardoseala de marmura, in drum spre scara. Luminile erau inca aprinse, dar nu fu surprinsa, nestiind daca nu cumva ramâneau astfel toata noaptea. Ceea ce o surprinse, insa, fu faptul ca se auzi chemata chiar când se pregatea sa-l urmeze pe Paolo in susul scarii.

- *Signorina!*

Acest singur cuvânt, rostit pe un ton aspru si rece, o facu sa se opreasca brusc, cu ochii mari, dupa care se intoarse temator. Nu se indoia cine o strigase, chiar inainte de a-l vedea pe Alexei Romano in usa salonului, si prefera sa scape de Paolo inainte de a-l implica in scena pe care i-o pregatise varul lui.

- Ne vedem mâine dimineata, ii sopti ea. Noapte buna, Paolo!

- Dar, *cara...*

- *Te rog, Paolo!*

Latura lui galanta l-ar fi indemnat sa ramâna alaturi de ea, dar la vederea expresiei severe a varului sau se scuza ca nu mai statea si-si continua drumul pe scara.

Cu un oftat adânc, Storm se intoarse si strabatu

holul. Alexei statea in fata uriasului semineu, cu mâinile la spate si barbia repezita inainte, agresiv, iar când o vazu pe Storm intrând, se uita ostentativ la ceas.

- Ora doua si cincisprezece minute noaptea este rezonabila pentru dumneavoastra, *signorina*?

Glasul ii era la fel de rece ca ochii albastri care o priveau fix, asteptându-i scuzele.

Storm simti ca o strabatea un fior si-si acoperi bratele cu mâinile, intr-un gest instinctiv de protectie.

- Nu... nu mi-am dat seama cât de târziu era, *Signor Romano*.

- Nu ma indoiesc ca, in compania varului meu, v-ati pierdut complet notiunea timpului!

Unda de sarcasm din glasul lui ii facu ochii verzi sa luceasca iritat, dar Storm reusi sa-si pastreze vocea ferma, desi era constienta de tulburarea pe care i-o provoca Alexei Romano, ca intotdeauna. Inima-i batea cu putere, iar la tâmpla ii pulsa o vena.

- Nu, *signore*.

- Ati întârziat din cauza vreunui accident?

- Nu, *Signor Romano*, pur si simplu n-am observat cum a trecut timpul.

Il privi cu toata hotarârea pe care i-o ingaduiau emotiile haotice.

- Imi pare rau daca o considerati o... delasare din partea mea, dar l-am culcat pe Gino inainte de a pleca si aveam impresia ca facusem tot ceea ce era necesar pentru ziua de azi.

- {i?

Ochii lui de gheata o condamnau fara mila.

- Trebuie sa va informez, *signorina*, ca in urma cu mai putin de o jumătate de ora Gino v-a chemat! Avusese un... vis urât, cum i se întâmpla destul de des de când au murit parintii lui, si a fost foarte necajit ca n-ati venit la el.

- O, imi pare atât de rau!

Altceva nu parea sa aiba de spus, intr-o asemenea situatie, desi isi dadea seama ca Alexei Romano nu accepta nici o scuza pentru absenta ei.

- Daca ati fi fost aici la o ora rezonabila, asa cum v-am instruit, ati fi putut rezolva problema.

- Imi...

- Astfel stând lucrurile, noroc ca l-am auzit strigând când m-am dus in camera mea, altfel s-ar fi tulburat si mai tare. Nimeni altcineva nu-l poate auzi când striga.

Asa era, caci camera lui Gino se afla intre a ei si a unchiului lui, si numai ei erau destul de aproape pentru a-l auzi când striga.

- Imi pare rau, imi pare *foarte* rau, *signore*. Dar...

Ezita sa exprime vreo critica, dar Alexei n-ar fi putut contrazice ceea ce avea de spus.

- M-ati fi putut preveni in legatura cu cosmarurile lui Gino, *Signor Romano*.

- Ar fi avut vreo importanta?

Ochii lui reci o sfidau sa confirme, dar Storm dadu din cap cu convingere.

- Da, desigur ca ar fi avut importanta!

Alexei parea nehotarât daca s-o creada sau nu.

- Acum, când stiu, continua ea cu hotarâre, pot aranja sa ma intorc intotdeauna la ore rezonabile.

- Bun! dadu el din cap, scurt. Ma bucur ca am reusit sa va lamuresc macar acest lucru cu privire la importanta indatoririlor dumneavoastra. Va aflati aici ca sa aveti grija de Gino, nu pentru a-l distra pe Paolo pâna-n zorii zilei!

Storm isi simtea inima batând nebuneste, sub imperiul furiei si al frustrarii. De ce credea intotdeauna tot ce putea fi mai rau despre ea?

- Nu aveti nici un drept sa spuneti asta, *Signor Romano!*

Isi incelesta strâns pumnii pe lângă trup, privindu-l sfidator, cu ochii stralucitori ca doua smaralde.

Spre surprinderea ei, Alexei n-o puse la punct imediat, ci doar ramase privind-o, incordat, in alerta, cu un muschi mic palpitându-i la baza gâtului.

- Mereu ma sfidati, mereu ma contraziceti, spuse el incet, intr-un târziu. N-o sa va invatati niciodata minte, *signorina?*

- Ce sa invat, ca va considerati stapân pe trupul si pe sufletul meu fiindca lucrez pentru dumneavoastra, *signore?*

Storm isi repezi barbia inainte, suficient de furioasa ca sa nu-i mai pese.

- Nu sunteti stapân pe viata mea, *Signor Romano!* Nimeni nu este!

- Ceea ce e pacat, poate...!

Ochii lui albastri, observa Storm cu o tresarire, nu mai erau reci, ci umbriti de o emotie pe care i-o trada si usoara raguseala a glasului. Parea sa fie incordat din tot trupul, iar când se misca pe neasteptate, Storm avu un

moment de teama.

Instinctiv, facu un pas inapoi, cu mâna stânga inca pe bratul drept, desi acum o treceau caldurile. Un moment, ochii lui Alexei o sfredelira arzator, ca si cum miscarea ei instinctiva l-ar fi infuriat si mai tare, apoi zâmbi. Un surâs mic, strâns si fara umor, care n-o linistea cu nimic.

- Ma judecati dupa standardele lui Paolo, *signorina*?

Storm clatina din cap, un moment nestiind ce sa spuna sau sa faca, apoi isi dadu seama dintr-o data la ce se referea si clatina iar din cap, mai vehement.

- A, nu, *Signor* Romano, stiu ca nu va intereseaza altceva decât fabrica dumneavoastra! Nu m-as astepta sa va comportati la fel ca Paolo!

Abia avu timp sa-i observe scaparea de furie din ochi, inainte ca Alexei sa se repeada la ea dintr-o data si s-o strânga la piept, cu bratele incordate si tari ca doua cercuri de otel, atât de puternic, încât Storm ii simti bataile regulate ale inimii. Gura-i era dura, nemliosa si patimasa, iar Storm ar fi tipat, daca ar fi putut.

Alexei nu-i lua in seama eforturile ineficiente, ci o strânse si mai tare lângă trupul lui suplu si musculos, parca anume ca s-o doara, pâna când Storm se opri in sfârșit, apăsându-si doar mâinile pe pieptul lui si lasându-se in voia haosului emotional care-i facea capul sa se invârtasca, umplând-o atât cu teama, cât si cu insufletire.

Când ii dadu drumul in sfârșit, Storm nu statu sa se intrebe ce simtea, nici ce avea sa faca in continuare, ci o lua la fuga cât putea de repede, iesind din camera si

urcând fara sa se opreasca scara larga de marmura. In tacerea camerei ei, statu câteva secunde cu spatele rezemat de usa, respirând zgomotos si haotic, cu o mâna la cap si picioarele slabite, tremuratoare.

De ce fugise? Cauta un raspuns, in timp ce se indrepta spre patul acoperit cu dantela, unde-si scoase pantofii si-i arunca pe covor. Niciodata nu fugise de Paolo când o sarutase - dar, in fond, asa ceva era mai mult sau mai putin de asteptat din partea lui Paolo. Alexei Romano era cu totul altceva.

Li spusese ca nu s-ar fi asteptat la un asemenea comportament din partea lui, insinuând ca era incapabil de asa ceva, si se parea ca-l nemulumise mai mult decât s-ar fi asteptat. N-ar fi fugit, era sigura, daca ar fi sarutat-o in acelasi spirit ca Paolo. Dar pe el il indemnase furia, nu afectiunea sau admiratia, ca pe Paolo, iar Storm se simtea agresata in chip ciudat, atât fizic cât si sufleteste.

* * *

- Vi se pare usoara viata alaturi de noi, *Signorina* Gavin?

Ochii negri si glumeti ai contesei o priveau pe Storm peste masa, cu un zâmbet malitios, iar Storm raspunse ca intotdeauna:

- Invat, *Contessa*.

Privirea scurta pe care o arunca spre Alexei Romano, care statea in capul mesei, fu mai degraba instinctiva decât deliberata.

- Dupa trei saptamâni, cred ca incep sa ma incadrez in rutina casei.

- *Bene!*

Contessa îl privi și ea pe Alexei, arcuindu-și scurt o sprânceana subțire.

- Ai făcut o alegere înțeleaptă pentru micul nostru Gino, *caro mio*. *Signorina* Gavin nu este... cum se spune, *signorina*? Un soricel de țară, hmm?

Storm zâmbi.

- Există o asemenea expresie, *Contessa*, dar ar fi o greșeală să li se aplice tuturor fetelor englezoaice.

- Dar desigur, încuviință *Contessa*. Atâta numai că o prietenă a mea avea și ea o fată englezoaică la *bambini*, și era... oooh! *Madre di Dio!*

Mâinile îi subliniară cuvintele cu un gest expresiv.

- Era ca un soarece, fată aceea!

În ochi duri și tăioși ai lui *Signora* Veronese se citi dezaprobarea, iar Storm banui că nu era de aceeași părere cu *Contessa*. O contrazicea ori de câte ori putea, iar acest lucru părea să-o distreze pe *Contessa*, mai degrabă decât să-o nemulțumească.

- Dacă te referi la guvernanta familiei Baldoni, Lisetta, spuse ea, în engleză ei destul de stângace, avea un caracter excelent, și nu căuta să profite de poziția ei, așa cum fac atâtea dintre compatrioatele sale.

Nu era prima oară când Storm devenea tinta insinuarilor acide ale lui *Signora* Veronese, și banuia că n-avea să fie nici ultima, dar surprinse privirea lui Paolo, iar expresia lui amarâta o făcu să zâmbească. În schimb, *Contessa* nu lăsa nicicând nedreptățile să

treaca fara nici un comentariu si raspunse in italiana ceva neinteles de Storm, dar care facu fata lui *Signora Veronese* sa se inroseasca de furie.

Un moment, aceasta isi indrepta veninul spre *Contessa*, iar Storm profita de ocazie ca sa se intrebe de ce continuau cele doua femei sa locuiasca in aceeasi casa, când era clar ca se antipatizau atât de mult. Desigur, motivul lui *Signora Veronese*, asa cum recunoscuse fiul ei, era acela ca fara ajutorul lui Alexei Romano ar fi fost foarte saraci, dar lui Storm ii era mai greu sa inteleaga de ce ramânea si *Contessa*.

Chiar si dupa trei saptamâni la vila, Storm nu putuse descoperi locul ocupat de *Contessa* in familie, insa nici n-ar fi visat sa intrebe, oricât de curioasa era. O simpatiza pe *Contessa*, cu atât mai mult acum, când o cunostea mai bine, si avea sentimentul ciudat ca ar fi pus-o intr-o situatie neplacuta daca-i cerea explicatii prea detaliate.

Desi absorbita de propriile ei gânduri, Storm era constienta ca avea loc o conversatie in italiana, dar un cuvânt taios si inconfundabil, scuipat de *Signora Veronese*, o readuse brutal la realitate. Fata femeii era invinetita de furie, iar din ochi arunca sageti spre *Contessa*, care tocmai ii punea lui Alexei mâna pe brat, cu un gest linistitor.

- *No, Alexei caro, per favor. Lei è molto gentile, ma...*

Umerii ei elocventi expediara deznodamântul ca lipsit de orice importanta, desi se vedea clar ca Alexei era mai putin dispus sa lase lucrurile astfel, si-si privea

matusa incrunat si sever.

- Zia Sofia!

Storm cunostea destul de bine tonul acela aspru si rece, si aproape ca i se facu mila de *Signora Veronese*, desi aceasta o insultase pe *Contessa*. Alexei furios ar fi descurajat pe oricine, chiar si pe *Signora*, se parea, caci dupa un moment ochii ostili ai acesteia isi plecara privirea.

- *Mi spiace*, Lisetta.

Scuzele erau ezitante si dusmanoase, dar *Contessa* se calma imediat. Ii zâmbi lui Storm, cu o expresie de scuza.

- Suntem foarte nepoliticosi ca vorbim in italiana, *Signorina Gavin*, si va rugam sa ne iertati.

- Dar...

Ridica iar din umeri.

- ...poate ca a fost mai bine asa, hmm?

Râsul ei ascutit dar foarte molipsitor incalzi imediat atmosfera inghetata.

- Daca tot este sa fii insultat, macar sa fii in limba ta natala, *si*?

Era o femeie remarcabila, isi spuse Storm, si o urma de bunavoie pe *Contessa*, când se ridicara de la masa, iar aceasta o chema cu un gest. Arunca o privire spre Gino, dar vazu ca pe moment de distra cu unchiul lui, asa ca o insoti pe *Contessa* pâna in racoarea din gradina.

Acolo, *Contessa* se intoarse si o privi pe Storm cu capul roscat inclinat intr-o parte, semanând ciudat de mult cu o pasare.

- Nu vorbești deloc italiană, *Signorina* Gavin?

Storm clatina din cap.

- Nu, *Contessa*, aș dori să învăț, dar nu am prea mult timp.

- *Ah, si!*

Ochii expresivi ai contesei se rostogoliră prin orbite, strengărește.

- Paolo e ocupat să te învețe altele, nu-i așa?

Râse fără inhibiții, ca întodeauna.

- Ar trebui să-l rogi pe Alexei, *cara mia*. Sunt sigură că te-ar învăța cu multă plăcere să ne înveți limba.

- Eu sunt sigură că ar refuza! râse Storm.

Contessa o privi un moment, cu o expresie complice.

- Nu crezi că Alexei are timp pentru așa ceva?

Storm ezită câteva clipe înainte de a răspunde.

- Ma îndoiesc că ar considera că merită efortul de a mă învăța italiană, *Contessa*, *Signor* Romano nu... ei bine, nu e foarte mulțumit de mine... în cea mai mare parte a timpului.

- Ah! Dar în restul timpului, *piccola?!*

În ochii ei se citeau nenumărate subînțeleșuri, iar Storm își simți obrazii înrosindu-se, lucru care pară să o încânte pe *Contessa*, care zâmbi larg.

- Lucrez pentru *Signor* Romano și nimic mai mult, spuse ea categoric. *Nimic* mai mult, *Contessa!*

Tocmai această vehementă pară să o convingă pe *Contessa* că nu era numai atât, și dădu din cap.

- Ești o tânără foarte frumoasă, *Signorina*... Storm, *si?*

Cu un zâmbet, Storm dadu din cap.

- Il judeci gresit pe Alexei al meu daca-ti inchipui ca e mai orb decât Paolo al Sofiei!

- Dar, *Contessa*...

- A, nu, nu! Am dreptate, vei vedea!

Storm nu putea sa nu-si aminteasca sarutul acela din urma cu doua saptamâni, in noaptea când se intorsese târziu cu Paolo, dar fusese un sarut determinat de furie, nu de... ceea ce-i trecea prin cap contesei, si spera ca nimeni sa nu mai aiba asemenea idei.

- Iti place Paolo?

Intrebarea exprima mai mult decât o simpla curiozitate, iar Storm o privi un moment, apoi dadu din cap.

- Imi place foarte mult Paolo, *Contessa*, dar nu e nimic serios intre noi.

Zâmbi abatuta.

- Ar fi o prostie sa astept asa ceva din partea lui Paolo!

O mâna prelunga si supla i se depuse cu blândete pe brat, iar capul cel roscat se inclina aprobator.

- Ma bucur ca ti-ai dat seama de asta, *cara*. Sofia n-ar ingadui niciodata.

Facu o mutra mâhnita si ridica iar din umerii aceia elocventi.

- Când Paolo o sa se-nsoare, o va face cu cineva... cum sa spun? Cineva cu multi bani.

Storm se simtea cam jenata de aceste confidante, dar banuia ca pentru familia lor asemenea lucruri erau

firesti. Paolo recunoscuse ca el si mama lui erau foarte saraci, sau asa ar fi fost fara ajutorul lui Alexei, asa ca era logic sa se insoare cu o fata bogata, când se putea gasi una care sa inchida ochii fata de trecutul lui.

- Cred ca uneori casniciile inca mai sunt aranjate, nu-i asa? indrazni ea.

Contessa râse scurt, cu cel mai amar sunet pe care o auzise Storm vreodata scotându-l.

- *A, si, si, piccola mia!* Sunt mult mai usor de facut, decât de desfacut!

- Desigur.

Storm isi amintea ca, in Italia, divorturile nu erau deloc la fel de simple ca in restul lumii.

Un timp, se plimbara in tacere, apoi *Contessa* îi zâmbi, atingând-o din nou pe brat.

- Imi placi, Storm, *cara mia*, esti o... cum se spune? O ascultatoare buna?

- O buna ascultatoare, zâmbi Storm, iar *Contessa* dadu din cap:

- *Si*, o buna ascultatoare.

Câteva minute nu mai spuse nimic, apoi continua mai incet, ca si cum si-ar fi cautat cuvintele.

- Te intrebi cine sunt, nu-i asa, Storm?

- A, nu, eu...

Capul cel roscat se scutura vehement.

- Ba da, *cara*, stiu. Nu poti crede ca sunt o... matusa? Sau in ce relatii sunt cu Alexei al meu?

Nu astepta confirmarea, continuând repede:

- {tiai ca mama lui a plecat când el era mic?

- Da, recunosc Storm, mi-a spus Paolo.

- Dar numai atât, hmm?

li zâmbi cu blândete.

- Are o inimă mult mai bună decât mama lui.

Storm își aminti cuvântul acela scuipat cu atâta venin la masă, dar nu spuse nimic.

- Într-un fel, eu am fost de vină ca *Signor* Romano să-și parasită cei doi băieți, *cara*. Vină a fost a mea, numai parțial, după cum vei înțelege, dar... *si*, a fost vină mea.

- Chiar așa? întrebă Storm, privind-o nesigură. Dar...

- Era o... o femeie care nu râde, înțelegi? Iar eu eram...

Umerii ei expresivi îi descriseră imaginea din tinerețe mai clar decât ar fi putut-o face orice cuvinte.

- Am fost cauza, dar cine poate condamna un bărbat dacă-și dorește voie bună și o fată fericită? A plecat, iar cei doi băieți aveau nevoie de o mamă. Îi adoram, și le placeam și eu lor - *bambini* mei. Nu! scutura ea din cap, cu ochii negri împaienjenindu-i-se dintr-o dată, când își aminti. Acum mai este doar Alexei.

- {îi niciodată n-ati...

Lui Storm îi era greu să știe ce putea spune după asemenea confidențe, dar în ochii contesei nu se citea decât durerea după fiul ei adoptiv, fără nici o undă de dușmanie. Ridică din umeri, resemnata.

- După cum vei afla, *cara*, în Italia casniciile sunt făcute ca să dureze, iar *Signora* este încă în viață.

- Desigur... îmi pare rău.

- A, *si*, *piccola mia*, și dumneata ai o inimă bună, chiar mai bună decât a lui Paolo, cred, dar nu trebuie

sa-ti para rau pentru mine, *bimba*. Am cunoscut vremuri fericire, cu Luigi si baietii mei!

Un moment, mâna ei alungita se depuse cu blândete pe bratul lui Storm.

- Daca ai parte de iubire, atunci poti face fata multor lucruri.

Acel râs vesel si destul de strident risipi un moment tacerea din gradina.

- Pâna si dispretului Sofiei!

Clatina incet din cap, cu ochii din nou tristi si o inversunare neasteptata pe fata ei expresiva si mobila.

- Biata Gina, ea nu a fost atât de... capabila.

- Gina?

Acest nume ii spunea lui Storm aproape tot ce voia sa stie, iar cuvintele contesei confirmara.

- Mama micului nostru Gino, *cara*. Era foarte frumoasa, dar...

O noua ridicare din umeri graitoare.

- ...Benito intelegea mai putin ce se cuvine decât Alexei. Alexei ar fi trebuit sa se insoare cu ea.

Asadar, Gino nu era un Romano, isi spuse cu amaraciune Storm. Bietul Gino, tot atât de lipsit de prestanta sociala ca si *Contessa*, si totusi adapostit la loc sigur, sub acoperisul lui Alexei Romano, la fel ca ea. Se parea ca fiecare suflet din casa ii datora lui Alexei Romano recunostinta si iubire, dar numai jumatate i le acordau cu adevarat.

- Gino e adorabil, spuse ea, mai mult dintr-o incercare de a risipi tristetea care le invaluisse pe neasteptate, decât din vreun alt motiv.

Contessa zâmbi.

- Este *poco folletto, si?* {i este si un baietel foarte norocos, cred. Alexei il iubeste ca pe un fiu, l-ar... cum se spune?... l-ar adopta intr-o zi, ca sa poata fi si el un Romano.

- O, dar asta ar fi...

- *Signorina* Gavin!

Glasul cel rece si familiar o intrerupse, iar Storm se intoarse, cu un usor sentiment de vinovatie, rosind când se uita in ochii lui Alexei Romano.

- Da, *Signor* Romano?

- Gino va asteapta.

Alexei se apropie, cu trasaturile aspre ale fetei imblânzite de umbrele copacilor. Ca intotdeauna când venea lângă ea, Storm isi simti degetele încârligându-se instinctiv in palme si-si dadu seama ca ochii negri ai contesei o priveau patrunzator.

- Ma duc la el, spuse ea grabita si pleca imediat, ocolind astfel încât sa nu treaca pe lângă el.

Oricât de repede mergea, auzi vocea sonora a contesei care-si dojenea cu blândete fiul adoptiv.

- *O, Alexei, caro mio!*

{i nu-i fu greu sa-si imagineze capul ei roscat clatinându-se cu repros.

* * *

Caldura o impiedica sa adoarma, asa ca Storm zacea in pat, gândindu-se la seara placuta pe care o petrecuse cu Paolo si multumind lui Dumnezeu ca

reusise sa ajunga acasa la o ora rezonabila, oricât ii displacuse lui ideea.

In cele patru saptamâni trecute de la prima lor iesire, fusese destul de des cu Paolo in oras, si de fiecare data se rugase ca Gino sa nu mai aiba cosmaruri si Alexei s-o acuze ca lasa de dorit in indatoririle ei de guvernanta.

Deodata, ridica brusc capul de pe perna, parându-i-se ca auzea un tipat slab din camera lui Gino. Baiatul dormea când se uitase ultima data, inainte de a veni la culcare, dar se putea sa se fi trezit, iar daca striga trebuia sa se duca la el.

Când ajune la el, Gino intinse bratele spre ea, iar Storm se aseza pe marginea patului, strângându-l la piept, leganându-l incet, linistitor.

- E-n regula, Gino, e-n regula, il consola ea in soapta. Nu mai plânge, *piccolo*. {st, *caro mio!*

Cuvintele italianesti ii venisera instinctiv pe buze in timp ce-l linistea, iar baiatul o strânse cu putere o clipa, zguduit de suspine, dupa care incepu sa se calmeze treptat.

- Gino?

Lasase usa intredeschisa, si tresari când auzi pe cineva vorbind in spatele ei. In usa statea o silueta inalta, intr-un halat de matase rosu inchis care lasa sa i se vada pieptul musculos. Storm simti ca bataile inimii i se accelerau.

- Ce s-a intâmplat? intreba el.

Storm clatina din cap, rezemându-si obrazul de crestetul brunet al lui Gino.

- Gino a avut un cosmar, explica ea incet, intrebându-se daca nu cumva adormise deja la loc. Totul e in deplina ordine, *Signor Romano*.

- L-am auzit strigând.

- Se speriasse.

In timp ce-l legana incet pe Gino in brate, Storm nu indrazni sa-l priveasca pe Alexei când acesta veni pâna lângă ei, într-o ciudata atitudine protectoare.

- Ma simt atât de...

Ridica din umerii lui lati, dar nu cu indiferenta; mai degraba, ca si cum ar fi vrut sa ia in spinare ceea ce-l tulbura pe Gino, iar Storm simti dintr-o data o tandrete chinuitoare atât pentru baiat, cât si pentru barbat.

- Acum o sa fie bine, spuse ea incet, continuând sa mângâie cu o mâna parul lui Gino. Imi pare rau ca v-a deranjat din somn, *Signor Romano*.

- Ce puteati dumneavoastra sa faceti?

Intrebarea era destul de rezonabila, dar Storm se simtea datoare sa-si prezinte scuzele.

- Nimic, sopti ea. Dar ma gândeam ca probabil adormiserati.

- Dumneavoastra nu dormeati? intreba Alexei.

Storm clatina din cap.

- E prea cald. Inca nu sunt obisnuita, iar inainte inchisesem fereastra, pentru ca parea mai racoare. Acum, s-a blocat si n-o mai pot deschide din nou.

- In perioada asta a anului, nu sta niciodata inchisa, replica Alexei.

Storm zâmbi in sinea ei, auzindu-i tonul critic, chiar si fata de o asemenea situatie.

- Ei, atunci poate n-ar fi trebuit sa ma ating de ea, dar mi se facuse putin cam rece.

- A adormit? intreba Alexei, in timp ce-si privea nepotul, aplecându-se atât de aproape încât Storm isi simti pulsul reactionând, ca intotdeauna.

- Cred ca da.

Il rezema usurel pe Gino de brat si-i privi ochii strâns inchisi, deasupra urmelor de lacrimi ramase pe obraji. I le sterse incet cu vârful degetului, inainte de a-l culca din nou pe perna.

- li trece repede, daca vine cineva sa-l linisteasca.

- Iar in dumneavoastra are incredere.

Alexei o urma pâna la usa, unde stinse lumina, lasând doar aura slaba a aplicei din galerie.

- Noapte buna, *signore*.

Storm s-ar fi intors spre camera ei, dar Alexei era inca alaturi, blocându-i drumul, asa ca il privi surprinsa, cu ochi mari.

- Trebuie sa tineti fereastra deschisa, daca vreti sa dormiti, ii spuse Alexei incet, sugerând ca se oferea sa i-o deblocheze el.

- A, nu... nu are nici o importanta, sopti Storm. Ma descurc si singura, daca ma urc pe un scaun, sau ceva... Numai partea de sus s-a intepenit, atâta tot.

- N-am sa va las sa va accidentati, sau sa stricati obiectul pe care vreti sa va urcati, o informa ferm Alexei. Va voi deschide fereastra, ca sa nu riscam sa se rupa nici un picior - al dumneavoastra sau al unui scaun.

- Va multumesc, *signore*, raspunse docila Storm.

Alexei traversa camera cu un aer de stapân, iar

Storm vazu ca ajunse cu usurinta la pragul de sus al ferestrei indaratnice, fara sa se foloseasca de nici un alt obiect. Il lovi puternic cu podul palmei, apoi deschise fereastra larg, lasând sa intre aerul din gradina.

- Asa e bine?

- Da, o, da! Va multumesc, *signore!*

- *Bene!* Acum, poate vreti reusi sa adormiti.

- Va multumesc foarte mult.

Ochii lui albastri o privira un moment, timp in care Alexei ramase nemiscat lângă fereastra, iar Storm fu gata sa jure ca in adâncurile lor se zarea o licarire de veselie.

- Este pentru a treia oara ca-mi multumiti, *signorina*, spuse el incet. V-am facut un serviciu mult prea neinsemnat pentru a justifica asemenea efuziuni!

- Imi... imi pare rau.

Nu indrazni sa-l mai priveasca, si-si aduna instinctiv mâinile in fata, când îl auzi apropiindu-se. Alexei se opri in fata ei, privindu-i parul ciufulit de perna si pielea usor bronzata si putin inrosita.

- Ati fi la fel de ingrijorata daca Paolo s-ar afla aici, cu dumneavoastra? intreba el incet.

Storm il privi cu ochi mari, plini de repros.

- Paolo n-ar intra niciodata in camera mea! replica ea cu fermitate.

- Ba da, daca i-ati permite.

- Nu am intentia sa i-o permit, *Signor Romano!*

- Evident.

Nu avea nici un motiv sa creada ca era sarcastic, dar simturile ii erau in alerta fata de cele mai mici aluzii,

si prefera sa considere ironic raspunsul lui.

- Cel putin, Paolo n-ar intra in camera mea neinvitat, *signore!* Nu v-ati afla aici, daca n-ati fi intrat din proprie initiativa. Nu v-am invitat!

- Foarte bine, domnisoara Gavin!

Alexei isi inclina un moment capul, reusind sa arate demn si autoritar, in pofida tinutei sale neconventionale.

- Va rog sa ma iertati ca v-am compromis. Noapte buna!

- A...!

Storm il privi cum se indrepta spre usa si, din cine stie ce motiv inexplicabil, alerga dupa el si-i puse o mâna pe brat, cu inima batându-i frenetic.

- Va rog, *Signor Romano*, n-am... n-am vrut sa... Vreau sa spun, va sunt foarte recunoscatoare pentru ca mi-ati deschis fereastra, dar...

Un timp, Alexei nu spuse nimic. Storm tremura ca o frunza sub privirea lui. Apoi, fara o vorba, intinse mâinile si o cuprinse in brate, strângând-o la piept cu puterea lui incredibila care-i inabusea complet vointa.

Gura ii era dura si poruncitoare, furioasa si agresiva, la fel ca data trecuta, dar Storm nu facu nici un efort sa se elibereze, supunându-se doar emotiei irezistibile care o strabatea. Apoi, dintr-o data, deveni constienta de un sunet slab, aproape nedeslusit, care se auzea de pe galerie, si-si dadu seama ca se apropia cineva, iar usa camerei era larg deschisa.

Alexei Romano auzise si el, si intr-o clipa ii dadu drumul si se duse la usa, privind in galeria slab luminata, dar fara sa para a vedea pe nimeni. Dintr-o

data, intoarse iar capul spre ea, cu o privire care o facu sa se infioare, coborându-si grabita ochii, instinctiv.

- Scuzele mele, domnisoara Gavin.

Isi inclina din nou capul, cu un gest de salut.

- Noapte buna!

Storm mai statu câteva secunde pe loc, cu mâinile ridicate la piept si mintea prada unui tumult haotic - iar de asta data, nu-l mai chema inapoi.

Capitolul 6

Paolo fu primul care mentiona indiscretia lui Alexei, a doua zi, dupa cina. O chema pe Storm in gradina, unde ea il gasi dupa ce-l culcase pe Gino. Era un amurg auriu stralucitor, cu marea, jos, de un albastru intens, calma ca un lac de acumulare. Atmosfera era atât de limpede, încât Storm ar fi putut sa jure ca distingea in departare curbura peninsulei Sorrento.

- Arati foarte frumoasa, *cara mia!*

Storm stia ca rochia bleu in statea bine, si-si duse mâna la par, cu un gest nesigur, zâmbind, Paolo ii lua mâna intr-a lui, începând sa-i ridice degetele unul câte unul.

- Mi-e mult mai usor sa ma *simt* frumoasa aici, raspunse ea, fara sa-i dea si alte explicatii.

Paolo nu ridica privirea spre ea, nici nu zâmbi, iar Storm se incrunta, inclinând capul curioasa.

- Cred ca arati foarte frumoasa si foarte... sexy... in eleganta ta *roba roz, carissima*.

Vorbea incet, cu subinteles, iar suspiciunile lui Storm se confirmara, desi nu spuse nimic. In sfârșit, ochii lui negri se ridicara, privind-o parca pâna-n adâncul sufletului, la fel ca ai lui Gino.

- Ah, *cara mia*, de ce Alexei? De ce nu eu?

Storm ii sustinu un moment privirea, nevrând sa-i ghiceasca gândurile, desi cuvintele lui le exprimau suficient de graitor.

- Doar... doar nu-ti inchipui ca l-am chemat...

Scutura vehement din cap.

- Te inseli, Paolo, te inseli amarnic!

- Ma insel?

Nu se astepta s-o creada, iar din expresia lui se vedea clar ca asa era.

- Alexei... *Signor Romano...* a venit in camera mea numai ca sa deschida o fereastră care se intepenisem. N-o mai puteam deschide.

- }i-as fi deschis-o eu, *cara*.

Storm clatina din cap.

- Nu, nu intelegi, Paolo. Eu...

- De ce nu m-ai chemat pe mine *carissima*?

Incepu sa-i sarute incet degetele, cu ochii intunecosi si chinuti.

Storm trase adânc aer in piept, hotarâta sa clarifice lucrurile.

- Paolo, ai de gând sa ma asculti? Te rog? Alexei n-a facut decât sa vina si sa-mi deschida fereastră, n-ai absolut nici un motiv sa te agiti!

- Storm! *Bellissima!*

li saruta degetele din nou, clatinând incet din cap.

- La ora unu noaptea? Dar nu e nevoie sa-mi explici, *cara*, nu-ti pretind scuze, nu e nevoie sa mi le prezinti. Dar sa-l chemi in camera ta pe Alexei, in locul meu...

Isi duse o mâna la inima, oftând.

- Asta ma doare, *carissima!*

- Paolo! Incetezi odata sau nu? Ai inteles gresit. }i-am mai spus, gresesti amarnic! }i acum, te rog, nu-mi mai veni cu asemenea... cu asemenea acuzatii!

Voia sa-l convinga, dar nu avea nici o sansa. Pe chipul lui clar se vedea clar ca, probabil cu incurajarea mamei lui, trasese concluzia ca Storm il invitase pe Alexei in camera ei intr-un scop mult mai serios decât deschiderea unei ferestre recalcitrante.

- {tiu ca-l gasesti atragator pe Alexei.

li lua mâinile iar, tinându-le intr-ale lui.

- Datorita acelei expresii aspre si crude, *si?* }i-am spus ca femeile o gasesc atragatoare, nu-i asa? Dar nu e pentru tine, *bellissima*. Nu-l intereseaza femeile, nu te va face fericita, asa cum te pot face eu. Nu mi-a venit sa cred, azi dimineata când mama mi-a spus ca l-a vazut iesind din camera ta! {i totusi, stiu ca nu m-ar minti, nici macar ca sa ma faca sa ma despart de tine, *cara mia!*

{i exact asta sperase *Signora* sa rezolve, isi spuse Storm cu inversunare. Sperase sa-l instige pe Paolo impotriva ei, astfel încât sa-si indrepte atentia spre o fata mai dezirabila, dar Paolo nu facuse decât sa-si exprime dezamagirea, iar acum incerca s-o convinga sa-l invite pe el in camera, nu pe varul lui.

- *Signora Veronese* a inteles gresit ceea ce a vazut, Paolo, insista ea. Gino avusese un cosmar si m-am dus la el. Plânsul lui l-a trezit si pe Alexei, care a venit sa vada ce era cu Gino. Atunci, am mentionat ca mi-era atât de cald pentru ca mi se intepenise fereastra, iar el a venit in camera ca sa ma-i deblocheze. Nimic mai simplu!

- {i te-a sarutat de noapte buna? sugera Paolo incet, iar Storm isi musca buza. Dupa câte se pare, lui *Signora* nu-i scapase nici un amanunt.

- M-a... m-a sarutat, recunosc eu ea, fara tragere de inima. Nu stii prea bine de ce. M-a luat prin surprindere si... ei bine, si m-a sarutat, asta-o tot!

- Nu stii de ce? E barbat, *bellissima*, si vrea sa te aiba pentru el!

- Paolo!

- Ei bine, n-o sa te aiba, esti a mea!

- Termina!

Storm isi smulse mâinile din strânsoarea degetelor lui, privindu-l cu ochi stralucitori si furiosi.

- *Nu* sunt a ta, Paolo!

- Asa!

Umerii lui expresivi se ridicara, intr-un gest de resemnare.

- Va sa zica, te-am pierdut in favoarea lui Alexei.

- Nu-i adevarat!

Nu paru s-o auda, preocupat numai sa-si plânga siesi de mila.

- Niciodata n-am crezut ca Alexei isi va lua o amanta, spuse el, cu o privire de repros si gura imbufnata. Iar acum, dintre toate femeile, te-a ales pe *tine! Madre di Dio!* Nu exista dreptate pe lumea asta!

- Paolo! Ai de gând sa incetezi?

Storm se ridica in picioare, cu mâinile inclestate si o expresie disperata in ochi.

- Nu intentionez sa devin a lui Alexei - iar tu nu ai dreptul nici macar s-o sugerezi!

- Dar, *cara*, insista Paolo, cu ochii plini de tristete si regret, n-o sa se insoare cu tine. E ultimul din neamul Romano, n-ar face-o.

- Ooof!

Prea frustrata si furioasa pentru a-si mai gasi cuvintele, Storm se rasuci scurt pe calcâie si alerga in casa, lasându-l cu privirea pe urmele ei si fara sa inteleaga nimic.

Tresari aproape cu vinovatie când o gasi pe *Signora Veronese* singura in salonul cel mare, si se opri din fuga, cu respiratia sacadata si obrazii inrositi de furie si efort. Un moment, statu in usa deschisa a glasvandului, privind-o pe femeia cu fata posomorâta, si-i observa lucirea de satisfactie din ochi.

Era evident ca *Signora Romano* trasese singura concluziile despre plecarea grabita a lui Storm din gradina, si era foarte satisfacuta. Storm, insa, nu era dispusa sa lase lucrurile nelamurite. Fusesse defaimata, cu reputatia ferfenitita de femeia aceea, si avea de gând sa-i arate cât se inselase.

- *Signora Veronese*.

Inghiti in sec, sustinând cu efort privirea ostila a acelor ochi negri.

- Ati... ati facut o greseala aseara... azi-noapte. Când l-ati vazut pe *Signor Romano*... vreau sa spun.

- L-am vazut pe *Signor Romano* cu ochii mei, *signorina*, iesind din camera dumatiale azi-noapte, la ora unu.

Vorbea o engleza excelenta, dar Storm n-o mai auzise niciodata rostind fraze atât de lungi, iar expresia îi era rece, calma si implacabila.

- {i i-ati spus lui Paolo!

- Fireste! Onoarea ma indatora sa-mi informez fiul

ca femeia pe care a intretinut-o cu atâta generozitate îl primea în dormitor pe seful ei.

- Nu!

Ochii verzi ai lui Storm scaparara de furie.

- Nu este adevarat, *signora*, și nu aveți nici un drept să-o spuneti!

Femeia cea slabă se ridică în picioare cât era de înaltă, condamnând-o fără drept de apel prin expresia trasaturilor ei aristocratice.

- Te-am văzut eu înșami, *signorina!* Nu voi permite ca vorbele mele să fie contestate de o servitoare!

- Dar va înșelați!

O mână prelungă îi expedie cu un gest disprețuitor toate protestele.

- Putin îmi pasă dacă nepotul meu își ia o duzină de țigări, dar nu voi permite ca fiul meu să se încurce cu o asemenea femeie, *signorina!* Acum te vede așa cum ești și nădăjduiesc că va uita de toată negliobia asta și va căuta o femeie potrivită cu propria lui postură în viață!

Câta arogantă! își spusese Storm înnebunită, simțind că i se învârteau mintile de furie și zăpăceala. O asemenea infumurare din partea unei femei al cărei propriu fiu recunostea că trăiau din generozitatea nepotului ei, pe care-l disprețuia atât de mult, era aproape încredibilă. Un moment nu spusese nimic, stând doar cu mâinile înclestate pe lângă trup și ochii verzi scânteindu-i de furie.

- Puteti crede ce doriti, *signora*, spusese ea într-un târziu, cu o voce care suna surprinzător de calmă într-o asemenea situație, dar va înșelați, iar dacă vorbiți cu

Signor Romano, o sa v-o spuna si el.

O sprânceană delicată se arcui, iar buzele strânse ale femeii se rasfrânseseră dispretuitor.

- Credeti ca as fi atât de nedelicată, *signorina*? Va inselati!

Privindu-i trasaturile dure, neinduplecate, si lucirea malitioasă din ochii negri, Storm isi dadu seama ca totul era zadarnic. Oricât ar fi incercat, n-o putea convinge pe *Signora Veronese* - si, dupa un moment, clatina din cap si se intoarse, pornind spre iesire, cu capul sus.

Usile duble se deschisera înainte de a ajunge acolo, si intra *Contessa*, zâmbind la vederea ei. Apoi ii observa obrazii inrositi si ochii stralucitori de furie, si intinse o mâna, cu un gest impulsiv.

- Storm, *cara*!

Ochii ei prietenosi se indreptara imediat spre *signora*, revenind apoi la Storm.

- *Cara*, ce s-a întâmplat?

Li era mult mai dificil sa-si pastreze calmul in fata atitudinii prietenoase a contesei, iar Storm clatina din cap, cu o senzatie de sufocare.

- O, nimic serios, *Contessa*, este... este in regula.

- *Piccola*!

Mâinile blânde ale contesei le strânseseră pe ale ei, intr-un gest incurajator.

- Nu e in regula deloc, când arati atât de tulburată, parc-ai fi gata sa izbucnesti in plâns. Spune-mi ce te necajeste!

Dupa privirea pe care o arunca spre *Signora Veronese*, se vazu clar ca stia a cui era vina, iar Storm

se simti foarte tentata sa-i spuna ce concluzii trasesera Paolo si mama lui dupa vizita lui Alexei in camera ei. Dar se temea sa nu izbucneasca in plâns, asa ca nu facu decât sa clatine din cap, cu o incercare de zâmbet.

- Pare sa se fi raspândit parerea, *Contessa*, ca as fi amanta lui Alexei!

{i, cu aceste cuvinte, se intoarse si urca in fuga scara, spre camera ei.

* * *

Storm hotari ca micul dejun era o masa la care-si putea permite sa renunte, asa ca a doua zi dimineata ramase cu Gino in camera lui, dupa care se dusera direct in clasa improvizata. Inainte de prânz, usa se deschise si aparu Alexei, iar inima lui Storm incepu sa bata agitata la vederea expresiei lui intunecate si meditative. Pâna si Gino paru sa simta ca nu era momentul pentru a-si întâmpina unchiul cu exuberanta obisnuita si nu facu decât sa-i zâmbeasca, ramânând pe scaun.

- Domnisoara Gavin, puteti sa veniti pâna in cabinetul meu, va rog?

Storm dadu din cap, cu inima batându-i nebuneste in piept, inchizând incet cartea din care citea.

In cabinet, Alexei se aseza pe marginea biroului, legându-si incet un picior, cu o mâna pe genunchi si cealalta tinând-o de incheietura, in timp ce o privea fix pe Storm cu ochii lui albastri.

Statea mult prea aproape, iar Storm, asezata in

fotoliu, avu familiara senzatie de emotie pe care numai el putea sa i-o provoace, desi stia ce-avea sa spuna si sa faca. Sosise momentul de care se temuse - momentul când avea sa-i spuna ca nu mai putea s-o tina angajata.

Câteva secunde, Alexei nu spuse nimic. Scoase o tigara si o aprinse, fumul ascunzându-i liniile sculpturale ale obrazilor si gura strânsa, dreapta. Gura care cu doua nopti in urma o sarutase la fel de nemilos ca acum.

- Trebuie sa va laud pentru felul cum procedati cu Gino când are acele... cosmaruri.

Storm nu se asteptase sa auda asa ceva si-l privi prudenta, întrebându-se daca nu cumva formula scrisoarea de recomandare pentru urmatorul patron.

- Pentru a linisti un copil speriat, e de ajuns doar putina... blândete, *signore*, spuse ea incet, simtind pe neasteptate ca-i venea sa plânga.

- Dar dumneavoastra aveti o... blândete deosebita. Putine persoane au un asemenea har de a linisti copiii.

- Va multumesc.

- Acum va dati seama de ce n-am vrut sa-l trimit la scoala pâna nu era absolut necesar?

- Poate.

Storm nu se gândea cu adevărat la Gino, ci era nerabdatoare sa afle ce hotărâre luase in legatura cu viitorul ei.

- Nu sunteti de aceeasi parere cu mine?

Facu un efort sa revina la subiect.

- Nu intru totul, *Signor Romano*.

Expresia lui incruntata confirma ca nu-i placea nici

macar o critica atât de diplomatic expusa, iar o sprânceană i se ridica întrebător.

- Mai aveți ceva de adăugat?

Storm ezită, apoi clatină din cap.

- Nu în acest moment, *signore*.

- Înțeleg.

Alexei se ridică de pe birou și începu să se plimbe prin încăperea, cam nervos, oprindu-se doar un moment în dreptul ferestrei, după care se întoarse lângă birou.

- Dar nu sunteți de acord cu felul în care mă ocup de Gino, *si, signorina?*

Intercală atât de rar cuvinte italienești în frazele englezești, încât Storm banui că era mult mai tulburat decât pare.

- N-am spus asta, nega ea încet.

- Dar...?

O interoga nemilos, iar Storm trase adânc aer în piept, hotărârea să nu se mai lase provocată.

- Nu... nu vreau să spun mai mult despre opiniile mele, *Signor Romano*, așa că vă rog să nu mă mai întrebati.

- Sunteți și incapătănată, murmură el, încet.

Storm își mușcă buza, nervoasă.

- Nu pentru a vorbi despre Gino v-am chemat aici, domnișoara Gavin.

- {tiu, răspuse ea, surprinsă de propriu-i calm.

El privi un moment, apoi își coborî din nou ochii spre mâinile împreunate în poală.

- Am banuit că altceva vă preocupă.

- Sunt chiar atât de straveziu? întrebă Alexei, cu o

blândete curioasa.

- Nu, nu tocmai dar... dar nu mi-e greu sa ghicesc ce va framânta, *signore*.

Un moment, Alexei nu spuse nimic, privind-o doar lung, apoi se aseza iar pe marginea biroului.

- Sigur ca puteti ghici, spuse el incet. Cred ca matusa mea a fost...

Lasa fraza neterminata, incheind-o doar printr-o ridicare din umeri.

- Imi pare rau pentru asta. Ma tem ca v-am afectat reputatia mai mult decât crezusem, domnisoara Gavin.

- O, va rog, nu...

{tia ce avea sa urmeze, iar inima i se strânsese ca un bulgare mic si rece in piept, in asteptarea acelor cuvinte. Ca-i pareea sau ca o compromisese, dar era ultimul descendent al unei vechi familii aristocratice si nu-si putea permite sa lase asemenea bârfe pe seama lui sa se raspândeasca, etc. Era inevitabil, stia, si astepta prabusita verdictul.

- Din pacate, prezenta mea in camera unei femei la acea ora din noapte este suficient de insolita pentru a fi stârnit mai mult comentarii, decât daca as fi fost...

Nu duse fraza pâna la capat, dar era evident ca se referea la Paolo.

Storm statu un moment nemiscata, cu capul in piept, având senzatia ca lumea se oprise in loc. Parul des ii ascundea fata, si arata foarte mica si lipsita de aparare.

- Vreti sa plec, *Signor Romano*.

Era o afirmatie, nu o intrebare, caci nici nu se

astepta la alt raspuns.

- Inteleg, desigur.

- Sa plecati?

Storm ridica in graba privirea. Ceva din tonul lui ii dadea noi sperante, si-i vazu ochii albastri privind-o fix, cu o cuta mica adâncita intre sprâncene.

- Eu... eu credeam...

Cuvintele refuzau sa se formeze, asa ca nu facu decât sa clatine incet din cap, întrebându-se ce alta solutie putea sa-i propuna.

- Am intrat in camera dumneavoastra din proprie initiativa, domnisoara Gavin.

Dintr-o data, tonul lui Alexei devenise mai pragmatic, ca si cum ar fi luat o hotarâre de nestramutat.

- Chiar dumneavoastra mi-ati atras atentia, cu acel prilej, ca nu ma invitaserati, si prin urmare sunt dator sa iau masurile cuvenite pentru a indrepta raul pe care l-am facut.

- Nu... nu inteleg.

Storm se ridica in picioare, caci ii era greu sa-i vorbeasca despre asa ceva stând asezata, la o asemenea distanta.

- Intrucât i-ati spus-o si contesei, sunteti pe deplin constienta ca Paolo si matusa mea au tras concluzia ca ati fi amanta mea, si din moment ce matusa mea nu e genul de femeie care sa pastreze pentru sine asemenea bârfe, mâine, când se va duce la croitoreasa, vestea va ajunge la cunostinta a jumatate din Napoli.

Suna atât de brutal si obscen, încât Storm strânse pumnii, simtind ca-i venea sângele-n cap.

- Dar e... e ridicol! {titi ca nu e adevarat, si o stiu si eu!

- Ati incercat sa-l convingeti pe Paolo? intreba el incet.

Storm dadu din cap, cu o expresie nefericita in ochi.

- Nu m-a crezut.

- Evident! Din pacate, Paolo imi atribuie mai multe dintre trasaturile familiei decât ar fi cazul. Isi imagineaza ca mintea mea merge pe aceleasi cai intortocheate ca a lui.

- Nu... nu stiu ce sa spun, *Signor* Romano.

Storm ii privi rugator trasaturile aspre, simtindu-se complet dezorientata. Daca nu-i cerea sa plece, ce alta solutie ar mai fi putut propune?

- A fost un ghinion, ca sa nu spun mai mult, dar dumneavoastra ati fost complet nevinovata si, in situatia care se crease, am fost nevoit sa procedez asa cum am considerat ca era mai bine.

Vorbea pe un ton calm si rece, in timp ce Storm il privea pe sub gene, cu inima batându-i dureros intre coaste, in asteptare.

- N-avea nici un rost sa neg ca fusesem in camera dumneavoastra si, intrucât trecutul familiei tinde sa nege ca a fost o vizita atât de nevinovata, am luat singura masura posibila.

- Singura... singura masura?

Il privea cu prudenta, inlaturându-si cu o mâna de lînga fata parul blond, iar Alexei continua fara s-o priveasca, strivind tigara in scrumiera, cu degete albite de incordare.

- Am spus ca intentionez sa ma insor cu dumneavoastra si, prin urmare, era firesc sa va fac o scurta vizita, in intimitatea dormitorului.

Storm isi tinu respiratia, refuzând sa creada ceea ce auzise. Inima ii batea atât de tare, încât era singura ca Alexei i-o auzea, in timp ce-si aprindea inca o tigara.

- Adica... adica vreti sa spuneti, serios, ca...

- Nu-mi sta in fire sa glumesc in legatura cu lucruri atât de serioase, domnisoara Gavin... Storm, ii adauga el numele de botez, ca si cum folosirea acestuia ar fi fost proprie noului sau rol, pe care intentiona sa si-l joace cât mai credibil.

- Dar nu e nevoie sa va casatoriti cu mine, sopti Storm, apăsându-si cu o mâna gâtul, unde-i pulsa necontrolat o vena.

- Te asteptai sa te concediez pe loc? intreba el.

Pentru prima data, Storm isi dadu seama ca-l nedreptatise gândind asa ceva despre el.

- Va rog... va rog sa ma iertati. Dar nu trebuie sa mergeti atât de departe pentru a-mi salva reputatia, *Signor* Romano. Nu... nu are nici un sens!

Pe chipul lui ca o veche sculptura de bronz, cu trasaturi arogante si ochi de gheata sclipind deasupra acelor pometi inalti, slavi, se ivi o expresie severa si aspra, iar Storm simti cu cât efort isi pastra calmul. Isi duse mâinile la gura, ca sa fie sigura ca nu-i mai scapa nici un cuvânt.

- Sa inteleg ca gasesti ideea unei casatorii cu mine atât de dezgustatoare încât o respingi din capul locului?

Dispretui din glasul lui o facea sa se crispeze de

rusine, si clatina din cap aproape instinctiv.

- Nu, nu, in nici un caz, dar...

- Sau, poate, preferi ca lumea sa te creada amanta mea?

- O, va rog, nu...

Storm fu ingrozita sa descopere ca iar ii venisera lacrimi in ochi si si le sterse grabita, cu o mâna tremuratoare. Inainte de a apuca sa-si revina complet, inasa, degetele lui puternice ii atinsera usor obrazul, stârnindu-i aceeași senzatie familiara de surescitare.

- Poate ca am ales un mod prea brusc de a ti-o spune, rosti el incet, cu o blândete care contrasta atât de puternic cu asprimea dinainte, încât Storm abia daca o credea posibila. Nu am, dupa cum cred ca ai descoperit deja, talentul lui Paolo de a juca roluri de curtezan.

Il privi ca prin ceata, nesigura cum sa reactioneze.

- Ce-a spus Paolo despre... despre...

- Despre ideea de a ma insura cu tine?

Un moment, gura lui lata si dreapta se arcui intr-un zâmbet vag.

- Cred ca a fost prea stupefiat ca sa spuna mare lucru, dar nu ma indoiesc ca va remedia situatia dupa ce va avea timp sa se deprinda cu ideea.

Ochii lui albastri o privira ferm un moment.

- {i tu - tu ce ai de spus, Storm?

Storm se intoarse si porni spre fereastra, privind gradina de jos, copacii inalti si bazinul care scânteia in lumina soarelui de iulie, aruncându-si reflexele pe tavan.

- Nu... nu pot gândi prea limpede in clipa asta,

spuse ea, fara sa se intoarca.

- }i-e foarte dificil sa accepti?

Grabita, clatina din cap.

- A, nu, nu... tocmai.

In sfârșit, intoarse capul, privindu-l peste umar.

- Am vorbit cu *Contessa*, spuse ea incet, si vazu in ochii lui albastri ca intelegea. A spus...

Ezita, nestiind cât de sincera putea fi in legatura cu confidentele contesei, dar Alexei o privea, iar ochii lui albastri erau irezistibili.

- A spus ca v-ati fi casatorit cu mama lui Gino, daca ati fi fost in locul... in locul fratelui dumneavoastra.

O secunda, Alexei se incrunta, parca nemulțumit de critica la adresa fratelui sau mort, iar Storm se temu ca mersese prea departe, dar apoi ridica din umeri, cu chipul destinzându-i-se.

- Poate ca as fi facut-o, recunosc el.

- E o femeie minunata, *Contessa*, indrazni Storm.

De asta data, Alexei ii dadu dreptate, inclinând din cap cu convingere.

- Cum stiu mai bine decât oricine, spuse el. }i, cunoscând-o pe *Contessa*, imi vei intelege mai bine decizia. Nu este o pozitie de invidiat pentru nici o femeie, si am jurat ca nici o femeie sa nu ajunga intr-o asemenea situatie din cauza mea.

- Va sunt recunoscatoare pentru consideratie, *Signor Romano*.

- Nu stiu cât de recunoscatoare e cazul sa-mi fii, raspunse el. Asta ramâne de vazut. Desigur, pentru tine nu va interveni nici o schimbare, decât aceea ca de-

acum incolo vei avea protectia de a fi logodnica si, mai târziu, sotia mea.

- Dar, cu siguranta, se grabi Storm sa-l intrerupa, daca ne... daca nu faceti decât sa va logoditi cu mine, atâta va fi de ajuns ca sa... ca sa rezolvam problema.

Ochii lui albastri o privira din nou cu o expresie de gheata, iar buzele ferme i se strânsesera amenintator.

- Pari hotarâta sa eviti o casatorie cu mine, spuse el cam repezit. Ezitarea ta mi se pare cam ciudata in imprejurarile existente, si deloc magulitoare!

- O, dar n-am vrut sa...

Il privi deznadajduita.

- N-am vrut sa par evaziva, nici... nici sa va jignesc. Imi pare rau, atâta numai ca... nu vreau sa ajungeti intr-o situatie pe care mai târziu o veti regreta, *Signor Romano*.

Alexei nu schita nici un gest de a i se alatura lângă fereastra, iar Storm multumi cerului pentru asta, caci o tulbura cum nici un alt barbat n-o mai facuse, si avea nevoie de timp ca sa se hotarasca.

- Nu anticipez nici un fel de regrete, spuse el incet. {i cred ca ar fi mai bine sa ma numesti Alexei. Un apelativ atât de formal din partea viitoareii mele sotii ar putea sa li se para cam ciudat altora.

Storm era prea timida ca sa experimenteze din primul moment, dar veni din nou lângă el.

- Desigur.

- Poate crezi ca sunt prea preocupat de niste lucruri care pentru alti oameni sunt de-acum certe, sugera el, iar Storm clatina din cap.

- Nu, nu, in nici un caz.

Alexei se aseza pe marginea biroului, inclestându-si mâinile bronzate si puternice pe lemnul lustruit, astfel încât Storm simti imboldul inexplicabil de a i le atinge.

- Tatal meu, fratele meu... de generatii in sir, barbatii din neamul Romano si-au luat ce femei au vrut si au considerat ca li se cuvin.

Parea sa-i judece atât de aspru, încât Storm simti un mic fior de teama strabatându-i o clipa sira spinarii, dupa care Alexei ridica ochii spre ea.

- Prin urmare, iti dai seama ca matusa Sofia avea destule motive sa fie banuitoare.

Se indrepta dintr-o data, dominând-o cu statura lui inalta, in timp ce pe chip i se citea o unda ciudata de neliniste.

- {i acum, Storm, imi dai raspunsul?

In fata unei decizii imediate, când ea crezuse ca mai avea atâta timp de gândire, Storm fu cât pe ce sa intre in panica. Inima ii batea nebuneste intre coaste, si-si simtea picioarele inmuiate, tremurând atât de tare încât se temea sa nu-i cedeze in orice clipa.

Apoi privi staraturile intunecoase, definite puternic, si ochii albastri ca gheata de sub sprâncenele negre, si stiu ce avea sa spuna inca inainte ca buzele ei sa articuleze cuvintele.

- Am sa ma marit cu tine, Alexei, murmura ea cu voce slaba, ragusita.

Capitolul 7

Trecusera trei saptamâni de la nunta, o ceremonie discreta in Napoli, cu soarele cald de septembrie raspândind o atmosfera inexplicabil de trista pentru o asemenea ocazie. Storm inca nu era obisnuita sa i se spuna *Signora* Romano, iar acest nume ii provoca o ciudata senzatie de panica ori de câte ori il auzea, determinând-o sa se intrebe daca nu cumva gresise acceptând sa faca un pas atât de irevocabil.

In alte privinte, viata nu i se schimbase prea mult, caci Alexei parea sa considere ca facuse tot ceea ce se cuvenea, dându-i numele lui. Inca mai locuia in camera ei, pe care o despartea de a lui Alexei cea a lui Gino, un aranjament pe care *Signora* Veronese il privise cu multe ridicari de sprâncene si tuguieri ale buzelor ei subtiri.

Contessa o considera in mod vizibil o stare de fapt nefericita, iar Storm banuia ca i-o si spusese, destul de brutal, lui Alexei. Paolo, din partea lui, considera ca era un semn de bun augur pentru activitatile sale viitoare, si incercase de vreo doua ori s-o invite pe Storm sa petreaca o seara in oras cu el.

Un timp, Storm rezistase, dar vremea era atât de frumoasa si ramasesera atâtea locuri pe care inca nu le vazuse, încât se astepta sa cedeze nu peste mult, daca Paolo mai insista. Evident, Paolo nu se dezmenti, si intr-un târziu Storm accepta.

Era o zi frumoasa si calda, fara arsita torida a verii, iar Paolo vârî capul pe usa, zâmbind cu speranta.

Uitându-se la ceas, Storm vazu ca era abia jumatatea diminetii, asa ca se incrunta curioasa, intrebându-l ce cauta acolo, in loc sa fie la firma.

- Trag... cum se spune?... trag chiulul, raspunse el cu un zâmbet irezistibil.

Gino râse, încântat sa pastreze secretul.

- Dar, Paolo, daca...

- *Quièto.*

Paolo ii puse un deget pe buze, facând-o sa taca, apoi se intoarse spre Gino, caruia ii facu strengaresta cu ochiul.

- *Vade via, Gino, hah?*

Baiatul zâmbi complice, isi lasa cartea jos si iesi pe balcon, in timp ce Paolo se aseza lângă Storm.

- Paolo...

- {st!

Acelasi deget al tacerii ii apasa din nou buzele.

- Unde mergem, *cara mia?*

- Paolo, nu pot merge nicaieri cu tine, stii asta. Trebuie sa-i predau lui Gino lectiile.

- Lectii! expedie el ideea cu dispret. *Signora Romano da lectii, ca o governante? Acum esti Signora Romano, bellissima mia! Sa nu uiti asta!*

- Ma intrebam daca nu cumva ai uitat-o *tu*, replica incet Storm. Nu mai e la fel ca inainte, Paolo, nu-i asa?

- Ah, Storm, *bella mia!* Mi-am asumat riscul asta ca sa fiu cu tine, si tu poti fi atât de cruda încât sa ma alungi? E doar pentru putin timp, *carissima*, numai o mica plimbare, hmm?

Era inevitabil sa cedeze, isi spuse Storm, privind-i

ochii negri si convingatori - dar n-o facu decât cu teama.

- Bine, ofta ea, am sa vin cu tine, Paolo, dar numai pentru scurta vreme.

- *Bene!* Unde mergem, *cara mia?*

Storm clatina din cap, râzând impotriva propriei vointe de placerea lui de a o fi induplecat.

- Sunt atâtea locuri pe care as dori sa le vad, spuse ea. De exemplu, mi-ar placea sa mergem la Pompeii. Nu e foarte departe, nu-i asa?

- Pompeii?

Preferinta ei parea sa-l intrige, iar expresia lui deznadajduita o facu sa râda din nou. Paolo o facea mereu sa râda, ii ridica moralul de minune si, la drept vorbind, Alexei n-o lua in seama mult mai mult decât inainte, ceea ce o cam demoraliza.

- As dori sa vad ruinele orasului Pompeii, insista ea. Dar, daca nu vrei sa ma duci, pot sa merg singura si sa-mi caut un ghid.

- {i-ai sa cauti si necazul cu lumânarea, din partea lui Alexei, *cara mia!* replica Paolo, dându-si ochii peste cap. Crezi ca ti-ar permite sa umbli singura cu un ghid, ca o turista? *Madre di Dio!*

- Ei, el nu ma duce nicaieri, asa ca nu prea am de ales, nu-i asa?

Imediat ce rostise aceste cuvinte, Storm isi dori sa nu le fi spus, iar zâmbetul lui Paolo ii confirma ca se pripise.

- O, *povera piccola!* Mi se face mila de tine!

Nu parea sa-i pese ca Gino era la doi pasi, pe balcon, si ca-i auzea foarte bine. Storm nu indraznea

nici ea sa se gândeasca la ceea ce-ar fi spus Alexei daca afla ca Paolo era acolo, si se intreba, din nou, *de ce venise.*

- Paolo, cum ai reusit sa vii? il intreba. Alexei stie ca tragi chiulul?

Paolo ridica din umeri, cu deplina nepasare.

- Poate. Mi-a spus sa-i aduc niste planuri din birou. A fost un pretext ca sa te vad, *carissima!*

Se apleca din nou si o saruta pe gura, iar Storm se retrase, aruncând o privire spre balcon, unde Gino parea absorbit de privelistea de sub fereastră.

- Paolo, te rog, nu face asta!

- O, *cara!*

Gura lui o cauta iar pe a ei, dar de asta data Storm reusi sa-l evite, impingându-l cu ambele mâini când incerca sa se apropie si mai mult.

- Nici macar nu te saruta, nu-i asa? intreba incet Paolo, cu un oftat, privind-i buzele. Ce pacat, *cara mia!* Daca eu as fi avut o sotie atât de frumoasa, nu mi-as fi petrecut tot timpul la fabrica!

- Daca aveai o sotie, ma indoiesc ca ti-ai fi petrecut prea mult timp chiar si cu ea! replica Storm.

Când Paolo o privi cu repros, râse.

- N-ai stofa de sot, Paolo.

- Nici Alexei nu are, din câte observ, riposta el. N-a fost un sot prea grozav pâna acum, *carissima*, nu-i asa?

Storm se incrunta, privind-si mâinile, si clatina din cap.

- Te rog sa nu spui asemenea lucruri, Paolo. Exista amanunte pe care nu le intelegi, iar Alexei este sotul

meu. Nu-mi place sa aud ca e vorbit de rau.

- Atunci, ar trebui sa se comporte ca un sot!

Paolo ii lua mâinile intr-ale lui si incepi sa-i sarute pe rând vârfurile degetelor, cu o expresie insistenta in ochi.

- Dar cel puțin nepasarea lui imi da dreptul sa te invit in lume, *bella mia, si?*

Apoi ridica din umeri, cu o mutra resemnata.

- Daca vrei la Pompeii, acolo vom merge, dar nu si cu Gino, hmm?

Storm privi din nou mica silueta de pe balcon, care probabil isi dadea seama de tot ce se întâmpla.

- Nu-l pot lasa singur, Paolo, spuse ea.

Paolo se incrunta nervos.

- Cum sa nu poti, *cara?* Lisetta va avea grija de el câteva ore - daca o rog eu!

Isi rostogoli ochii in cap, cu o expresie rautacioasa, iar Storm nu se indoi ca Lisetta ar fi facut tot ce-i cerea, dar era mai puțin sigura ca si *Signora Veronese* avea sa fie la fel de cooperanta. Daca cineva avea sa-i spuna lui Alexei despre iesirea lor, matusa lui era aceea.

- Nu stiu...

- O, *cara mia!*

Paolo se apleca spre ea si o saruta pe neasteptate, fara a-i lasa timp sa se retraga.

- Pregateste-te, iar eu am sa ma duc s-o rog pe Lisetta sa fie *bambinaia* o vreme, *si?*

Storm ofta resemnata. N-avea nici un rost sa discute cu Paolo. N-ajungea nicaieri.

- *Si*, repeta ea, iar Paolo o mai saruta o data, usor,

apoi se ridica in picioare.

Storm il privi cum pleca, cu mari indoieli asupra acelei excursii, mai ales intrucât Paolo lipsea nemotivat de la fabrica. Apoi ofta si se duse sa-i explice lui Gino.

Acesta statea ghemuit pe scaun. O privi cu o expresie complice, strengareasca.

- Zio Paolo e foarte... *ya, ya, ya!*

Isi dadu ochii peste cap, rautacios, dar Storm raspunse cu un gest negativ:

- Gino, te rog sa nu vorbești așa! Unchiul tau Paolo si cu mine nu facem decât sa...

Ridica din umeri, intelegând ca degeaba incerca sa-i explice. Probabil ca explicatiile ar fi implicat-o si mai strâns, si ofta din nou, resemnata.

- N-ai nimic impotriva sa stai cu Zia Lisetta un timp, da, iubitele, pâna ma intorc eu de la plimbare?

- Cu Zio Paolo?

Baiatul se ridica, luând-o de mâna.

- Unde te duci, Zia Tempesta?

Fusese invatat s-o numeasca "matusa", dar varianta italiana a cuvântului "furtuna" suna atât de simpatic, încât Storm ii ceruse sa-i spuna astfel.

- Mergem la Pompeii. Ai fost vreodata acolo?

Sperase ca Gino sa ceara sa vina si el, dar acesta ridica din umeri, cu o nepasare tipic latina la adresa istoriei.

- Nu-s decât pietre vechi, raspunse el cu dispret. Acolo se duc numai turistii. Eu nu vreau sa merg.

Storm ii zâmbi, aplecându-se sa-l sarute usor pe crestetul capului.

- Atunci, nu te deranjeaza sa stai cu Zia Lisetta pâna vin eu, nu-i asa?

Gino clatina din cap, privind-o cu o intelepciune de batrân in ochii lui mari.

- {i n-am sa-i spun lui Zio Alexei unde ai fost plecata, ii promise el grav.

Gino!

Storm il privi ingrozita de o asemenea sugestie, dar baiatul paru netulburat.

- Du-te, o indemna el solemn, dar cu o lucire jucausa in ochi. Nu ma supar. Ai sa te distrezi, da?

N-avea nici un rost sa protesteze in fata acelei priviri strengaresti, asa ca nu facu decât sa se aplece, sarutându-l din nou pe frunte.

- Semeni prea mult cu unchiul tau Paolo, ii spuse ea ferm. *Ciao, Gino!*

* * *

Storm nu ascundea faptul ca-i placea compania lui Paolo, si-si spunea ca Alexei nu avea nici un motiv sa se plânga, in situatia existenta. Nu se putea spune ca aveau o casnicie normala, sau ca Alexei ar fi manifestat vreo inclinatie de a o duce undeva. Nu era un om caruia sa-i placa viata in societate, preferând sa-si consume tot timpul si toata energia pentru afacerile companiei pe care o conducea.

Pe de alta parte, Paolo acorda companiei numai strictul necesar, rezervându-si cât mai mult timp ca sa se distreze. Storm era de parere ca Alexei se comporta

extrem de ingaduitor cu el.

Paolo conducea intotdeauna ca si cum la capatul drumului i-ar fi asteptat cine stie ce urgenta, iar de asta data Storm ii ceru sa mearga mai incet, pentru a-i lasa timp sa admire privelistile.

- E atât de frumos, ssuse ea. Vreau sa contemplez in voie peisajul, Paolo.

Indatoritor, Paolo incetini, aruncându-i o privire.

- *Si, signora!* Cuvântul tau e porunca pentru mine! Nu asa se spune, *cara mia?*

- Ba da, raspuse Storm, dar ma indoiesc foarte mult ca e valabil si in cazul nostru!

- Ei, haide, *bellissima*, n-am incetinit atât de mult încât parc-am sta pe loc, pentru ca tu sa poti contempla peisajele?

- Nu vrei sa le vezi si tu? râse Storm. Sunt foarte frumoase, si sunt sigur ca in fata unor asemenea privelisti pe nimeni nu-l poate ajunge blazarea.

- Sunt intr-adevar foarte frumoase, zâmbi Paolo. Dar tu esti si mai frumoasa, *cariissima*. Va potriviti, tu si tara asta minunata.

- Sper sa fie asa.

Cumva, cuvintele lui ii trezisera o nostalgie neasteptata, si privi minunatiile naturii din jur, dorindu-si ca Alexei sa-si fi putut gasi timp ca sa i le arate.

- *Cara?*

Paolo zâmbea intrebator, iar Storm scutura din cap.

- Sunt doar foarte... fericita, spuse ea, râzând incet. De ce-as fi altfel?

- De ce, intr-adevar, *po' gugina?*

Storm îl privi curioasă.

- ~sta-ți un nume nou pentru mine. Ce înseamnă?
Sau mai bine să nu întreb?

Paolo ridică nepăsător din umeri.

- De ce să nu întrebi, *cara*? Nu înseamnă decât "verisoara".

- A, înțeleg. Da, cred că acum sunt verisoara ta, nu-i așa?

- De vreme ce Alexei s-a însurat cu tine, da, așa cred. Deși aș fi preferat să te lase liberă, *cara mia*, ca să pot face din tine o soție adevărată. Așa, nu ești decât o ispita inaccesibilă, pe care nimeni n-o apreciază cum se cuvine.

- Paolo, te rog!

Storm nu voia să discute despre relația ei cu Alexei, mai ales în acel moment, când era atât de relaxată. Drumul îi îmbujorase obraji și arăta foarte frumoasă, mai ales în ochii admirativi ai lui Paolo.

- Ce risipă, *carissima*!

- E treaba *mea* - și a lui Alexei, replică încet Storm. {i acum, te rog, să nu mai vorbim despre asta, Paolo. Vreau să-mi priască plimbarea.

- Iar dacă vorbim despre Alexei, o să-ți se strice tot cheful?

Îl privi un moment. Era foarte arătos și atrăgător, iar uneori se întreba dacă s-ar fi putut îndrăgosti de el - dar existența lui Alexei excludea acest lucru. Alexei se casătorise cu ea și totuși continua să-o trateze numai ca un sef - iar Paolo se comporta așa cum ar fi fost de așteptat din partea unui sot recent dobândit, dar

niciodata nu s-ar fi insurat cu ea, era sigura. Situatia era confuza pe toate planurile, iar Storm se intreba uneori cum avea sa evolueze.

Când ajunsera, orasul Pompeii se vadi atât de interesant pe cât se asteptase, iar Storm se bucura sa vada ca nu era prea frecventat, datorita perioadei târzii a sezonului. Vizitarea unui asemenea loc, pe care-l cunostea numai din lecturi, ii dadea sentimentul unei ocazii deosebite.

Coloanele inalte si zidurile vilelor si ale templelor se ridicau spre cerul senin, sugerând cât de impresionant aratase cândva orasul. Strazile, dezgropate din tarâna invaluablea a secolelor, erau acum batatorite de mii de pasi ai strainilor si se alungeau sub soare.

Storm descoperi templul zeului Apollo si fu imediat atrasa de uriasa statuie din bronz care se inalta pe un soclu de piatra, in mijlocul treptelor si al coloanelor. Era o sculptura minunata, cu zeul pregatit sa-si ia zborul, tinându-si mâinile intinse ca pe vremea când tinusera arcul si sageata de aur cu care-l ucisese pe monstrul Python.

Paolo o astepta cam nerabdator, rezemat de niste trepte din apropiere.

- Storm!

Glasul lui o readuse la realitate, iar Storm, fara tragere de inima, isi abandona visul cu ochii deschisi.

- Am întârziat prea mult?

- L-ai admirat destul de mult timp pe Apollo, *cara mia*. Daca-mi mai acorzi din timpul tau, am sa devin invidios.

- Imi pare rau.
- Ca am sa-l invidiez?

Storm clatina din cap, râzând.

- Nu, ca te-am facut sa astepti. Ai avut multa rabdare.

Isi privi micul ceas de aur de la mâna si se incrunta, nelinistita.

- Timpul a trecut atât de repede, cred ca ar trebui sa ne intoarcem, Paolo.

- Crezi ca sotul tau iti va simti lipsa?

- S-ar putea, raspunse ea incet.

- La fel cum simte lipsa oricarei proprietati de-ale lui care dispare pentru un timp, declara el.

Storm strânse pumnii, cu o sclipire furioasa in ochi.

- Paolo, n-ai nici un drept sa vorbești așa!

Paolo, inasa, nu mai avea chef sa se poarte cu tact, iar pe chipul lui oaches se citea o gelozie cum Storm nu mai vazuse niciodata, surprinzator de vehementa.

- Eu n-am nici un fel de drepturi, scrâsni el aspru. Sunt un *povre cugino* - varul cel sarac! N-am drepturi, n-am proprietati, n-am... O, *Madre di Dio!* Uneori, imi vine sa-l urasc pe Alexei!

- Paolo! Te rog, nu... nu spune asta!

Storm ii puse o mâna pe brat, privindu-l nelinistita. Niciodata nu-i mai vazuse pe fata o asemenea dusmanie, si se intreba ce anume o cauzase.

Un moment, Paolo nu spuse nimic, privind-o doar in tacere, cu ochii aceia calzi si intunecosi atât de asemanatori cu ai lui Gino, apoi se apropie si o cuprinse de mijloc, strângând-o lângă el, cu buzele lipite de gâtul

ei.

- Imi pare rau, *carissima*, sopti el, apoi se retrase, privind-o cu o amaraciune comica. Anticipez ceea ce va spune Alexei când am sa-l revad. {tiu ca ma asteapta o... o... cum se spune?

- O sapuneala? sugera incet Storm.

Râse, când Paolo facu din nou o mutra amarâta.

- *Si, si!* Alexei imi va trage o sapuneala, la fel cum le face cailor, si va trebui sa si sar, *bella mia*, altfel va pocni din bici tot ca pentru cai!

- Bietul Paolo!

- Esti cruda! o acuza el cu glas scazut si ragusit, care-i trada adevaratele intentii. La fel ca toate femeile frumoase, esti cruda, *carissima*. Râzi de trista mea soarta, te amuza faptul ca sotul tau va...

Ofta adânc si o trase si mai aproape, in ciuda incercarilor ei de a-l opri.

- Paolo!

O saruta incet, staruitor.

- *Carissima!* sopti el, iar Storm inchise incet ochii.

Nu trebuia sa-i permita, stia foarte bine, dar Paolo avea intotdeauna ceva irezistibil, iar Storm simtea o vena pulsându-i la tâmpla, semn ca-i placea sa fie sarutata de Paolo.

- Paolo, te rog, nu!

li propti din nou mâinile in piept si-l impinse din rasputeri, iar când intoarse capul ca sa evite inca un sarut, ramase cu ochii mari si gura cascata de uimire. Paolo, privind-o, se incrunta curios.

- Storm? Ce este?

Apoi intoarse si el capul si, in clipa urmatoare, facu un pas grabit inapoi. Nimeni n-ar fi putut confunda silueta inalta, in pantaloni gri deschis si camasa alba, care venea spre ei cu mâinile pe lângă trup. Avea un aer amenintator care-i intuneca trasaturile de bronz slefuit, facând ca prin trupul lui Storm sa treaca un fior de spaima.

Alexei se opri in fata lui Paolo, ignorând-o complet pe Storm. Glasul ii era taios ca otelul si mult mai aspru decât i-l auzise vreodata.

- Plecasesi sa aduci niste planuri, spuse el, iar Paolo dadu din cap. In ochii lui negri se zarea o lucire sfidatoare, dar Storm se indoia ca avea sa duca undeva.

- Am uitat de ele, spuse el imbufnat, amintind de Gino. Imi pare rau, Alexei.

- Ai preferat sa te plimbi pe la tara cu sotia mea, am impresia, in timp ce Picerni astepta planurile.

- *Ma, Alexei, lei si è sbagliato...*

- Sotia mea nu vorbeste italiana, i-o reteza glasul inghetat al lui Alexei. Te rog sa vorbești englezeste.

Voia sa-l umileasca pe Paolo cât mai mult posibil in fata ei, se vedea limpede, iar severitatea lui o revolta pe Storm. Isi repezi barbia inainte, sfidator, stiind ca avea sa-i displaca interventia ei, dar hotarâta totusi sa mearga pâna la capat.

- Nu e nevoie sa faci atâta caz, spuse ea cu o voce pe care si-ar fi dorit-o mai ferma. A fost... a fost si vina mea, nu numai a lui Paolo, si-mi pare rau daca ti-am creat dificultati, Alexei, dar te rog, nu te descarca pe Paolo.

O secunda, Alexei nu raspunse, nu facu nici o miscare, iar Storm se intreba daca avea s-o ignore mai departe, desi ii simtea furia, iar mâinile ii tremurau. Apoi se intoarse incet si o privi, cu ochii reci ca gheata, dar in acelasi timp invapaiati de furie.

- Nu e nevoie sa ma informezi ca si tu ai avut o parte de vina pentru expeditia asta, spuse el rece. Dar nici nu ma indoiesc ca Paolo te-a instigat.

Isi privi din nou varul, sever si neinduplecat.

- Vei pleca inapoi la fabrica si ai sa-i duci planurile lui Picerni, ii spuse el.

Instinctiv, Paolo o privi pe Storm, iar Alexei adauga imediat:"

- Am s-o duc eu pe sotia mea inapoi acasa.

- As prefera sa merg cu Paolo!

Storm nu avea idee ce Dumnezeu o indemnase sa spuna asa ceva, si o clipa amândoi o privira neincredzatori, dupa care Paolo clatina din cap incet, rugator.

- Ai sa vii cu mine! spuse Alexei, apoi isi privi varul.
Andare immediatamente, Paolo, per favore!

Dupa ce arunca o ultima privire resemnata spre Storm, Paolo se intoarse si porni spre locul unde parcasera masina. Storm se uita dupa el, cu un anumit sentiment de vinovatie. Era adevarat ca o convinsese sa vina cu el, dar daca l-ar fi refuzat mai categoric, tot incidentul ar fi fost evitat.

Nu-l privi imediat pe Alexei, uitându-se la el doar pe furis, printre gene. Fara o vorba, Alexei o apuca brusc de brat, ca intr-un cleste, si o trase dupa el, in timp ce se

indrepta la rîndul lui spre parcare. Storm fu nevoita sa alerge ca sa tina pasul cu el. Se simtea ca un copil fugit de-acasa, adus inapoi de un parinte nervos.

- Termina!

Incerca sa se impotriveasca, si fu cât pe ce sa se impiedice, când Alexei isi continua drumul. Strânsoarea slabi usor, dar continua s-o tina bine, iar Storm isi dadu seama ca degeaba ar fi incercat sa se elibereze.

- Nu... nu ma pot tine dupa tine asa, Alexei, si refuz sa ma las târâta pe-aici ca o sclava fugara!

Un moment, fu gata sa jure ca zarise o lucire amuzata in ochii lui, dar apoi Alexei strânse din buze si o privi glacial.

- Ai mai folosit o data comparatia asta in legatura cu relatia noastra, spuse el incet. {i as putea sa-ti spun, *fanciulla mia*, ca in asemenea momente mi-as dori sa te *pot* vinde sau cumpara!

- A, daca vrei sa scapi de mine, replica Storm precipitat, e destul de simplu! Trimite-ma sa-mi fac bagajele!

Expresia lui ramase aceeaasi, dar ceva in ochi i se schimba, facând-o sa se cutremure. Alexei ii sustinu privirea, iar Storm isi simti inima zbuciumându-se nebuneste intre coaste, cuprinsa iar de acel sentiment de insufletire.

- Ai pleca? o intreba el incet.

Dar nu-i lasa timp sa raspunda. Porni din nou, luând-o cu el, desi nu la fel de repede.

- Diseara, ti se cere sa fii, oficial, *Signora Romano*, ii spuse scurt.

O clipa, inima lui Storm palpita necontrolat, pâna-si dadu seama ca il intelesese gresit.

- Cum...? intreba ea, cu sufletul la gura. Adica... vreau sa zic... unde?

Ochii lui albastri ca gheata o privira un moment, cu o lucire speculativa in adâncurile lor.

- A, nu te teme, ii raspunse incet. Nu-ti cer decât sa-ti joci rolul de gazda in fata unui partener de afaceri foarte important.

- Aha...! Da, inteleg.

- {tiu ca ai o rochie potrivita, continua Alexei, in timp ce Storm incerca sa-si potoleasca sentimentul de panica. Vei avea timp, când ajungem acasa, sa te schimbi si sa te faci prezentabila la timp pentru sosirea lui, desi te-ai fi putut pregati mult mai bine daca erai acasa când am sosit eu.

- Imi pare rau.

Alexei deschise portiera masinii si o ajuta sa intre, aplecându-se sa-i potriveasca fusta peste genunchi, astfel încât chipul aspru ii ajunse foarte aproape de al ei.

- Sper ca vei dovedi asta, nemaifacând niciodata asa ceva, spuse el incet.

Storm se inrosi de furie.

- Imi pare rau ca te-am incomodat nefiind acasa când ai sosit, spuse ea, cu nepasare. Dar nu-mi pare rau ca am plecat cu Paolo. Imi place sa ies in lume, iar tu...

Isi musca in graba buza, când Alexei se aseza la volan, atingându-i bratul cu al lui.

Dupa ce porni motorul, Alexei intoarse capul spre

ea, privind-o ferm.

- ...Iar eu, descoperi ca las foarte mult de dorit ca sot, spuse el.

Storm nu-i raspunse.

- Mi-am imaginat ca Paolo iti satisface cu succes dorintele in acest sens. Nu ai nevoie de nimic de la mine, *amante*.

L-ar fi contrazis, i-ar fi spus ca se insela in legatura cu sentimentele ei pentru Paolo, dar Alexei vazuse cum era sarutata intre ruinele templului lui Apollo si trasese singur concluziile. Trebuia, isi spuse ea dupa câteva clipe, sa-l intrebe pe Paolo ce insemna *amante*.

Capitolul 8

Paolo nu se intoarse la vila decât dupa mai mult timp de la sosirea lui Storm cu Alexei. Storm il vazuu pe culoar si-l intreba despre vizitatorul pe care-l asteptau. Alexei fusese enervant de necomunicativ in acest sens.

- Sir Gerald Gordon, o informa Paolo. Foarte bogat si foarte englez, *carissima*.

- Englez? il privi Storm surprinsa. Alexei nu mi-a spus ca e englez.

- Poate spera sa-ti faca o surpriza.

Ochii lui Paolo ii contemplara silueta zvelta, acoperita de un halat bleu destul de subtire pentru a-i dezvalui formele, fara a fi transparent. Arati foarte frumoasa, *carissima*. Iar halatul asta e... Mmm!

Isi saruta extravagant vârfulurile degetelor, iar Storm clatina din cap, aruncând o privire spre usa lui Alexei, in timp ce spunea:

- Mai bine ma duc sa ma imbrac, pâna nu vine Alexei sa ma caute.

In ochii negri ai lui Paolo scapara o licarire rautacioasa.

- Daca te vede in aceasta *roba, bella mia*, ii vei topi pâna si inima lui de gheata ruseasca. *Madre di Dio*, dar asta nici nu se poate numi un Romano!

- Paolo, te rog!

- Dar nu te apreciaza just, *bellissima*, si prin urmare, nu te respecta!

- Te rog, nu...

Un sunet de pe galerie îi făcu pe amândoi să se uite spre usa camerei lui Alexei, dar înainte ca varul lui să apară, Paolo se strecura repede în baie. Storm se grăbi spre usa ei, sperând să intre fără a fi văzută de Alexei, care tocmai ieșea, dar speranța îi fu zadarnică.

Din felul cum o privi, se văzu clar că-i plăceau dezvaluirile prilejuate de halatul albastru, deși dacă-i topea inima de gheata rusească, așa cum spusese Paolo, rămânea de văzut. Ochii lui albaștri o măsurară repede, calculat, din cap până-n picioare. Mai păstrau o urmă a furiei dinainte, dar cea mai mare parte din aceasta dispăruse.

- Va trebui să te grăbești, dacă vrei să vii gata la timp!

Storm îl privi, cu un ușor sentiment de vinovăție, mai ales când își aminti că Paolo se ascunsese în baia ei, și spera că Alexei să nu-l fi văzut intrând acolo. Dadu din cap, fără a îndrăzni să si zâmbească.

- {tiu că trebuie să mă grăbesc.

Ezita, iar soviarea ei îl făcu pe Alexei să ridice o sprânceana, întrebător.

- Alexei, mă... mă întrebam dacă ai avea ceva împotriva să nu-mi iau rochia verde.

Alexei îi ceruse în mod special să poarte acea rochie, mai ales pentru că era foarte elegantă și somptuoasă. Problema era că avea un fermoar pe toată lungimea spatelui, iar singura camerista care ar fi putut să-o ajute era deja ocupată cu *Signora Veronese* și *Contessa*.

- Pot întreba de ce nu vrei să-o porți? se interesa el.

- Nu ca n-as vrea, ii explica Storm, dar Clemente e ocupata cu *Signora Veronese* si *Contessa*, si nu pot ajunge la fermoarul de la spate, ca sa mi-l inchei singura. Ma gândeam ca daca mi-as lua in schimb...

- Prefer sa-ti pui rochia verde!

Asadar, isi spuse Storm, voia sa se incapatâneze. Il privi cu repros, dezamagita ca nu era rezonabil.

- Atunci, va trebui sa ma ierti daca intârzii, ii spuse ea. Va trebui s-o astept pe Clemente pâna poate veni sa ma ajute.

- Nu e nevoie, am sa te ajut eu.

Storm il privi lung un moment, nevenindu-i sa creada, cu inima batându-i frenetic in timp ce si-l imagina ajutând-o sa se imbrace.

- Ma... ma ajuti tu?

Sprâncenele lui se imbinara cu usoara nervozitate.

- *Sunt* sotul tau, ii reaminti el scurt.

- A, da, da, desigur!

- }i-e chiar atât de usor sa uiti asta, hmm?

Storm ofta in sinea ei, presupunând ca n-avea s-o lase sa uite prea repede de vizita la Pompeii.

- Nu, nu mi-e deloc usor sa uit, raspunse ea incet, hotarâta sa nu se lase provocata. Iar daca vrei sa fii gata la timp, atunci *trebuie* sa incep sa ma imbrac. Te rog sa ma scuzi.

- Am spus ca te ajut cu rochia.

Ezita, rosie in obraji, nesigura despre ceea ce simtea, stiind doar ca, spre propria ei surprindere, era gata sa astepte.

- Nu e... vreau sa zic, nu trebuie sa te deranjezi,

Alexei.

Alexei o privi fix.

- Ai prefera sa-l chem pe Paolo sa te ajute, poate? intreba el incet, iar Storm se uita la el cu gura cascata, apoi isi ridica sub barbie gulerul cu volane al halatului si intra incamera. Se rasuci pe calcâie repede, o secunda mai târziu, când auzi usa inchizându-se, si-l vazuo pe Alexei inauntru, privind-o cu un licar provocator in ochii lui albastri.

- Trebuie sa te grabesti, ii spuse el incet. Nu mai avem mult timp pâna soseste musafirul.

- E englez.

In timp ce vorbea, Storm isi dadu seama ca o rostea ca pe o acuzatie, si i se paru ca vedea colturile gurii lui late arcuindu-se intr-un zâmbet ironic.

- Nu pari prea incântata ca ai sa-ti cunosti un compatriot.

- Nu mi-ai spus ca e englez.

- Intr-adevar.

- Desi stiai ca ma voi bucura sa intâlnesc pe cineva din tara mea.

Ochii lui albastri o privira ferm un moment, fara ca Storm sa-si poata da seama ce se ascundea dincolo de masca trasaturilor lui slave.

- Nu credeam ca un partener de afaceri al meu te-ar interesa intr-o asemenea masura.

- Aha...

Alexei era preocupat de altceva, iar Storm il privi pe furis, de la adapostul genelor, intrebându-se ce-l framânta.

- Vreau sa intelgi, Storm, spuse el in cele din urma, incet, parca masurându-si fiecare cuvânt, ca in ceea ce-l priveste pe Sir Gerald Gordon, ar fi foarte util sa am o nevasta englezoaica.

- Da, inteleg...

Il privi un moment in ochi, apoi se grabi sa-si inabuse nemulumirea ca era folosita in interes de afaceri.

- Ei, ma bucur ca ma gasesti si pe mine utila la ceva!

Nu voise sa sune atât de ostil, si-i vazu surprinderea in ochi, o clipa, inainte de a se incrunta.

- Te rog sa nu fii sarcastica, Storm, nu-ti sta bine si nici nu e cazul.

- Cred ca...

- Sper ca, macar in seara asta, sa tii minte ca esti maritata cu mine, nu cu Paolo. Asa, vei face impresie mai buna.

Storm simti ca i se impurpurau obrazii si-si strânse pumnii pe lângă trup.

- N-ai nici un motiv sa-mi vorbesti asa, Alexei, spuse ea cu voce tremuratoare. Suspiciunile tale sunt nedrepte si absolut nejustificate.

Alexei o privi rece, desi ceva din expresia lui ii facea inima sa bata nebuneste, cu nerabdare parca.

- Având in vedere situatia in care te-am gasit foarte recent, cred ca am toate motivele sa-ti vorbesc asa, spuse el scurt. Noroc ca matusa mea mi-a putut spune unde sa va gasesc, caci i-as fi facut o impresie foarte proasta invitatului meu daca soseai la cina cu întârziere,

in compania varului meu, aratând ca si cum te-ai fi intors de la o întâlnire amoroasa.

- Oh... oh, nu... nu... putin imi *pasa* ce impresie-i fac nepretuitului tau invitat! Nu-mi pasa ce crede *nimeni...* sau... sau daca... of, esti un... esti de-a dreptul...

Cuvintele i se rostogoleau unul dupa altul, fara nici un sens, iar din ochii verzi ii tâsneau scânteii de furie.

- Ei bine, mie imi pasa, ii reteza el tirada, cu un glas inghetat. {i te vei comporta rezonabil in fata musafirului meu, indiferent ce mofturi copilaresti iti permiti in dormitor.

- Esti... esti un... monstru!

Respira greu, neregulat, si facu un pas grabit inapoi, când Alexei se apropie de ea.

- Cum poftesti, spuse el incet, ridicând mâinile sa-i descheie halatul. {i acum, te rog, nu ma mai face sa-mi pierd timpul, Storm. E târziu si vreau sa fii gata sa-l primești pe Sir Gerald când sosește.

Storm era gata sa izbucneasca in plâns, dar isi dadea seama ca degeaba l-ar mai fi contrazis.

- Pot sa ma schimb si singura, multumesc!

Li dadu mâinile la o parte, refuzându-i ajutorul, cel puțin in acea etapa. Halatul se desfacu, iar Storm si-l daduse jos pâna la jumătatea bratelor când se opri, dându-si seama dintr-o data ca pe dedesubt nu mai avea aproape nimic.

- Te rog sa...

- *Si, abrigi!* ordona el scurt, iar halatul ii fu smuls cu forta de pe trup si aruncat pe pat. Nu mai cauta scuze, Storm, si imbraca-te, altfel am sa-mi pierd

rabdarea cu tine!

Storm i-ar fi raspuns ca ea si-o pierduse de mult, dar furoul subtire pe care-l purta i se lipea de contururile trupului, lasând sa i se vada pielea aurie palida deasupra decolteului cu dantela, si deodata se simti foarte vulnerabila in fata acelor ochi albastri ca gheata.

Se intoarse in graba si-si lua rochia verde ca jadul pe care voia s-o poarte. {i-o trase usor peste cap, strecurându-si bratele in mânecile scurte, apoi duse ambele mâini la spate, intr-o incercare de a ajunge la fermoarul care-i tot scapa. Intr-o clipa, inasa, Alexei fu lângă ea, dându-i mâinile la o parte, nervos.

- Sunt aici ca sa te ajut, ii reaminti el. Trebuie neaparat sa fii atât de dificila, Storm?

- Nu sunt dificila, sunt...

Storm se rasuci pe jumătate spre el, dar Alexei o apuca brutal de brate si o intoarse la loc.

- Iti dau cuvântul meu ca, daca-mi pierd rabdarea, o sa-ti para foarte, foarte rau, o preveni el. {i acum, te rog, fa o incercare sa cooperezi. Incerc sa te ajut!

- Multumesc!

- Nu te misca!

Involuntar, Storm se clatina usor, iar ordinul lui autoritar o facu sa intepeneasca, amintindu-i ca se apropia de capatul rabdarii, dornic sa-si primeasca oaspetele important. Nimic nu conta mai putin pentru el decât efectul pe care-l avea asupra ei.

- Imi... imi pare rau, Alexei.

- Esti o femeie capricioasa si irationala, o acuza el. Nu sunt in stare sa te inteleg!

- Ai incercat, macar?

Vocea ei avea o sonoritate stranie, ragusita, si-l simti oprindu-se.

- Am incercat, spuse el incet.

Degetele lungi si bronzate ii strabatura sira spinarii, in timp ce-i incheia fermoarul, facând-o sa se cutremure.

- }i-e frig?

- Nu, in nici un caz!

- Esti foarte frumoasa...

Vorbea incet, foarte aproape de urechea ei, astfel încât rasuflarea lui ii ravasea suvitele de par de la ceafa, iar inima ei reactiona atât de puternic, încât capul incepu sa i se invârtasca. Apoi, Alexei se apleca si-i apasa usor cu buzele pielea gâtului, dând la o parte parul auriu cu degete mângâietoare si frecându-si incet parul de obrazul ei.

- Alexei! ii sopti Storm numele, dorind sa stie ce simtea, dar temându-se sa n-o dispretuiasca pentru acele emotii scapate de sub control.

- *Si, amante?*

{i el vorbea incet, iar bratele lui o cuprinsera, intorcând-o incet pâna ajunse sa-i priveasca ochii albastri, pe chipul masiv, sculptat din bronz. Ochi care nu mai erau reci si inghetati, ci adumbriti de o pasiune profunda ce-o facea sa se infioare de nerabdare. Niciodata nu-i mai vorbise in italiana atât de des ca in aceasta zi, iar Storm isi spuse ca era un semn de bun augur, indicând ca n-o mai considera o straina.

- As... as vrea... sa...

Scutura din cap, prea nesigura pe sine si pe el ca

sa-i spuna ce simtea si cât de rau ii pareea ca se dusesese cu Paolo, iar Alexei zâmbi. Zâmbetul acela rar si blând care-i indulcea liniile fetei si-l facea sa arate atât de apropiat si mult mai putin autoritar. Il vazuse zâmbindu-i asa lui Gino si, o data sau de doua ori, Lisettei, dar ei nu-i zâmbise astfel niciodata, iar efectul era pustiitor.

O tinu strâns, studiind-o un lung rastimp, cu ochii acela albastri.

- *Amante mia!* spuse el incet.

Apoi o trase mai aproape, pâna când trupul ii fu strivit la pieptul lui, iar Storm ii simti prin rochia subtire caldura si incordarea, si bataile puternice si regulate ale inimii, mai repezi decât de obicei, sub degetele ei rasfirate.

- Alexei!

li sopti numele, cu gura atingându-i-o pe a lui, atâtator. li dorea din toata faptura trupul suplu si dur, s-o posede complet, s-o mângâie patimas cu mâinile lui bronzate, puternice, s-o devoreze cu aceeasi dorinta arzatoare care o chinuia si pe ea.

Alexei scoase un geamat, un sunet slab si indescriptibil, iar gura ii deveni dintr-o data mai dura si mai poruncitoare, stapânita de o foame atroce care-o purta pe un val de emotie imposibil de controlat.

- *Carissima! Po' amante mia!*

Cuvintele italienesti dragastoase, soptite in urechea ei, pe când o lua in brate si o ducea spre pat, cu o pasiune abia stapânita.

Se intoarse repede, cu ochi scaparatori, când se auzi o bataie usoara in usa, si o depuse usurel pe pat,

privind-o curios. Storm ramase asezata pe marginea patului, cu buzele despartite, intrebându-se cine-i deranjase.

- Ar putea... ar putea sa fie Clemente, sopti ea.

Alexei, inasa, se incrunta, banuind cine era la usa.

- Storm! *Carissima!*

Storm stiu, inca inainte de a-l privi, ce avea sa vada pe chipul lui Alexei, iar furia cruda pe care o citi acolo aproape ca o facu sa urle. {tia ca o dispretuia deoarece cazuse prada unui moment de slabiciune.

- Se pare ca m-am facut de râs, spuse el cu glas rece si dur. Te felicit, *signora*. Nu e usor sa-l faci de râs pe Alexei Romano.

- Alexei, eu...

Dar Alexei nu avea chef s-o asculte si-i respinse cu un gest dispretuitor al mâinii incercarile de a-i explica. Tandreteea si pasiunea din urma cu câteva momente disparusera ca si cum nici n-ar fi existat.

- Sper ca prezenta mea in dormitorul tau nu te pune intr-o situatie prea jenanta.

Se rasuci pe calcâie si se duse la usa, deschizând-o larg.

- Alexei!

Strigatul ei il urmari, ajungând pâna la Paolo, care statea in falerie, privindu-si neincrezator varul.

- *Madre di Dio!* sopti el cucernic, dându-si seama de gafa, dar Storm il ignora, urmarindu-l pe Alexei cu ochii plini de lacrimi.

In usa, Alexei se intoarse, capul sau arogant si brunet contrastând puternic cu albul peretelui din

spatele lui.

- Sper ca te vei pricepe la fel de bine sa joci teatru si când il vei întâlni pe oaspetele nostru, spuse el rece, ignorându-l complet pe Paolo. As prefera ca Sir Gerald sa fie convins ca mariajul nostru e normal. Nu am pretentii exagerate de la tine.

- O, Alexei, te rog, nu!

Storm era cât pe ce sa izbucneasca in plâns, iar ochii-i erau enormi si stralucitori in lumina galbena a lampilor, dar Alexei ramase neclintit.

- Te astept jos, in *salotto*, peste cinci minute, spuse el scurt si porni cu pasi mari in lungul galeriei.

Câteva secunde domni o tacere incarcata, iar Storm isi zise ca niciodata in viata ei nu se mai simtise atât de pierduta si nefericita.

- Oh, *cara mia*, imi pare atât de rau!

In ochii lui Paolo se citea o pocainta incredibila, astfel încât ii era greu sa se supere pe el, mai ales când si ea avea ochii plini de lacrimi.

- Cum ai putut, Paolo? Cum ai putut sa vii asa la mine-n camera? Niciodata, niciodata n-ai mai facut-o, de ce tocmai acum?

- *Cara*, n-am stiut, cum *puteam* sa stiu, ca Alexei era la tine? Nici el n-a mai fost niciodata in camera ta, nu-i asa? De când v-ati casatorit...

Storm clatina din cap, nefericita.

- A fost prima oara si... O, Paolo, ce-am sa ma fac?

Paolo ridica din umeri, mai degraba instinctiv decât cu indiferenta.

- Acum nu ai timp sa faci nimic, *piccola*, ii reaminti

el incet. Trebuie sa-ti stergi lacrimile si sa cobori in mai putin de trei minute. Totul se va lamuri dupa plecarea importantului nostru oaspete, *no*?

Storm se uita la ceas, prin ceata lacrimilor din ochi, si incuviinta.

- Da... da, asa cred, spuse ea cu voce ragusita. Nu... nu stiu daca pot, Paolo.

- O, Storm! *Graziosa mia*, arati atât de trista!

Se apleca si o saruta usor pe frunte.

- Furia lui Alexei inseamna atât de mult pentru tine? Sa-i spun ca te doare rau capul si nu poti cobori la cina?

- A, nu, nu!

Storm il respinse, stergându-si ochii cu o mâna.

- Trebuie sa cobor! Daca nu vin, Alexei n-o sa mi-o ierte niciodata!

* * *

Sir Gerald Gordon se vadi a fi un om pe cât de fermecator, pe atât de galagios, iar Storm se bucura ca nu trebuia sa faca eforturi prea mari ca sa-l distreze. Parea încântat de compania contesei, ii placea sa povesteasca si pareea sa aiba un repertoriu de anecdote inepuizabil.

Sper sfârșitul mesei, Sir Gerald o privi cu un zâmbet intrebator si politicos.

- Veti veni in vizita cu sotul dumneavoastra luna viitoare, când il asteptam la noi, *Signora* Romano? intreba el, iar Storm clipi din ochi, nedumerita.

Alexei nu-i spusese nimic despre o calatorie in

Anglia, așa ca nu stia cum sa raspunda, dar simpla idee de a-si vizita din nou patria ii ridica moralul, si-l privi pe Alexei cu ochi mari, plini de speranta.

- Nu... nu sunt sigura, Sir Gerald, raspunse ea. Alexei...

- Cred ca nu, Sir Gerald, o intreupse glasul profund si calm al lui Alexei. Sotia mea trebuie sa stea aici si sa aiba grija de micul meu nepot. E in custodia mea, daca mai tineti minte, si inca nu e destul de mare pentru a-l lua cu mine intr-o calatorie de afaceri. Voi sta in Anglia doar doua zile, cel mult, si nu merita atâta deranj.

Storm avu senzatia ca primise o lovitura fizica si nu putu decât sa-l priveasca deznadajduita câteva secunde, înainte de a-si cobori din nou privirea. Se parea ca setea de razbunare a lui Alexei nu cunostea limite.

- A, da, desigur, murmura politico Sir Gerald, vizibil impresionat de fermitatea gazdei lui. Placerile si afacerile nu se pot amesteca, hmm, Romano? Iar o sotie se simte cel mai bine la ea acasa! Ei, prin urmare, vechile traditii nu mor niciodata. Regret disparitia unora dintre marile idealuri, draga baiete, pot sa-ti spun!

Storm simti ochii curiosi ai contesei indreptându-se asupra ei, dar nu indrazni s-o priveasca, de teama sa nu-si piarda complet controlul. {tia ca, mai târziu, *Contessa* avea s-o intrebe despre ce era vorba. De ce fusese Alexei atât de nesimtitor? Iar ea trebuia sa gaseasca o modalitate potrivita de a-i explica.

- Standardele de moda veche mai inseamna foarte putin in zilele noastre, spuse Alexei. Chiar si pentru

neveste.

Privi direct spre Storm, cu o lucire de gheata in ochi. Niciodata nu-l mai vazuse atât de crud, si i se parea incredibil de greu sa indure.

Sir Gerald clatina cu regret din capul sau carunt.

- Ei bine, Romano, ma bucur sa vad ca ai o familie atât de unita si fericita. Intotdeauna ma impresioneaza atmosfera fericita de familie; imi spune multe despre un om.

O greseala atât de flagranta era aproape insuportabila pentru Storm, care-si strânse mâinile un moment laolalta, încercând sa le potoleasca tremurul. Cumva, cât mai curând, trebuia sa scape din atmosfera aceea de politete rece si sa-si descarce tensiunile acumulate - altfel, nu peste mult avea sa izbucneasca.

Dar ocazia nu i se ivi decât când se ridicara de la masa. Alexei si Paolo aveau de discutat ceva cu musafirul si se dusera impreuna in cabinet, lasându-le pe cele trei femei singure. *Contessa* si *Signora Veronese* coborâra cu Storm in salonul cel mare de la parter, dar Storm nu avea chef de vorba si profita de absenta lui Alexei ca sa scape in sfârșit.

- Daca ma scuzati, spuse ea, ma duc sa vad daca Gino e pregatit sa se culce.

Poate ca scuza ei o pacalise pe *Signora Veronese*, dar *Contessa* nu se lasa amagita si, privind-o ingrijorata, o intreba cu blândete:

- Storm, *cara*, ce se întâmpla?

Daca ar fi fost singure, Storm n-ar fi exitat sa i se confeseze, dar prezenta rece si plina de rautate a lui

Signora Veronese o descuraja, asa ca nu facu decât sa clatine din cap, simtind din nou amenintarea lacrimilor. Niciodata in viata ei nu mai fusese atât de nefericita.

- Nu e clar ce se întâmpla, Lisetta? întreba *Signora Veronese* cu voce aspra, înainte ca Storm sa apuce a-si gasi cuvintele potrivite ca sa raspunda. Sa te descopere propriul sot in flagrant delict de a incerca sa seduci alt barbat, trebuie sa fie tulburator chiar si pentru cea mai neobrazata femeie. Mie, una, nu-mi poate inspira mila!

- *Nome di Dio, Sofia!* Ție nu ti-ar inspira mila nici un copil care moare de foame!

Storm ii fu recunoscatoare contesei pentru sprijinul ei prompt si ferm, dar totusi nu dorea nimic mai mult decât sa fuga in camera ei.

Lisetta Berenetti, inasa, nu era gata sa renunte la lupta, iar ochii ei negri arucau vapai mai stralucitoare decât roseata parului.

- Cât despre al tau *prezioso bambino...* ha! El e seducatorul, Sofia Veronese, cum stii foarte bine! Are ochii celor din neamul Romano!

- *Silenzio!*

Trasaturile aspre ale lui *Signora Veronese* se schimonosisera ca o caricatura, sub imperiul emotiilor violente, iar vocea abia i se mai auzea.

- Indraznesti sa vorbesti asa despre Paolo al meu, când nu esti decât o...

- *Basta, Sofia, per favore,* o intrerupse calma *Contessa*, desi ochii ii scaparau de furie. Nu spune ceva pentru care o sa-ti para rau!

- O, va rog, le implora Storm, cu vocea inecata,

ascultând cearta inversunata a celor doua femei. Nu va certati din cauza mea! Va rog!

Ochii negri ai lui *Signora Veronese* se intoarsera spre ea, cu o lucire rautacioasa si o ura pe care Storm n-o putea pe deplin intelege.

- Alexei nu trebuia sa se insoare cu o straina, cu o... o *domestica!*

- *Signora Veronese*, stiu... stiu ca va sunt antipatica... incepu Storm, dar nu apuca sa termine fraza, inainte ca vocea aspra a celeilalte femei s-o intrerupa din nou, plina de venin.

- Te dispretuiesc, *signora!* Nu esti o sotie potrivita pentru un Romano, si cred ca Alexei incepe in sfârsit sa inteleaga ce prostie a facut. Iar acum, poate ca va anula maimutareala asta de casatorie ridicola si te va trimite de-aici inainte ca numele de Romano sa se compromita si mai mult, prin amestectul cu sângele englezesc!

- Asa!

Din micul zâmbet al contesei se deducea ca intelesese deja, iar Storm intrezari si ea o licarire de speranta. Isi dadea seama de ce o ura atât de mult *Signora Veronese*.

- Ai urât-o pe biata Natasa, nu-i asa, Sofia? Fiindca a adus sânge rusesc in nepretuitul tau neam Romano, iar acum te temi ca fiii lui Alexei te vor face de râs si mai mult, fiind partial englezi!

Barbia ascutita a lui *Signora Veronese* se ridica sfidator, in timp ce ochii-i scaparau de ura impotriva femeii care statea in fata ei, ca si contra Natasei Romano.

- Romano a fost o familie italiană veche și mândra, declara ea rece, și va redeveni la fel!

- După ce-ai să-l instalezi în siguranță pe Paolo al tău, *și*, Sofia? întrebă încet *Contessa*. Acum înțeleg foarte bine ce urmărești. Benito nu s-a căsătorit, așa că sara cutul lui Gino nu e un Romano, iar atâta vreme cât Alexei era necăsătorit, Paolo rămânea singurul mostenitor a tot ceea ce au construit aici Luigi și Alexei!

Ochii negri ai lui *Signora Veronese* se întoarseră dinspre Storm către *Contessa* cu o ură de gheață, care o făcu pe Storm să se cutremure.

- Paolo are dreptul la toate, spuse ea cu răceală feroce. El este singurul Romano *adeverat* care a mai ramas! Nu are sânge străin, și nici n-o să se însoare cu o femeie sub nivelul lui, numai de dragul onoarei unei servitoare proaste!

O masura din nou pe Storm cu privirea, disprețuitor, din cap până-n picioare.

- Dar am încredere în sentimentul datoriei celor din neamul Romano, chiar și într-al lui Alexei. S-o fi însurat el cu o *domestica*, dar n-o să-și arunce numele în dizgratie lăsând-o să-și nască fii, sunt gata să jur!

- O, va rog, va rog!

Storm își acoperi urechile cu mâinile, rosie la față, gata să izbucneasca în lacrimi, scuturându-și violent capul dintr-o parte în alta.

- Paolo poate să le ia pe *toate*! Nu mă interesează! Aveți dreptate, *signora*, n-o să fie nici un fiu, al meu și al lui Alexei, a avut grija Paolo de asta!

Isi strânse pumnii în față, cu tot trupul zguduit de

suspine.

- Ma... ma duc, plec cât vad cu ochii, de la dumneavoastra, de la Alexei, de la... de la Alexei! Nu vreau sa va mai vad niciodata, pe nici unul! Niciodata, niciodata, niciodata!

Alerga in camera ei si, fara sa aprinda lumina, se duse la fereastra si-si rezema frunta de geamul rece. Scurta ei casnicie avea sa fie anulata; fara indoiala, nu exista nici un impediment legal.

Isi apasa si mai tare fata pe sticla racoroasa, plângând dupa ceea ce niciodata nu avusese cu adevarat, in timp ce afara luna scânteia pe apele golfului, iar in gradina copacii se leganau in vântul usor care sufla dinspre mare.

- Bellabaia - frumosul golf, locul pe care-l crezuse un paradis pe pamânt cu doar câteva luni in urma, si pe care se asteptase sa-l vada doar pentru doua saptamâni de vacanta. Numai de n-ar fi intrat in vorba cu un strain aratos si cu un baietel!

Capitolul 9

- *Mi spiace, Signora Romano.* Nu avem nimic timp de... de doua ore.

- Doua ore...?

Storm il privi deznadajduita pe casierul de la ghiseu, cu inima batându-i in panica.

- *Mi spiace, signora!*

- Dar nu mai pleaca nici un avion spre... spre... oriunde?!

Simtea ca o podideau din nou lacrimile si-i era groaza sa se faca de râs intr-un loc atât de public ca aeroportul din Napoli, iar functionarul o privea deja ca si cum s-ar fi temut de o scena.

- *Signora,* se pare ca sunteti tulburata, spuse el, insotindu-si cuvintele de gesturi elocvente. Voi chema o domnisoara sa va ajute. Poate ca *signora* ar dori sa se odihneasca un timp, in liniste, *si?*

Era amabil, dar dornic s-o predea in seama altcuiva, iar Storm dadu din cap, obosita.

- Nu... nu ma simt prea bine, intr-adevar, *signor.* Daca s-ar putea...

- *Si, si, certo, signora!*

Fu condusa intr-o camera mica, mobilata cu doua fotoli si un birou, unde in mod normal nu erau primiti pasagerii, si o privi intrebatoare pe stewardesa care o adusese acolo.

- Se poate... se poate sa stau aici?

Fata dadu din cap, cu un zâmbet intelegator.

- *Oh, si, certo, Signora Romano!*

Faptul ca toti i se adresau pe nume o facu sa inteleaga de ce era privilegiata si ezita doar un moment, inainte de a da din cap in semn de multumire. Putea sa profite de faptul ca era sotia lui Alexei Romano, macar de data asta.

- Multumesc, raspunse ea.

Stewardesa zâmbi scurt.

- *Prego, non ne parli, signora.*

Salutând-o din cap, fata pleca, iar Storm ramase singura in incaperea mica si linistita. Abia atunci isi dadu seama ca nu-si rezervase loc la avionul care decola peste doua ore. Dar fotoliul era foarte confortabil si dintr-o data se simti frânta de oboseala, asa ca-si rezema capul de spatar, spunându-si ca nu pierde nimic daca se odihnea câteva minute, inainte de a se duce sa-si cumpere biletul. Tumultul emotional prin care trecuse fusese incredibil de epuizant.

Nu voise sa adoarma, dar când deschise ochii isi dadu seama ca asta se întâmplase. isi intinse bratele deasupra capului pentru a-si pune sângele in miscare, uitându-se cu acel prilej la ceas. Trecusera deja treizeci de minute, si se simtea mult mai linistita.

O bataie usoara in usa o facu sa intoarca repede capul, si ofta usurata când vazu fata draguta a stewardesei de pe aeroport, zâmbind-i cu putina teama.

- *Signora...* incepu ea, apoi facu un pas inapoi, grabita, când altcineva intra pe lângă ea, cu pasi hotărâti, ca la el acasa, parca maturând totul in calea lui.

- *Vade via, per favore, signorina!* ii spuse el

stewardesei, care dupa ce arunca o privire nesigura spre Storm dadu din cap si se retrase grabita.

- *Si, signore!*

Câteva clipe dupa ce usa se inchise, Alexei ramase pe loc, chiar lângă intrare, privind spre Storm, care statea cu spatele la el. Lacrimile amenintau s-o biruiasca din nou.

- Pot sa te intreb de ce ai gasit de cuviinta sa pleci de la un digneu care stiai ca era foarte important pentru mine?

Nu parea sa-i pese ca era nefericita, prea nefericita ca sa mai locuiasca in aceeaasi casa cu el, nu-l interesau decât afacerile lui. Alexei astepta câteva secunde si, vazând ca nu-i raspundea, vorbi din nou.

- Cred ca am dreptul la un raspuns, spuse el incet.

- Imi... imi pare rau.

Vocea lui Storm era ragusita si doar cu putin mai sonora decât o soapta, si il auzi apropiindu-se, probabil ca s-o auda mai bine.

- Iti dai seama ca fuga asta a ta m-a costat, probabil, o mare suma de bani, si un contract de afaceri important in Anglia?

Bani si afaceri, isi spuse Storm innebunita, singurele lucruri de care-i pasa. Se pare ca Paolo avea dreptate. Dintr-o data, o cuprinse furia si, cu mâinile inclestate strâns, se rasuci in loc, aruncând vapai din ochi.

- E chiar atât de important pentru tine? intreba ea, cu vocea inecata de lacrimi si tremurându-i de furie. Vrei sa cumperi si Anglia, pe lângă toata Italia? Pentru tine

altceva nu mai conteaza?

O secunda, Alexei nu spuse nimic, dar ochii lui albastri ca gheata erau mult mai putin reci decât se asteptase ea, iar gura ferma si dreapta nu-i mai statea strânsa de furie, asa cum i-o vazuse adesea.

- Nu m-as afla aici daca ar fi asa, spuse el incet, iar Storm il privi prudenta.

Buzele i se despartisera, iar ochii-i erau mari si verzi, ca si cum ar fi incercat sa decida ce voia sa spuna.

- Nu... nu te inteleg, murmura.

Sacoul alb imaculat, observa ea pentru prima oara, era descheiat, iar parul ii cadea pe frunte intr-o dezordine neobisnuita.

- Lisetta m-a asigurat ca Paolo n-a mai fost... n-a mai fost niciodata in camera ta, inainte.

- Asa e, n-a mai fost, raspunse ea cu voce mica si slaba, neindraznind sa spere ca Alexei avea sa-si recunoasca greseala.

- Se pare ca-ti datorez scuze pentru asta.

Storm facu un gest prin care dadea de inteles ca nu era important, desi stia cât il costase ca sa-si prezinte scuzele.

- A, nu conteaza, spuse ea.

{i deodata, isi dadu seama cât de incredibil de obosita era. Il privi scurt.

- Imi... imi pare rau pentru tranzactia de afaceri, dar nu trebuia sa vii... De ce sa te sacrifici pentru mine, când era un lucru atât de important?

- Crezi ca faptul de a fi parasit de sotia mea nu este

important?

Storm simți dintr-o dată ca-i tresarea inimă în piept. Chiar și această mică aluzie ca-i pasa de ea era suficientă pentru a-i propulsa pulsul la galop, și-și spuse că nu era decât o proastă naivă.

- N-am vrut să vii după mine. Sperasem să plec înainte ca tu să-ți dai seama.

- Lisetta știa că timp de două ore nu decolează nici un avion spre Anglia, s-a interesat înainte să-ți cheme taxiul.

Un colț al gurii lui late și drepte se arcui scurt, într-o sugestie de zâmbet.

- Numele Romano are destulă autoritate pe-aici; am venit cât am putut de repede, și mă tem că Sir Gerald e destul de nedumerit de comportamentul meu.

Storm clătina din cap, cu ochii mari, nesigură dacă înțelegea corect.

- L-ai... l-ai lăsat singur? Ca să vii după mine?

Alexei încuviință.

- Desigur. E o chestiune de mândrie, când pe un bărbat îl părăsește nevasta.

- Înțeleg.

Își privi din nou mâinile.

- Îmi... îmi pare rău, dar eram... eram tulburată.

- După cearta cu matusa mea? întrebă el.

Storm dadu din cap.

- Mă tem că *Signora Veronese* nu mă place. Mă disprețuiește ca pe o... ca pe o *domestica*, și nu e nevoie să-mi traducă nimeni acest cuvânt!

Zâmbi abatută, dar pe chipul lui serios nu se citea

nici un raspuns.

- Cred... cred ca m-a ranit in amorul propriu.

- Inteleg. Mândria nu este prerogativul exclusiv al bogatasilor sau al aristocratilor. {i tu ai dreptul la mândria ta, la fel ca oricine.

Era neasteptat pentru ea sa-l vada atât de intelegator, si râse incurcata.

- Ma tem ca matusa ta nu e de aceeasi parere si, intrucât sunt maritata cu tine, se... se teme...

Se opri, nedorind sa intre in detaliile intime ale tiradei lui *Signora Veronese*.

Surescitara invariabila pe care Alexei i-o trezea intotdeauna ii strabatea din nou trupului, ca un foc irezistibil, iar Storm isi dorea sa plece si s-o lase in pace, sau sa faca vreun gest pentru a-i astâmpara jinduirea aceea pustiitoare. I-ar fi fost imposibil sa-l uite vreodata pe Alexei, indiferent cât de mult timp statea fara el.

Ochii lui albastri ii sustinura un moment pe ai ei, inainte ca Storm sa-si coboare repede privirea.

- Daca matusa mea si Paolo ar pleca din casa, te-ai intoarce la mine, Storm?

Nu-i raspunse - nu putea, iar câteva momente inima ii batu atât de puternic si insistent intre coaste, încât avu o senzatie ciudata de sufocare. Apoi clatina din cap, incet si cu o nehotarâre atât de vizibila, încât oricine si-ar fi dat seama - si cu atât mai mult Alexei.

- Nu... n-as putea, Alexei.

Imediat, in ochii lui albastri aparut iar expresia aceea rece ca gheata pe care Storm sperase sa n-o mai vada

niciodată, iar obrajii cu pomeți înalți, tipici fizionomiei lui slave, îi se îmbujorara ușor.

- Pentru că am spus că-l voi alunga pe Paolo? întrebă el, iar Storm ridică repede privirea, grabită să neghe măcar acest lucru.

- A, nu! Cum mai poți crede că Paolo înseamnă ceva pentru mine?

- Atunci, de ce nu vrei să te mai întorci?

Câteva momente, Storm nu făcu decât să stea cu capul plecat. Cum să-i spună unui om că nu se mai putea întoarce să locuiască în aceeași casă cu el, fiindcă îl iubea prea mult? Cu siguranță, trebuia să fie cea mai ironică situație în care se găsisese vreodată o femeie.

- Storm?

Îi rostise numele încet, iar blândete din glas, undă de neliniștite pe care Storm o recunoscuse acolo, îi fură fatale. Lacrimi mari începuseră să îi se rostogolească pe obraji. Îi le șterse nervoasă, cu o mână încordată.

- Nu... nu pot să mă mai întorc, Alexei, fi- fiindcă te iubesc...

Poftim, o spusese, acum Alexei putea să-și dea seama ce simtea, de ce nu mai putea continua la fel ca înainte. Fără îndoială, acum înțelegea, dar nu spusese nimic și nici nu se mișcă, pret de un minut încheiat.

- Atunci, vino acasă, *carissima*, spusese el într-un târziu, foarte încet.

- Alexei!

Storm ridică privirea spre el, cu ochi mari, neîndrăznind să creadă că vedea cu adevărat lumina

aceea plina de emotie in ochii lui albastri.

Alexei se misca in sfârsit, intinzând bratele spre ea si tragând-o spre el, pentru a o strânge la pieptul lui dur ca si cum ar fi vrut s-o contopeasca total cu el, iar Storm ii simti, prin camasa alba cu volane, caldura trupului si bataile puternice ale inimii. Isi rezema obrazul de inima lui, dar Alexei o prinse usurel de par si, tragându-i inapoi capul, ii gasi gura.

Chiar si in acele momente de neuitat, din dormitorul ei, n-o sarutase asa, iar Storm simtea ca fiecare fibra din fiinta ei raspundea la atingerea lui. O senzatie erotica apriga o facu sa geama, in timp ce Alexei o mângâia, absorbindu-i cu gura insasi suflarea, pâna când capul incepu sa i se invârtasca intr-un soi de delir miraculos.

- Storm! *Bella Tempesta mia! Carissima!*

Glasul lui, profund si scazut, ii adia cald peste buze, peste gât si peste baza delicata si vulnerabila a acestuia, in timp ce mâinile acelea bronzate si puternice o mângâiau cu o gingasie incredibila.

- Ai sa te intorci, *mia bella*, nu-i asa?

Storm il privi cu ochi stralucitori, zâmbindu-i cu capul blond lasat pe spate.

- {tii bine ca am sa ma intorc, ii spuse ea. Daca stau sa ma gândesc, nici nu stiu daca as fi putut pleca. Te iubesc, dragul meu Alexei. Cred ca dintotdeauna te-am iubit.

- Dintotdeauna?

O privi incrunat, cu o cuta mica, de indoiala, adâncita intre sprâncene.

- Niciodată n-ai... simțit nimic pentru Paolo?

- Niciodată, confirmă ea cu tărie. {tiam ca nici Paolo nu avea gânduri serioase cu mine, dar era o companie plăcută, mai ales când sotul meu pareea hotărât să mă ignore.

Îi sărută barbă fermă, patrăță, și râse încet, sigură pe sine.

- Spunea că nu mă merit.

- Poate că nu te merit, recunosc Alexei cu o modestie necaracteristică pentru el. Dar te iubeam și niciodată nu l-am lăsat pe Paolo să mă ia. Dacă... dacă l-ai fi iubit destul de mult...

Se întrerupsese, iar reticenta lui o surprinsese pe Storm atât de mult încât, un moment, îl privi neliniștită.

- *Caro?* întrebă ea încet, cu termenul dragăstos italianesc venindu-i ușor pe buze.

Alexei o strânse din nou la piept, cu atâta putere încât Storm n-ar fi putut să se miste nici dacă ar fi vrut, sărutând-o insistent, cu acea patimă feroce care o excita atât de tare.

- Dacă l-ai fi iubit destul, *carissima*, spuse el încet, cred că poate te-ai lăsa să fii a lui, dacă asta te-ar fi făcut fericită și dacă mi-ai fi cerut-o.

- O, nu, iubirea mea!

Storm își lipi buzele de vena care-i pulsa la gât, așa cum observase că i se întâmpla întotdeauna când era emoționat sau excitat, chiar și când se infuria.

- Niciodată nu s-a pus problema, iar Paolo oricum nu s-ar fi putut însura cu mine. *Signora Veronese* planuiește ca el să daruiască ramurii italiene a familiei

Romano fiii care considera ca i se cuvin.

Un moment, Alexei tacu, apoi chipul lui fascinant, de bronz, o privi cu sinceritate.

- }i-a spus toate lucrurile astea, *carissima?*

Storm dadu din cap.

- Era de fata si *Contessa*.

- {i ai fugit fiindca ma iubeai si ai crezut...

Urmarindu-i contururile gurii cu vârful unui deget, Storm raspunse incet:

- Am crezut ca s-ar putea ca matusa ta sa aiba dreptate. Ca te-ai insurat cu mine fiindca era in joc reputatia ta, dar ca niciodata nu mi-ai ingadui...

- *Si, cara mia?* o indemna el cu blândete, iar in ochii albastri i se citi o expresie care-i alunga lui Storm orice urma de falsa modestie.

- Era foarte sigura ca niciodata nu mi-ai permite sa-ti nasc fii si sa compromit numele de Romano cu sânge englezesc.

- *Cagna!*

Veninul din acel cuvânt o surprinse, si ridica spre el o privire curioasa, cu ochii mari. Spre nedumerirea ei, Alexei râse. Era pentru a doua oara când il auzea râzând.

- Putin imi pasa de dorintele matusii mele Sofia, *carissima mia!*

Degetele lui incepura sa-i descheie nasturii mantoului, apoi pe cei doi de la gulerul rochiei, tragându-i materialul subtire in jos de pe umar, dupa care Alexei se apleca sa-i sarute pielea fina si calda.

- li vom arata matusii Sofia daca ai sa-mi nasti sau

nu copii, sopti el incet. Acum vom merge acasa, *amante mia*, si curând Paolo nu va mai avea nici o speranta de a fi continuatorul liniei Romano, hmmm?

- Chiar daca nu sunt italianca? intreba Storm, cu ochii straluctori aratând ca stia destul de bine raspunsul la aceasta intrebare.

- *Silenzio!* spuse ferm Alexei, iar Storm se multumi cu acest raspuns.

- Sfârsit -